

Giới thiệu Đường Như Em Đã Yêu

Bạn đang đọc truyện Đường Như Em Đã Yêu của tác giả Quỳnh Thy trên website đọc truyện online. “Feel the rain on your skin.No one else can feel it for you.Only you can let it in.No one else, no one else” San thức giấc vì tiếng chuông điện thoại. Unwritten, hẳn là như thế rồi, bài hát yêu thích của San. Cái điện thoại phiền phức cực độ, biết vậy nhưng San vẫn chưa chịu mở mắt ra nhìn xem nó ở đâu, San vẫn cố nhắm mắt, lấy chăn đắp kín đầu hi vọng cái người gọi kia chịu đầu hàng. Thế nhưng rốt cục, kẻ phá bình giấc ngủ của San cũng không chịu buông tha, cuối cùng thì San cũng phải bò dậy, nhìn đồng hồ là 8.10 am

Bạn đang đọc truyện *Đường Như Em Đã Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

“Feel the rain on your skin.No one else can feel it for you.Only you can let it in.No one else, no one else”

San thức giấc vì tiếng chuông điện thoại. Unwritten, hẳn là như thế rồi, bài hát yêu thích của San. Cái điện thoại phiền phức cực độ, biết vậy nhưng San vẫn chưa chịu mở mắt ra nhìn xem nó ở đâu, San vẫn cố nhắm mắt, lấy chăn đắp kín đầu hi vọng cái người gọi kia chịu đầu hàng.

Thế nhưng rốt cục, kẻ phá bình giấc ngủ của San cũng không chịu buông tha, cuối cùng thì San cũng phải bò dậy, nhìn đồng hồ là 8.10 am

San mắt nhắm mắt mở vớ lấy cái điện thoại đang rung bần bật “Alô” và rồi nghe thấy giọng quen quen.

- “Chị đây, dậy nhanh đi, chị nhờ việc này”

- “Trời ơi, hôm qua em ngủ có 2 tiếng thôi, việc gì để sau đi”

- “Gấp lắm, mang cho chị cái máy ghi âm lên hội thảo, sáng nay chị đi quên, đi phỏng vấn mà không mang theo máy thì làm sao được, giúp chị đi cung về ngủ bù”

- “AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA, thế hội thảo mấy giờ bắt đầu?”

Xe buýt, chen lấn mãi San mới chọn được một chỗ trên bên cạnh cửa sổ khá thoải mái.

San nhắm mắt, con buồn ngủ lại kéo đến. Hôm qua San thức muộn chat chit với mấy đứa bạn cũ, nghe nhạc và chơi mấy game online. Ngủ ngày thức đêm là thói quen hàng ngày của San, mà không phải đó là thói quen của hầu hết những đứa sinh viên nhân rồi có cả đồng thời gian không biết để làm gì như San.

“Kít”Xe bus phanh gấp dừng bên, San mở mắt vì tiếng người soát vé.

- Lên nhanh lên cụ ơi, giờ này còn đi xe bus, sao cụ không bảo con cháu nó đi.

- Tôi tự đi được, con cháu chúng nó bận hết rồi.

San nhìn cụ già chắc bằng tuổi bà nội San đang đứng bên cạnh, tay nắm chắc vào ghế phía trên. San quay sang bên phải mình, gã trai bánh bao chăm chú vào cái điện thoại, và trên đùi là chiếc laptop, liếc nhanh bà cụ một cách vô cảm rồi lại cúi mũi vào bấm bấm, xoa xoa. San lờm gã trai một cái rồi dài, đủ để hẳn cảm nhận thấy thái độ tức giận đến cực độ, gã trai lăm lét nhìn San rồi quay đi, nhưng vẫn nhìn bà cụ một cách vô cảm.

- Mình chỉ muốn nắm vào cái mặt gã tay cho đỡ tức. San thầm nghĩ rồi đứng dậy nhường ghế cho bà cụ.

- Bà ngồi ghế này đi.

- Cảm ơn cháu, cháu cũng ngồi vào chỗ cạnh bà này này, hai bà cháu mình cùng ngồi.

- Bà cứ ngồi cho thoải mái, cháu đứng được rồi.

San tựa người vào cái cột gần cửa sổ, mặc dù người đang lâng lâng vì thức đêm và chân đang muốn dòi ra thành từng khúc nhưng dù sao San cũng vẫn nhường ghế cho bà cụ chứ không vô văn hoá và tiện như gã trai lúc này. San nhắm mắt, lìm đim, con buồn ngủ lại kéo đến.

Mơ màng, mơ màng... “hình như có cái gì đó đang chạm vào...mông mình”

San choàng tỉnh, lão già đứng bên cạnh nhìn tuổi chắc phải bằng cha chú đang lợi dụng đồng người định giờ trò với San.

“Bốp !” Một cái tát như trời giáng.

- Bỏ ngay cái tay thô bỉ ra khỏi người tôi, định giờ trò à?. San giận dữ.

Cả xe bus quay lại nhìn San và gã, mọi người lên tiếng và nhìn hấn ta với ánh mắt bất bình khinh bỉ.

- Đúng là đồ không biết xấu hổ.

- Dè người ta loại ấy đánh cho là phải

- Đòi bây giờ cũng lắm kẻ bệnh hoạn quá !

Lão xấu hổ cụp mặt xuống, bên gần nhất lão ta nhảy xuống. San thấy hả dạ, mặc dù vẫn còn tiếc vì cái tát chưa đủ độ mạnh cho lắm.

San đứng trước cửa khách sạn, lấy máy gọi cho chị rồi nhìn xung quanh, khách sạn lớn và đẹp đến mê người, bình thường San chỉ đi qua chứ chưa một lần có cơ hội bước vào, tất cả đồ trang trí và mọi thứ đều ánh lên thứ ánh sáng lấp lánh từ những thứ nhỏ nhất nhất. San vào trước cửa phòng hội thảo, dừng lại ở bàn tiếp tân, lấy lên một menu cho bữa trưa, đọc qua một lượt, mắt San sáng lên “ A ha, món sushi yêu thích của mình”

- Máy đâu đưa chị?

- Khoan đã, đưa máy xong cho chị là em phải về à?

- Chứ sao nữa, chị bận rồi

- Đây, em bảo, cho em vào đây với chị nhé. San cầm tờ menu rồi giơ ra trước mặt, chị San bắt đầu hiểu được vấn đề.

- ăn mặc quần bò, giày thể thao thế này ai cho vào chứ.

San xịu mặt lại, làm vẻ năn nỉ.

- Thôi được rồi, vào đây cầm chạy lung tung đấy.San hí hửng vì yêu cầu đã được chấp nhận.

Chị gái San dẫn San vào cùng, nếu không có chị chắc San không qua nổi bảo vệ và lễ tân bên ngoài.

- Chị đi mấy người ạ. Nhân viên lễ tân hỏi chị gái San.

- Hai người, đây là giấy giới thiệu của toà soạn.

- Cảm ơn chị, mời hai chị đi lối này. Nhân viên lễ tân đọc xong tờ giấy chị gái San đưa cho, bỏ ngay cái thái độ dò xét với San vui vẻ chỉ dẫn và nở nụ cười thân thiện.

- Khiếp, cái bà lúc nãy nhìn em đến cháy cả quần áo.

- Đến những chỗ như thế này, ai ăn mặc như cô mà người ta chả nhìn

- Hé hé, kệ chứ, mà em không biết là đi hội thảo cùng chị em cũng được phong bì nhá, lần sau cho em đi nữa, vừa được ăn miễn phí mà lại được phong bì đem về

- Không có lần sau đâu đấy, chị đi làm việc chứ đi chơi đâu.

San lẻ lười chọc lại. Hội thảo lớn, toàn quan khách sang trọng và những vị có máu mặt.

- Đứng ở đây đừng có đi đâu đấy.

Như không nghe thấy chị San nói gì, San bắt đầu đi ngó nghiêng, cái bản tính tò mò của San từ trước vẫn vậy.

San ngó nghiêng chán một hồi, mọi người chuẩn bị vào thuyết trình để bắt đầu phần đầu tiên của hội thảo, khoảng 12 giờ mới đến tiệc Buffet mà còn chờ những hai tiếng nữa. San tìm phòng vệ sinh, cười với ý nghĩ “những khách sạn như thế này phòng vệ sinh cũng đẹp đến kinh người”

Vừa bước khỏi phòng vệ sinh San đã bị xô ngã, lồm cồm bò dậy San chỉ nghe thấy tiếng người kia vội vã nói “xin lỗi, tôi đang vội quá”.

“Hừ, ngày hôm nay đen kieu gì ấy” San lầm bầm. Đứng dậy chỉnh trang lại mọi thứ cho khỏi xộc xệch, nền nhà khách sạn bóng loáng nên San cũng chẳng lo sợ bẩn, nhìn xuống, một vật nhỏ như cái USB đang nằm ngay dưới chân San.

“Chắc của người lúc nãy va vào mình”

San nhún vai, anh ta đi nhanh quá, hình như đang vội lắm thì phải.

San ngó vào phòng hội thảo, thấy mọi người đang chú ý lắng nghe một cách cực độ, ngó mãi mà chẳng thấy chị San ở đâu.

Vài người đang chuẩn bị lên thuyết trình, màn hình rộng và laptop đang được chuẩn bị kỹ lưỡng, từng người sẽ lên nói về sản phẩm, dự án của tổ chức và công ty mình. San bắt đầu thấy nhàm chán, bụng bắt đầu sôi lên, chờ mãi vẫn chưa đến buffê để được ăn món sushi yêu thích.

San đưa cái USB vừa nhặt được cho chị lễ tân, nếu nó quan trọng chắc có ai đó sẽ tìm nó.

San ra ngoài ngồi ở ghế đợi, bụng bắt đầu réo lên từng hồi, mà bây giờ San mới nhớ ra hình như cô chưa ăn gì từ ...trưa hôm qua. Sáng nay bỏ dậy lên thẳng đây đã kịp ăn uống gì chứ. San bắt đầu thấy hối hận, biết thế không chờ món sushi mà về ngay từ sáng rồi đi ăn có phải hơn hay không. Con buồn ngủ lại kéo đến, thôi ngủ một giấc, còn hơn là thức để nghe cái bụng đói nó biểu tình !

Tiệc buffet.

- Đợi lâu không, chị nói là về đi mà không về !

- Về là về thế nào, món sushi này em mà đi ăn cũng mất ít nhất hơn 100k, ở đây ăn miễn phí tội gì không ăn.

- Này, ăn từ tốn và lịch sự một tý, đừng có làm mất mặt chị.

Lịch sự làm sao được khi cái bụng đang biểu tình dữ dội như thế này. Mọi người rất nhỏ nhẹ, thức ăn bày ê hề trên bàn nhưng chẳng thấy ai động, hình như họ chỉ dùng cho phải phép và mấy câu chuyện của họ quan trọng hơn việc ăn thì phải. San ném hết món này đến món khác, món Sushi thì là món tủ rồi nhưng San còn nhận ra là còn bao nhiêu món ngon khác. San ăn kiểu như bị bỏ đói lâu ngày, mà đúng thật, bỏ đói từ hôm qua còn gì nữa, mấy người khách có vẻ hơi khó chịu nhưng kệ, cốt San chỉ muốn làm đầy cái dạ dày đang kêu ầm ĩ.

“Ôi, có cả sushi cá ngừ mà từ nãy giờ không biết” San định gấp vào đĩa cho mình thì từ đâu đấy cũng có một người đang định lấy đĩa sushi ấy về phần mình. San nhanh tay gấp vào đĩa mình hết, người con trai có vẻ bật cười vì cái tính trẻ con của San.

“Ăn từ từ thôi cô bé, không là nghẹn đấy”. Anh ta tiến đến và nói thầm vào tai San.

“Hự, hự...hự”

....

“Hix, mình bị nghẹn thật rồi ! Nước !”

San đầm đẫm vào ngực, miệng mím chặt vì đầy thức ăn không thể nói được, anh ta vội rót cho San một cốc nước, vẫn không ổn, San bỏ đĩa thức ăn xuống bàn chạy ngay vào nhà vệ sinh mong để tống khứ những thứ trong miệng ra.

- Đáng chết, San nắm tay đầm mạnh, anh ta nghĩ đang đùa với ai chứ.

San quay trở lại, anh ta vẫn đứng đó, hình như có ý đợi, San vội tay lấy một ly vang từ tay người phục vụ. . .

Ly rượu vang đỏ hiện tại đã trở thành một vệt dài trên áo của kẻ đáng ghét đã làm San nghẹn.”

“Cô...cô...” Anh ta lắp bắp và không nói được thêm câu gì, San đưa cho vài tờ khăn giấy và cười rất khiêu khích. San tiến lại gần thì thầm vào tai “lần sau nhớ là đừng có làm cho người khác bị nghẹn nữa nghe chưa”. Anh ta nhìn San tức giận, San nhanh chóng biến ra chỗ khác tìm chị.

Về đến nhà. San lôi đồng sushi lấy từ tiệc buffet trong túi ra. Nhìn sung sướng và hí hửng. Đưa lên trước mặt khoe với chị gái với, tất nhiên là đáp lại San với kiểu như chẳng quan tâm vì hành động ấy luôn bị cho là trẻ con. San định kể cho chị gái nghe chuyện xảy ra nhưng rồi thôi, nếu kể ra thì có lẽ sẽ bị mắng mỏ nên San cũng chẳng dám hé răng. San chỉ cười một mình đắc thắng.

San cất đồng sushi vào tủ lạnh, leo lên giường, lôi cái phong bì ra hôn “chụt” một cái rồi cứ thế cười một mình, nghĩ lại cảnh cốc vang đỏ và khuôn mặt của anh chàng ở hội thảo mới buồn cười làm sao. San cười rúc rích, chị gái thỉnh thoảng quay ra nhìn, lắc đầu.

“Haizzz ! em đi ngủ đây, chiều chị nấu cơm nhá”

Giấc ngủ đến với San nhanh và sâu. Một ngày qua đi nhanh, nếu tính ra thì nó cũng là một ngày có ích đấy chứ.

Chủ nhật, trời nắng và đẹp.

Tuần này San không về quê, đợi đến tuần sau chị San được nghỉ hai ngày rồi hai chị em về cả thể. San sống với chị ở Hà Nội, chị gái suốt ngày bận rộn với nghề báo, San học đại học năm thứ ba, căn nhà hai chị em thuê cả ngày ngoài giờ đi học cũng chỉ có San ở nhà và ôm mặt với cái máy tính.

Ngày chủ nhật chị San cũng bận rộn thế nên tốt nhất là San cũng tìm cho mình một việc gì đấy cho qua ngày. Chị gái San và cô không hay trò chuyện lắm bởi cái suy nghĩ của người đi làm và một đứa sinh viên như San khá khác nhau, chị lúc nào cũng bận rộn nhưng luôn quan tâm đến San một cách đúng nghĩa tức là không thừa và cũng không thiếu. Trong gia đình San, chị gái là niềm tự hào của cả dòng tộc, là tấm gương cho những đứa em con của cô, dĩ, chú, bác lấy làm gương học tập. Bố mẹ chúng thậm chí tất tẩn chuyện gì của con cái cũng lấy chị gái San ra để làm chuẩn mực. San tự hào về chị gái mình, còn San, thấy mình nhỏ bé trước chị. Bố mẹ luôn có một người để tự hào, có lẽ như vậy cũng là đủ rồi, còn San từ nhỏ bố mẹ luôn coi San là một

đứa trẻ còm nhom, yếu ớt và trong suy nghĩ của mọi người thì San không thể làm nên được chuyện gì...

“Em đi tình nguyện trung tâm trẻ mồ côi với bạn, tối em về nhé”

San nhắn tin cho chị, cũng không thấy reply lại, San biết chị chắc chắn có thời gian mà đọc tin nhắn nữa. San cũng không hề muốn chị lo lắng về mình, bởi San biết chị còn công việc, rồi cả những áp lực nữa nên những việc của mình San cố gắng tự giải quyết một mình...

8 giờ sáng, Mạnh nháy máy kiểu ra hiệu xuống nhà đi đã đến tới nơi rồi. San đóng cửa sổ rồi khóa cửa chính nhanh chóng xuống nhà không quên cầm theo cái mũ bảo hiểm. San biết thừa tính của Mạnh, chỉ bị đợi lâu là kiểu gì cũng nặng cả lên.

Mạnh học cùng lớp đại học, cũng không phải thân thiết với San lắm nhưng luôn là người xuất hiện khi cần, Mạnh thích hoạt động xã hội, San cũng thế, biết San cũng thích mấy hoạt động này nên Mạnh lôi kéo đi cùng. Mạnh tham gia hội tình nguyện hơn một năm, còn San mới tập tọe được vài tháng. San thích đi tình nguyện, đó cũng là một lí do, nhưng hơn nữa cô cũng muốn cô bớt đi thời gian rảnh rỗi và làm được một việc gì cho có ích...

Hầu hết những đứa bạn của San và cả cô thường có nhiều thời gian rảnh rỗi, khi mà không hề phải lo lắng về tiền bạc bởi bố mẹ đều chu cấp đầy đủ nhưng cũng không dư thừa và hầu hết những câu trả lời về những việc để làm cho qua ngày là nghe nhạc, online thâu đêm, chơi game và đa số thời gian là ngủ. San nhận ra được sự nhàm chán trong những chuỗi ngày cứ lặp đi lặp lại mãi như thế, dường như tuổi trẻ cứ bị kéo chìm xuống một cái hố đen ngòm không lối thoát... Và để thoát khỏi sự nhàm chán ấy San cũng chọn cho mình một điều gì đó để làm như việc đi tình nguyện chẳng hạn.

Những ngày đầu mới tham gia, cả một hội tình nguyện lớn San không quen ai khác ngoài Mạnh, một đồng người đã hoạt động với nhau từ rất lâu nên cũng khá khó cho những người mới đến như San.

Ngày đầu tiên, San lúng túng với những mớ câu hỏi của bọn trẻ, vụng về với những công việc trang trí và sắp xếp đồ, lóng nga lóng ngóng nhưng cuối cùng San cũng hoàn thành, cũng không quá tồi cho một người mới đến.

- Chị tên là gì. Một đứa bé cầm lấy tay San rồi hỏi.
- Chị tên San, thế cô bé tên gì nào?
- Em là Tuệ Tâm.
- Thế Tuệ Tâm đang làm gì thế?
- Em đang viết, anh Lâm hứa nếu em viết được thì sau này sẽ cho xuất bản sách của em, em muốn tặng cho mẹ cuốn sách do em viết.
- Ôi thế hả, bật mí nhé, chị cũng đang mơ ước trở thành nhà văn đấy, ngoắc tay cố gắng nào, cô bé!
- Vâng, cùng cố gắng nhé chị SanSan.
- ...
- Tuệ Tâm nói chuyện gì mà vui thế.

Bỗng dưng San thấy một người con trai với cái dáng cao lớn đứng bên cạnh và nở một nụ cười triu mến với San và cô bé kia.

- Anh Lâm, chị SanSan, đây là anh Lâm mà em kể với chị đấy.

- “....”

San im bật, bỗng dưng bắt gặp một nụ cười, một khuôn mặt tuấn tú từ một người con trai lạ, San còn chưa định thần đây là gì và càng không biết đó là ai.

- Chào em, anh là Lâm phụ trách đội này, anh có thể gọi em là SanSan chứ?

San đưa tay ra, rồi lí nhí giới thiệu về mình. San ngược nhìn lên, một khuôn mặt sáng sủa, thông minh, đôi mắt nâu dịu dàng và nhất là...nụ cười, nụ cười có sức ấm lan toả đến cả trái tim non nớt của San.

SanSan...lâu lắm rồi không có ai gọi cô như thế...

Qua Mạnh San được biết Lâm là một bác sĩ trẻ rất giỏi. Lâm mồ côi từ nhỏ nhưng được bố mẹ nuôi đón về nuôi dạy trưởng thành. Có lẽ vì thế mà Lâm yêu thích nơi có những đứa trẻ mồ côi, những tâm hồn khuyết thiếu về gia đình ở nơi này....Không biết vì lí do gì mà San nghĩ nhiều về Lâm, một người đã gây ấn tượng ngay từ cái nhìn đầu tiên...về người con trai có nụ cười như là nắng ấy...

Phải chăng San đã thích anh mất rồi

Chương 2

Đám bạn trong lớp đại học San rục rịch chuẩn bị về quê từ mấy hôm trước. San không về nhà, hội tình nguyện có một kì nghỉ ba ngày đến biển với mục đích là thắt chặt tình đoàn kết giữa mọi người và khích lệ tinh thần của cả hội. San là người mới nhưng cũng không ngại ngần tham gia, gọi điện cho bố mẹ từ trước xin phép và thật may khi bố mẹ San vui vẻ đồng ý cho cô con gái có thể vắng mặt khi gia đình đoàn tụ trong kì nghỉ.

San dậy từ sớm, chuẩn bị đồ từ tối hôm trước cẩn thận và tính toán kĩ từng món đồ từng bộ quần áo sẽ mang đi, tính San vẫn cẩn thận như thế, nhìn bên ngoài chắc ai đó có thể đoán San là một người ầu và vô tâm nhưng thực sự không phải thế.

- SanSan, em đến sớm thế?. Lâm đến, vỗ thật tự nhiên vào vai San từ đằng sau, San quay lại.
- Anh Lâm, em cũng mới đến thôi.
- Thế cậu Mạnh đâu rồi, chả thấy bóng dáng đâu cả.
- Mạnh chưa đến anh ạ, xe trên đường đi thì bị hỏng.
- Ra thế, à chết, anh quên chưa giới thiệu đây là Mai Chi, Mai Chi đây là SanSan, hai em làm quen đi?
- Chào, tớ là San.
- Chào !

Gương mặt mới lạnh te và cũng như thờ ơ với nụ cười rất thân thiện của San.

- Mai Chi làm trợ lí cho anh nhưng thời gian qua xin nghỉ vì phải đi diễn, cô ấy là diễn viên múa.
- Vâng
- Kia, Mạnh đến rồi đấy.

Lâm nhanh chóng ra bắt chuyện với Mạnh vui vẻ, cả Mai Chi cũng đi theo khi Lâm vừa dời khỏi chỗ Lâm đứng. San chỉ vẫy tay với Mạnh cười. Đứng từ xa San lặng lẽ nhìn kĩ Mai Chi từ đầu đến chân cô ấy đáng người cao mảnh khảnh, khuôn mặt đậm chất á đông nhưng mang một vẻ đẹp hiện đại, cô ấy đúng là...tuyệt đẹp.

Qua những người bạn khác San biết Mai Chi là một diễn viên múa có tiếng và triển vọng, bố mẹ Mai Chi đón Lâm về nuôi từ trại trẻ mồ côi. Họ lớn lên bên nhau. Tính Mai Chi có vẻ khó gần và người duy nhất cô ta tỏ ra thân thiện là Lâm. Những lần đi tình nguyện của Mai Chi mục đích cũng chỉ để đi với Lâm, nhưng số tiền bố Mai Chi dành để xây lên trung tâm và thành lập nên hội tình nguyện cũng không phải ít, có thể vì lí do ấy mà mọi người coi Mai Chi như một cô chủ nhỏ lắm yêu sách thích học đòi đi làm tình nguyện và từ thiện cho có vẻ hợp thời. San nhìn, họ có vẻ giống một đôi, nhưng cũng không hẳn, thật ra San thấy Lâm chỉ như người anh trai đang chăm sóc cho đứa em đồng đánh khó chiều. Và nhiều người cũng nói thêm nữa, tài sản mà bố mẹ Mai Chi dành cho cô con gái sẽ thuộc về chàng rể tương lai và người ấy có lẽ sẽ là Lâm.

Sự xuất hiện của Mai Chi làm cho San không có cơ hội đến gần với Lâm hơn nữa. Cảm giác hơi thất vọng, cảm giác hơn ghen tị vì khi có Mai Chi, ánh mắt của Lâm không nhìn về phía cô nữa. Với San, một cô gái có nhan sắc trung bình, chỉ có một từ có thể diễn tả đó là: bình thường, với điều ấy, khi nghĩ Mai Chi, San có phần tự ti. Nói chính xác thì thường khi một người con gái xinh đẹp hơn mình đứng trước mặt, ai cũng có cảm giác như San mà thôi, chỉ thiếu điều cảm giác ấy sẽ ở lại nhanh hay chóng.

Mai Chi thật là đẹp, một vẻ đẹp khó có vẻ cưỡng lại được cho dù đó là lần gặp đầu tiên. Ở Mai Chi có một sự thu hút mà bất kì ai cũng phải chú ý cho dù đó có phải là...phái mạnh hay không. Thậm chí cô ấy cũng làm cho San phải hướng mắt nhìn. Cô ấy nổi bật giữa đám đông và có cả hàng đông các chàng trai trong hội đang đứng tung hô và tán tụng. Tất nhiên, điều đó là qui luật mà, trước một cô gái đẹp thì bao giờ cũng như thế. Tự dưng San nhìn lại mình, không xinh đẹp, không nổi bật, cũng chẳng giỏi giang ở bất cứ việc gì mà để gây ấn tượng cho một ai đấy. Tự dưng với cái ý nghĩ vu vơ ấy San thấy mình mất tự tin vào bản thân, tự dưng không có cái cảm giác vui và thoải mái cho chuyến đi này nữa, cái hi vọng Lâm sẽ để ý đến cô thật là mong manh...

Đêm của biển.

Nghe thấy cả yên bình trong từng con sóng.

Trăng sáng, chiếu rọi xuống mặt biển thứ ánh sáng trắng lấp lánh.

Sau những cuộc vui ồn ào và náo nhiệt của chuyến đi, mọi người đã khá mệt và đi ngủ hết. San không ngủ được và đi ra ngoài đi dạo một mình. San

bước trên cát muốn tìm một chút yên tĩnh và muốn cảm nhận cảm giác mềm mòng giữa biển đêm. Con người San là tổng thể của những sự mâu thuẫn: ồn ào có, sôi nổi có, lãng mạn có, tự tin có và cũng nhút nhát như bao người khác... giống như lúc này, lúc mà San đang đi trên cát và lắng nghe biển một cách bình yên và tĩnh lặng nhất.

Trăng, trăng hôm nay tròn vành vạnh, trăng hiện lên giữa biển giống như một quả cầu lung linh đầy ánh sáng. Từng vệt ánh sáng phản chiếu lên mặt biển lấp lánh và lung linh tuyệt đẹp.

- Em không ngủ à, SanSan?

San giật mình, Lâm đứng bên cô từ lúc nào.

- Anh cũng thế, sao giờ này anh còn ra đây

- Biển đêm đẹp đến mơ màng thế này thì ngủ quả thật là tiếc và lại anh cũng muốn yên tĩnh một chút.

San cười, lần đầu tiên San nghe Lâm nói về cảm nhận của mình có cái gì đó cũng giống San. San và Lâm ngồi trên cát. Từng cơn gió vuốt ve mái tóc San, không khí rõ ràng mang hương vị biển nghe như thấy từng vị mặn mòi của biển đến từng hơi thở.

- Anh cũng có một đứa em gái, cũng bằng tuổi em

- Thế em gái anh giờ ở đâu.

- Nó đã chết trước khi anh được nhận về làm con nuôi của bố mẹ Mai Chi.

- "..."

- Khi ấy, anh chỉ là một đứa trẻ 10 tuổi, nó 5 tuổi, nó bị bệnh hen, anh không có tiền anh đã chạy đi khắp nơi tìm sự giúp đỡ nhưng anh không cứu được nó....

- Em thật sự rất tiếc !

- Không sao, chuyện cũng qua lâu rồi mà em, chẳng hiểu sao, khi nhìn em, anh lại nhớ đến nó...

- Em tin rằng em gái của anh bây giờ cũng đang sống hạnh phúc ở một thế giới khác, và cô ấy không trách anh đâu.

- Cảm ơn em !

- ‘....’

- “...”

- Có phải, đó là lí do anh chọn nghề bác sĩ và tham gia hội tình nguyện này không?

- ...

Biển đêm dạt dào từng cơn sóng xô bờ, trăng lên giữa biển cao và sáng. Lâm trầm ngâm nhìn xa xăm. Cô ngược nhìn lên anh, thấy anh cao vợi vợi, ánh trăng trên cao và từng vệt sáng trên biển phản chiếu làm cho khuôn mặt anh mang một thứ ánh sáng kì diệu. Trong giây phút đó, San tự nhủ mình chắc hẳn phải ghi nhớ khoảnh khắc này...

- Hôm nay là sinh nhật em đúng không?

- Ồ... sao anh biết...

San lúng túng vì câu hỏi bất ngờ. Lâm im lặng rồi nhìn cô cười.

- Sinh nhật em năm nào cũng ít bạn bè vì bao giờ cũng vào kì nghỉ, nhưng điều hạnh phúc nhất làm em được ở bên gia đình. San giải bày.

- Nghĩa là năm nay em đã phá lệ, đi nghỉ cùng mọi người trong hội tình nguyện chứ không về nhà để tổ chức sinh nhật?

- Sáng mai chúng ta đã về rồi mà, chiều mai em sẽ bắt xe về quê và buổi tối vẫn kịp để hát chúc mừng sinh nhật.

Lâm cười, rồi rất tự nhiên lấy tay cốc nhẹ lên đầu cô “đúng là một cô bé tham lam, dù sao cũng chúc mừng sinh nhật em”

San cười bên lên “cảm ơn anh, người đầu tiên chúc mừng sinh nhật em khi em bước vào tuổi 20 đấy, đáng nhớ quá”

- Còn đây là quà, anh lang thang cả buổi chiều nay và thấy cái này hay hay, SanSan có chấp nhận món quà này không?

Lâm xòe tay ra, một con ốc biển có màu vân xanh lạ, San đỡ lấy với sự ngạc nhiên cùng với niềm thích thú.”

- Nó đẹp quá, cảm ơn anh.

Con ốc màu xanh nằm gọn trong tay San, cô cười hạnh phúc...

Biển đêm dạt dào từng con sóng xô bờ...

Ánh trăng vẫn chiếu rọi từng vệt sáng lung linh...

Hai người đứng trước biển mênh mông trên cao là ánh trăng sáng, thứ ánh sáng lung linh và kì diệu...

Khung cảnh đẹp đến mơ màng...

San thấy trong trái tim một cảm xúc thật lạ lùng, lần đầu tiên cô thấy trái tim mình như thế...

Ngày hôm sau.

San vẫn kịp trở về đón sinh nhật cùng với gia đình nhỏ bé của mình, vẫn là những món ăn San thích mà mẹ và chị kì công nấu nướng, vẫn là nụ cười của bố ấm áp và vòng tay yêu thương của bà nội.

Đêm

San nằm trong căn phòng thân thuộc, mùi hương hoa đượm hơi sương ngoài vườn thoang thoảng. Con ốc có màu vân xanh nằm im trên giá gỗ nơi mà San thường đặt những món đồ cô coi là quý giá nhất. Tuổi 20 đến với San nhẹ nhàng như thế, San chìm vào giấc ngủ thảnh thơi là đôi mắt nâu dịu dàng của ai đó...

“SanSan...” Trong giấc mơ cô còn nghe thấy tiếng anh gọi cô...

“Lâm à, em thích anh mất rồi!”

Hà Nội- Chiều chủ nhật.

Dung, đứa bạn cùng lớp đại học qua rủ San đi mua quần áo để chuẩn bị cho chuyến đi chơi biển của cô nàng. San đồng ý đi luôn, cũng chẳng cần mua gì nhưng San cũng thích đi ngó nghiêng một tý đồng thời làm tư vấn viên thời trang cho Dung, đứa bạn xinh xắn với nước da trắng ngần và lúc nào cũng chỉ hợp với gu thời trang nữ tính điệu đà. San thì khác, tín đồ của quần bò áo phông và giày thể thao, thế nhưng con mắt nhìn thì San luôn được bạn bè tin cậy, ví dụ như Dung cứ khi nào đi mua sắm gì cũng phải tha lời San đi bằng được.

Lang thang hàng chục cửa hàng với đồng đồ đặc lĩnh kinh, hai đứa khá là mệt. San đang định bảo với Dung là nên về thì Dung có điện thoại.

- Vâng, thế à, em đến ngay!

- Mày ơi, đi xe bus về được không? Tao có việc gấp lắm, giải thích sau.

San chỉ kịp nói “Hà” và sau đó Dung giật lấy đồng đồ và biến mất sau dòng người đông đúc, San đứng trơ trơ giữa đường, giận tím mặt nhưng con bạn cũng đã đi làm gì có ai mà trút giận bây giờ chứ. Nhìn quanh chả thấy có điểm xe bus nào, mà khu này khá vắng vẻ để bắt được xe bus về chỗ nhà San ở. Định lôi điện thoại ra thì phát hiện cái “cục gạch” ấy đã hết pin từ bao giờ, San đang dành tiền nhuận bút từ mấy truyện ngắn được đăng báo để có thể mua được một chiếc điện thoại ưng ý mà không muốn xin xỏ “tài trợ” từ chị gái hay bố mẹ. Nhưng thật sự, cái “cục gạch” này nó không thể đợi lâu hơn được nữa vì nó đang biểu tình San cho nó về hưu rồi.

Đi bộ một đoạn khá xa dưới cái nắng gay gắt, mồ hôi túa ra như tắm, mấy người xe ôm lượn lờ xung quanh chào mời “về đâu em, anh lấy giá rẻ thôi” nhưng San vẫn nhất định không chịu.

San quyết định chờ xe bus, nhưng thảm hại thay, xe đầy những người là người vì đang là giờ cao điểm và chuyên bỏ bến. Đứng giữa nắng đợi đến 4,5 chuyến xe vẫn chẳng thể nào bắt được xe. San bắt đầu thấy chân có triệu chứng đau, người thì nhem mồ hôi, đầu thì đau như búa bổ bởi cái ánh nắng gay gắt như muốn cháy da cháy thịt.

“Đành đi xe ôm vậy” San trầm nghĩ và quyết định bởi chẳng còn cách nào tốt hơn nữa, cho dù nếu đi xe ôm thì coi như số tiền định để mua đôi giày mới cũng đi tong.

“Thôi chết, cái ví..hình như mình quên không mang theo”

San đứng trơ giữa đường, dòng người xuôi ngược, đúng là không ngờ là San đang rơi vào cái hoàn cảnh không- một- xu- dính – túi mà lúc này thì chỉ có kêu trời...

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA”.

San tức giận đá thật mạnh cái ống bơ nằm chổng trơ trước mặt ra thật xa để xả hết nỗi tức giận đang ngùn ngụt bốc lên.

Nhưng có gào thét thì cũng làm gì được khi trong người không một xu dính túi, mà bụng San còn đang réo lên biểu tình, hòng thì đang như lửa cháy... San chỉ hận lúc ấy con bạn ngốc nghếch gây tai họa không ở đây để San nhảy dựng lên mà “trì trịch” mà “cầu xé” cho hả giận.

Thấy hai chân bắt đầu có vẻ như muốn dính với nhau rồi, San đã thối một mà bây giờ chẳng còn cách nào để về đến nhà. Chị gái đi công tác, điện thoại thì hết pin, trong người không có một xu. San bây giờ, thê thảm hết mức !

San ngồi xuống vỉa hè, muốn cho chân nghỉ một lúc vì đã mỏi nhừ, San tính nếu đi bộ có nhanh chắc chừng phải mất hơn 2 tiếng San mới lê lét về tới nhà trọ được.

- Có đi quá giang không, cô bé.

San ngẩng lên, ánh sáng làm San lóa mắt chỉ nhìn thấy ngay trước mặt mình là một chiếc xe ô tô màu đen sang trọng và một người thanh niên đang ngó ra khỏi cửa kính.

- Tôi có thể tự đi được !

San từ chối thẳng thừng mặc dù chân đang mỏi nhừ từng khớp. Tự dưng xuất hiện trước mặt một người –tốt- bụng thế này quả thật là đáng nghi ngờ.

- Đừng có bướng bỉnh như thế, lên xe đi tôi cho đi nhờ về.

- Cảm ơn vì lòng tốt của anh nhưng không cần đâu

- Tôi không có ý gì đâu, chỉ muốn giúp cô thôi đừng có hiểu lầm, vả lại tôi và cô đã từng gặp mặt nhau rồi, nhớ không?

San ngẩng lên nhìn một lần nữa, lục lại trong bộ nhớ, hình như San chẳng quen với ai đi xe ô tô sang trọng thế này cả, mà không, khoan đã...San...nhớ ra đã gặp anh ra ở đâu rồi.

Cái người này...quen quen.

Cốc vang đỏ...hội thảo...

Những chi tiết ghép lại với nhau dần hiện ra trong tâm trí San.

Anh ta chính là anh chàng ở hội thảo với chiếc áo bị đổ đầy rượu vang đỏ loét trên ngực áo !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

- Có vẻ như nhớ ra rồi đúng không?

- À, chào anh, trái đất tròn quá nhỉ.

- Thôi lên xe đi tôi đưa cô về.

San hơi lung tung nhưng rồi cũng quyết định đi nhờ về nhà, ít ra thì một người có mặt ở hội thảo ấy chắc chắn không phải là một tên đầu cẳng lợi dụng như San vừa nghĩ cách đây mấy giây.

- Haha, thật là ông trời có mắt, thù phạm làm tôi bề mặt trước tất cả mọi người lại đang ngồi bên cạnh tôi ngay lúc này. Phải tính xem sẽ phải “xử lý” cô như thế nào cho xứng đáng mới được

- Anh đâu phải tự dưng bị như thế, nếu như anh không làm tôi...nghẹn nắc lên như thế thì tôi cũng đã xử sự một cách...từ tế hơn.

- Hóa ra là lỗi tất cả là do tôi cơ đấy, thế kẻ nào là kẻ phồng mồm tron mép lên với cả đồng nghiệp. ừ nhỉ, à..susi thì mới bị nghẹn như thế, tôi chỉ có lòng tốt giúp đỡ cô thôi, nhưng có vẻ như đồng susi lúc ấy bị..quá tải nên nghẹn cũng coi như là sự tự nhiên.

- Hừ, sao cũng được...San quay ra nhìn bên ngoài.

- Thế cô không có ý định xin lỗi tôi hả?

- Không !

- Không ư ???

- Không hề, chưa hề có ý định chỉ là trong suy nghĩ.

- Haha, được lắm, rất có cá tính.

- Tóm lại anh cho tôi đi nhờ xe là bởi vì anh muốn được nghe từ tôi một câu xin lỗi hả?

- Có thể thôi !

- Thế thì làm anh thất vọng rồi người tốt ạ !
- Cô nhầm rồi, tôi không phải là người tốt đâu, cô phải trả công tôi chứ.
- Tôi..tôi ...không mang tiền, và điện thoại cũng..hết pin nữa.
- Thế thì tôi sẽ cho cô nợ.
- Thôi được rồi, anh cứ tính tiền xe và km như tiền taxi nhé, tôi sẽ trả, đọc cho tôi số điện thoại của anh.
- Không, đọc cho tôi số điện thoại của cô trước, nhờ cô không gọi cho tôi thì sao?
- Trời đất, nhìn tôi giống một đũa lửa đảo lăm lăm, mà anh cũng được lăm, ban đầu mồm nói cho đi nhờ sau đó lại đòi trả tiền.
- Tiền là mồm cô nói ra đấy chứ, tôi chỉ nói cho cô nợ thôi.
- Thôi được rồi..kia, anh rẽ phải đến cái nhà có chùm hoa giấy ấy, nhà tôi đến rồi,và đây là số điện thoại của tôi, hãy gọi cho tôi khi nào anh...đòi tiền cho- đi- nhờ- xe.”
- Ok, tôi sẽ gọi, khoản nợ này cũng kha khá đấy chứ !

Anh chàng tóc nâu nháy mắt với San, San bực bội vì cái kiểu nói châm chọc ấy và đóng cửa xe đánh “rầm” một cái cho hả giận rồi đi thẳng vào nhà, chả thèm nhìn lại thêm phút nào nữa. Nếu không phải vì đang rơi vào hoàn cảnh thê thảm ấy thì có cho tiền San cũng không bao giờ thèm đáp lời với cái kẻ đáng ghét ấy. Cái giọng điệu của anh ta thôi San nghĩ đến đã thấy bực bội rồi.

Cô bé đi vào nhà, cái dáng bước bình ấy làm cho người thanh niên không khỏi bật cười, anh nhìn theo khi cô bé khuất hẳn, cứ thế cười một mình, nụ cười thật sáng khoái về cô bé có mái tóc ngắn và đôi mắt to tròn đầy cá tính.

Anh cười và nhún vai, hình ảnh cô bé lại hiện lên, và như một phản xạ tự nhiên, cười thật thoải mái, nụ cười hiếm hoi và đôi mắt nâu ánh lên một niềm vui lạ

Bạn đang đọc truyện *Dường Như Em Đã Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Lớp đại học.Hôm nay San đến sớm để tránh cái cảnh chen chúc nhau vào cổng trường như thường lệ, đám sinh viên sáng nào cũng la ó than phiền vì cái cổng vừa bé mà suốt ngày ô tô của giáo viên đi vào gây tắc nghẽn lại thêm cái kiểu mạnh ai nấy đi nên để vào được trường cũng là cả một vấn đề mệt mỏi. Dung hôm nay cũng đến sớm và chọn ngay dãy đầu để ngồi. Vẫy tay ra hiệu cho San đến ngồi cạnh.

- Con ranh kia, bạn bè như mày thì tao được nhờ quá thể
- Ôi, tao xin lỗi mày, hôm qua lúc ấy Huy gọi cho tao có việc gấp, nên tao phải đi ngay.
- Mày còn không thèm hỏi xem tao về nhà bằng cách nào hả.
- Cách nào, xe bus có mà.
- Hừ, nói thế thì nói làm gì, tao quên không mang ví, điện thoại hết pin...mày biết hôm qua mày đưa tao vào tình trạng thê thảm thế nào không?
- Thế mày về nhà bằng cách nào?
- Hừ, nói đến lại tức, tao thề lần sau tao không thèm đi đâu với mày nữa.
- Năn nỉ, năn nỉ mà, bớt giận, tao hứa không có lần sau tao ..dám bỏ mày giữa đường nữa đâu
- Hừ...!
- Thôi, đừng có giận, tao tưởng mày bị- bắt- cóc đi đâu rồi chứ bình an vô sự trở về thế này là được rồi. Rút kinh nghiệm lần sau tao có bỏ mày giữa đường thế tao sẽ cho mày 10k để đi xe buýt về, hihi !

San cười, hôm qua định bụng lên lớp xả cho đũa bạn đáng ghét một trận toi bởi nhưng rốt cục San lại không làm được thế, đũa bạn dễ thương lúc nào cũng vui tươi nhí nhánh đáng yêu đến nỗi khó mà giận dỗi lâu được.

San và Dung chơi thân với nhau cũng khá lâu, tính đã được tròn một năm. Có vẻ như San và Dung là hai con người trái ngược nhau cả về tính cách và cách thể hiện tình cảm nhưng vẫn luôn tìm thấy những đồng cảm. Con người Dung là một sự bình yên và dịu dàng còn San mang những tính cách trái ngược mà chính cô đôi khi cũng không hiểu được chính mình.

San thấy mình may mắn khi mình có một người bạn luôn thấu hiểu như Dung. Dung khác San ở nhiều thứ, thậm chí ngôi trường đại học này, ngành học này chưa bao giờ là ước mơ và điều San muốn. San thích viết lách, lý tưởng để trở thành một nhà văn... nhưng tất cả gia đình lại kì vọng ở con người San một hình ảnh khác, nhất là bố cô. Bố San luôn muốn con gái ông trở thành một cô gái cứng cáp trưởng thành với những thứ liên quan đến tài chính, đến kinh doanh. Cô học khối kinh tế vì đó là tất cả những kì vọng của bố về cô, cô không muốn bố buồn. Nhưng, sâu thẳm San tha thiết và đam mê viết, nhưng có lẽ, cô không đủ tự tin hoặc chính xác hơn là không dám từ bỏ mọi thứ để theo đuổi ước mơ của mình.

Cả giảng đường hơn trăm con người chăm chú nghe giảng, ông giáo sư tóc bạc phơ xem chừng có thừa kinh nghiệm để “trị” những đứa sinh viên cứng đầu chứ không phải vì bài giảng có thừa sự hấp dẫn. San nhìn quanh, không thấy Mạnh đâu, có lẽ hắn lại trốn học. “Hừ, biết thế hôm nay ở nhà cho rồi”. San chép miệng lấy làm tiếc, thậm chí chả dám gục xuống bạn vì mất ông thầy soi từng... cử động.

San lấy tay chống cằm, mắt nhìn lên bảng có vẻ chăm chú nhưng thật chất đầu óc đang đầu đầu.

“.....”

San đang mải nghĩ, tiếng chuông điện thoại, cả lớp đang im phăng phắc bỗng quay lại từ chỗ phát ra tiếng âm thanh cực kì...cảm kì.

- Em kia, em tên là gì?

San còn chưa hiểu chuyện gì, chỉ thấy cả giảng đường hướng mắt về phía mình và trong khi đó cái điện thoại vẫn cứ kêu không ngừng.

- Hà..hóa ra điện thoại của ...mình ! San cuống quýt khi Dung huyếch tay “điện thoại của mày đây, sao ngờ ra thế?”

- Thưa thầy, em xin lỗi, em quên không để chế độ rung ạ”

- “Tôi mời em ra ngoài. Lớp trưởng, đọc tên em kia cho tôi. Ông giáo sư tóc bạc có vẻ cực kì mang vẻ hình sự và trên khuôn mặt rõ ràng là cái kiểu “đừng đùa với tôi”

San âm ức đi ra ngoài. Giảng đường khá lớn nhưng San ngồi ngay hàng thứ hai. Dung quay ra lè lưỡi chọn San rồi nói nhỏ “mày đen thế, chia buồn nhá !”

San phụng phịu đi ra ngoài.

Cầm đồng sách vở ra ngoài, San thở dài, trời hôm nay nắng và nóng có lẽ sẽ tìm một quán cà phê cho hết ngày.

San mở điện thoại, xem ai là người gọi- chẳng- đúng- lúc tí nào. Số lạ, một dãy số dài và đẹp. San chép miệng, chả biết là ai nữa.

Chuông điện thoại lại rung, vẫn số vừa rồi gọi đến.

- Alo.

- Chào cô bé !

- Ai đấy?

- Không nhận ra tôi hả, áo sơ mi...rượu vang đây....tôi gọi để đòi nợ

- À, à....hóa ra là anh, đáng lẽ anh nên quên vụ nợ nần nhỏ nhất ấy đi...nếu là người tử tế. San mĩa mai.

- Quên không nói với cô tôi là người khá tính toán, và lại, tôi là người bị- cô- gây- ra- thiệt- hại thì có sao lại không đòi quyền lợi cho mình?

- Hừ, thế tóm lại anh muốn gì hả?

Quán cà phê cao vút trên tầng hai mươi của khách sạn có view nhìn ra Hồ Tây, khung cảnh khá yên tĩnh và thoáng mát bao quát cả được thành phố. San lắc đầu lè lưỡi vì cái menu phục vụ đưa ra. Đắt..cắt cổ. Đây là tất cả nhữn gì San thốt ra được.

- Này, tôi không mang đủ tiền để trả hết hai cốc cà phê này đâu. Anh nhìn xem, ví đây, một cốc còn không đủ.

- Chết thật, có lẽ tôi lại cho cô nợ. Anh ta cười tình quái.

- Này, tóm lại là anh có ý gì hả, nếu tính tiền taxi tôi nợ anh cũng chỉ hơn một trăm nghìn thôi chứ ....

- Cô bé xem chừng lúc nào cũng tính toán đến tiền bạc nhỉ?
- Anh đến là lạ, tiền bạc tại sao lại không tính toán chứ, nếu là anh, anh có mất tiền cho những thứ không đáng như thế không?
- Bình tĩnh nào, tôi sẽ trả tiền cà phê được chứ?
- Anh có ý gì?
- Haha, tại sao cô cứ phải nghĩ tôi là con người có ý đồ xấu xa như thế nhỉ?
- Hành động của anh luôn làm tôi có cảm giác ấy.
- Xem chừng ý tốt của tôi là mời cô một cốc cà phê và trong lúc tôi đang khá rảnh rồi cũng đáng nghỉ ngơi hay sao?
- Rất, rất đáng nghỉ. . .hay là. . .anh thích tôi ? San nháy mắt trêu chọc và thêm cả bộ mặt làm ra vẻ nghiêm trọng dò xét.
- Quá tự tin vào bản thân rồi đấy, cô bé?

Anh ta cười thật tươi, nhìn vào thẳng mặt cô đang rất chi là nghiêm trọng.

- Đúng rồi, chỉ có lý do duy nhất ấy thôi.
- Còn lý do khác đấy.
- Lý do khác?
- Tôi phải cảm ơn cô thì đúng hơn.
- Hà, cảm ơn?

San mắt tròn mắt dẹt nhìn anh chàng trước mặt, cô còn đang không hiểu anh ta đang nói về chuyện gì.

- Cô còn nhớ, cái hội thảo hôm trước không?
- Tất nhiên là nhớ, nhớ nhất là cái áo đầy vang đỏ. San cười toét miệng tinh nghịch.
- Thế cô có nhớ cái usb chứ hả?
- À, à, nhớ. . .nhưng cái usb thì có liên quan gì tới anh?
- Cái usb là của tôi, trong đó chứa tất cả dữ liệu cho buổi thuyết trình hôm ấy. Đêm hôm trước tôi đã phải thức trắng đêm để hoàn thành slide cho bài thuyết trình, lúc vội vã tôi đã đánh rơi.
- A, hóa ra anh là người va vào tôi trước cửa nhà vệ sinh.
- Tôi còn rất ung dung cho đến tận khi cô đổ cả cốc vang đỏ vào người tôi, và khi tìm một cái áo để thay thế, tôi phát hiện cái usb. . .biến mất.
- Rồi sau đó?
- Tất nhiên là tôi hoàn toàn nghĩ mọi cố gắng tìm kiếm của cô vô vọng mặc dù khoảng 10p là đến lượt tôi phải lên thuyết trình.
- Hóa ra cái usb đầy quan trọng đến thế. San nhún vai.
- Và nếu tôi không có cái usb đấy, có lẽ công ty của tôi đã mất những hợp đồng cực kì lớn sau khi hội thảo kết thúc.
- Anh làm sao để tìm thấy nó.
- Với cái áo bẩn trên người, tôi ra xe đòi cho cậu lái xe, sau đó chạy đôn đáo để tìm và nhớ xem tôi đã đi những đâu và có thể đánh rơi nó, may mà mấy nhân viên lễ tân thấy tôi tìm kiếm và đã hỏi. Thật may, nó ở ngay trên bàn lễ tân trước phòng hội thảo, và trước đó 2 phút để tôi có thể lên bắt đầu.
- Anh cũng khá may đấy chứ.
- Sau khi kết thúc, tôi ra hỏi lễ tân và biết được người nhặt được và đưa lễ tân là một cô gái- ái phòng- quần jean- giày thể thao và tóc ngắn. Tất nhiên tôi nghĩ ngay cô gái đã đổ cốc vang đỏ lên trên áo, bởi không ai trong phòng hội thảo ăn mặc như thế cả.
- Hahaha, thế nên anh muốn cảm ơn tôi đúng không?
- Không biết tôi nên cảm ơn hay nên trách cô nữa đây. Anh nhún vai.

- Nên cảm ơn, haha, chuyện này thật buồn cười, hóa ra tôi lại là ân nhân của anh. Thế mà không nói sớm, làm tôi lo nã. Thế anh định hậu tạ ân nhân của anh những gì?

San và anh ta cùng cười, sau những hiểu lầm giờ San có thể bớt lo lắng hơn về cái người mà cứ suốt ngày lẻo đẻo đi đâu cũng chạm mặt này. San chắc chắn là mình không phải cảnh giác một cách cao độ như lúc trước, hóa ra ý đồ là để... cảm ơn. Thế mà lúc trước San đã nghĩ anh ta là kẻ... để tiện chưa từng có bởi anh ta dám tính tiền như taxi khi cho cô... đi nhờ về.

Anh chàng mà San nghĩ là xấu xa này nói chuyện cũng không đến nỗi tồi, cả hai cùng có khướu hài hước nên có lẽ không quá khó để nói chuyện. Anh ta giới thiệu tên và nghề nghiệp cho San biết, nhưng cô cũng không quan tâm nhiều lắm, thật tự nhiên gọi anh là Rượu Vang. Cái tên anh chàng Rượu Vang nghe ngộ ngĩnh. Rượu Vang có vẻ không thích lắm nhưng cái giọng điệu nhả nhảnh của San cũng làm cho anh ta thua cuộc. So với tuổi và cái bộ vest anh đang mặc kia cộng thêm bước vào quán cà phê sang trọng này thì có lẽ người ngoài nhìn vào sẽ chẳng khác gì anh với San là chủ với... cháu.

- Anh biết không, Rượu Vang Đỏ? San thì thạo, ra hiệu cho anh cúi gằm xuống và thì thạo.

- Gì thế?

- Nếu tôi là mấy người ngồi ở đây tôi sẽ nghĩ anh đang “chấn đất” một cô bé ngây thơ tuổi teen đấy, tôi cá. San lém lỉnh.

- Cô biết không?

- Gì thế?

- Họ đang nghĩ một tay thanh niên cũng không đến nỗi tại sao lại bị một cô nhóc “chấn đất” như thế dù cô ta chân cũng không dài và cũng không xinh đẹp tạo nào cả.

Rượu Vang cũng lém lỉnh không kém. Nhảy mất với San tỏ thái độ cũng chẳng kém cạnh. San bật cười thật tự nhiên, lâu lắm mới có người làm cho San cười theo cái kiểu khá hài hước như thế, mà cũng lâu lắm rồi mới có “đối thủ” không chịu thua San ở từng câu từng chữ như thế. Hừ, đúng là... cũng khó chịu đấy, nhưng cũng có phần thú vị đấy chứ.

- Ôi chết, đến giờ tôi phải về rồi.

San nhìn đồng hồ, cuống quýt vì cái hẹn với Lâm. Rượu Vang đưa cô về, gần đến chỗ hẹn, San bảo:

- Anh cho tôi xuống chỗ này nhé?

- Sao thế? Chưa đến chỗ cô hẹn cơ mà.

- Hi, nói thật nhé, tôi không thích bạn tôi nhìn thấy tôi đi xuống từ một chiếc xe sang trọng thế này, thêm cả một quý ông mặc vest sang trọng thế nữa, phiền lắm.

- Trời, đúng là...nhóc ! Rượu Vang ngạc nhiên thốt lên rồi nhìn San cười.

- Anh làm sao mà hiểu được, và lại tôi không thích bị người khác nghĩ này nọ.

- Thôi được rồi, thưa quý cô.

San bước xuống xe, cười thật tươi vì yêu cầu được chấp nhận.

- Đây, hôm nào tôi sẽ mời anh một bữa coi như trả tiền xe nhé!

- Được rồi, nhớ đấy, tôi sẽ ăn thật nhiều.

San cười thật tươi vẫy tay chào người mới quen ấy, tự dưng, cô còn chẳng hiểu được mình sao lại khá thân thiết với người mặc dù lần nói chuyện này mới là lần thứ hai, chưa hề lần và chạm ở hội thảo hôm trước.

San cũng chẳng nghĩ nhiều, và lại, cô còn đang bận suy nghĩ sẽ đến nơi này và sẽ nói những gì...

Câu lạc bộ yêu sách chỉ có khoảng hơn chục người đến. Địa điểm là quán cà phê yên tĩnh trong một con phố nhỏ và với chủ nhân nơi này cũng chính là thành viên kì cựu. Đó là một bác đã ngoài 70 tuổi mà có lẽ cũng bằng tuổi ông ngoại San. Tất cả các thành viên của diễn đàn chủ yếu quen nhau trên diễn đàn và San chưa một lần gặp mặt. San biết đến diễn đàn này là bởi Lâm giới thiệu, mặc dù, cô là người thích viết nhưng có thể nói cô là người yêu sách thì chưa có cơ sở để khẳng định cho điều ấy.

Một lý do cho sự có mặt này chắc chắn không ngoài lý do là vì Lâm, thật tình, cô lười đọc sách mặc dù lại rất thích viết, có một sự mâu thuẫn khá lớn trong chính tính cách của San.

- Em đến rồi à?

Lâm chào đón cô với nụ cười niềm nở, nụ cười ấm áp giống như... nắng vậy. Và San đã chết mê chết mệt nụ cười này.

- May khu này tìm cũng khá dễ ă, anh đến lâu chưa?

- Anh đến cũng khá lâu rồi. Ra đây anh sẽ giới thiệu em với mọi người nhé!

San hơi lúng túng, có lẽ không phải là do Lâm giới thiệu cô mà chính là cái cách Lâm thật tự nhiên quàng tay qua người rồi đặt nhẹ tay lên vai cô khi giới thiệu với mọi người. Tự dưng San thấy có một cái gì đó chạy dọc cơ thể mà cô chẳng thể diễn tả thành lời, cô đứng bên anh, cái dáng cao lớn và bàn tay vững chãi anh đặt lên vai làm cho San thấy tin tưởng và như tiếp thêm sức mạnh cho cô vậy.

- Xin giới thiệu với mọi người, đây là San San, thành viên ít tuổi nhất của câu lạc bộ chúng ta, cô em út mà đã “làm mưa, làm gió” trên diễn đàn thời gian vừa qua đấy ă.

San lí nhí chào mọi người, thái độ khá rụt rè, đáp lại là những nụ cười khá thân thiện.

- Này, anh không nghĩ ngoài đời em dễ thương thế này đâu.

“Đuôi uoi” lên tiếng, anh ta là một anh chàng khá hóm hỉnh mà San đã có nhiều dịp tranh luận trên diễn đàn.

- Em đừng có nghe anh ấy nói, anh ấy cũng nói như thế khi lần đầu tiên chị đến đây đấy.

Chị Luka ngoài đời trông có vẻ rất dịu dàng và nữ tính.

Mọi người khá thân thiện nên không khí cũng bớt căng thẳng đối với San hơn, thật ra, cô đến tham gia cùng câu lạc bộ không phải với tình yêu sách như mọi người. Có lẽ, nếu nói ra bí mật ấy, cô sẽ không bao giờ được chào đón như vậy, nhưng cô biết Lâm yêu sách, và cô cũng đang cố gắng để có những sở thích giống như anh...

Ông cụ tóc bạc phơ nhìn cô, có một cái gì đó trong ánh mắt ấy, cô không hiểu rõ lắm... Nhưng dù sao, được ở bên Lâm là cô đã cảm thấy vui và hạnh phúc lắm rồi.

Quán cà phê này chủ yếu người đến đây để đọc sách và nói về sách. Họ có vẻ là những người khá lập dị. Gọi là một sách còn có vẻ chưa diễn tả hết được tình yêu của họ dành cho sách. Nhìn những giá sách cũ trên tường và những quyển sách gần như đã đổi màu nhưng được mọi người nâng niu một cách kì lạ. Những trang giấy đã nhòe mực, giấy in cũng đã mục cộng thêm sự tấn công của mối và một càng thêm vẻ cũ kĩ và lâu đời.

San cầm một cuốn lên, lật từng trang rồi để xuống những trang sách đã đậm màu thời gian. Nhìn Lâm tay nâng niu những cuốn sách, cô thích cái cách anh suy tư lật từng trang sách, thích cái cách anh nâng niu khẽ khàng lật từng trang giấy, thích cái cách anh cẩn thận lau và nhẹ nhàng đặt cuốn sách trả về chỗ cũ của nó. San thích ngắm nhìn Lâm như thế, chẳng có lí do cho cái sở thích hơi khó hiểu ấy...

- Cuốn này đã được xuất bản từ năm 1942 em ă, bác Hùng ngày xưa khi đi di tản đã phải chôn cất hòm sách xuống hầm và sau khi chiến tranh qua đi bác đã tìm lại nhưng rất tiếc, cả hòm sách gần như bị mối mục nát hết, chỉ còn có cuốn này còn nguyên vẹn...

San lặng im nghe Lâm nói, cô lấy tay mân mê từng trang.

- Đây cũng chính là cuốn sách mà vợ bác Hùng đã dành tặng bác khi còn trẻ, em có thể thấy, ở đây vẫn còn nét bút của bác gái...

Lâm đi qua từng giá sách, nâng lên, đặt xuống từng cuốn, nói cho San nghe về từng cuốn sách và số phận của từng cuốn như là đang kể câu chuyện về chính anh. San say mê và hiếu kì những câu chuyện ấy và hơn hết, cô thích cái cách anh nhẫn nại kể cho cô nghe, thích giọng nói ấm áp của anh...

Lâm đưa San về, anh chạy xe chậm chậm, mùi hoa sữa thoang thoảng từng con phố. Cô hít thật sâu, thích cái cảm giác đi giữa phố phường đông đúc và mùi hương cứ lặng lẽ làm rung động lòng người.

- Hôm nay, anh rất vui SanSan ă?

- Vì lí do gì hả anh?

- Vì em đã đến và đủ kiên nhẫn nghe anh nói về những cuốn sách ấy.

Cô mỉm cười, cô thấy vui, anh vui và điều đó làm cho cô hạnh phúc.

Họ chia tay nhau ở thêm nhà cô gái.

Khi bóng anh khuất dần cô mới thôi không nhìn nữa. Cô không biết lí giải được cảm giác thật của mình, nhưng cô biết, cô... đã thích anh mất rồi!

Cô thích anh mất rồi, liệu cô có thể gọi đó là tình yêu được không?

Chương 4

Nắng mùa thu, cái nắng chẳng đủ gay gắt nhưng đủ làm ấm nóng những tâm hồn. Nắng trải dài trên từng con phố, nắng len lỏi vào từng ngõ ngách, từng con đường. San và Hạ đi giữa phố, hai đứa không nói gì với nhau, chỉ im lặng bên nhau và cảm nhận những gì đang diễn ra. Hạ, một người bạn thân của San từ cấp 3, nhưng bận rộn, Hạ chỉ xuất hiện vào những lúc San thật sự cần. Còn bình thường, Hạ biến mất nhưng chưa từng tồn tại. Thỉnh thoảng San cũng thử định nghĩa tình bạn giữa cô và Hạ xem như thế có đúng với nghĩa bạn thân hay không nhưng có vẻ như điều đó chưa có câu trả lời. Hạ vẫn luôn là người bên cô, lúc cô cần, lúc cô cần có một ai đó hiểu và biết lắng nghe...

Hạ, cái tên hình như cũng giống với tính cách. Hạ sôi nổi, thẳng thắn và rất “ngông”, Hạ sẽ làm mọi việc chỉ vì cái lí do duy nhất là vì Hạ thích. Hạ có tính cách mạnh mẽ. Bố mẹ Hạ chia tay từ khi Hạ còn rất nhỏ, Hạ lớn lên một mình. Trái tim chai sạn những nỗi đau.

Hạ đôi lúc vẫn trì trệ cô về không dám viết tiếp, vì không dám thực hiện ước mơ chỉ vì người khác. Hạ khác San, Hạ sống cho chính Hạ, còn San, ước mơ của San không thể là của riêng San. Và đối với San còn rất nhiều những lí do khác nữa...

- Nếu tao là mây, tao sẽ sống cho riêng mình và tiếp tục thực hiện ước mơ ấy chứ không đâm đầu vào những thứ mà mây chẳng biết, chẳng đam mê.

Thỉnh thoảng Hạ vẫn dùng những lời lẽ như thế để nói với San. San chỉ cười cho qua chuyện bởi tất cả cũng qua. Cô còn nhớ, 3 năm về trước, San cầm trên tay hai giấy báo nhập học của hai trường đại học. Hai ngành học chẳng có tý liên quan gì tới nhau mà cô sẽ chỉ được chọn một trong hai. Một đó là ước mơ của cô, một nhà văn, còn một là ước mơ của bố cô, cô sẽ trở thành nhà kinh doanh hoặc ít ra cũng làm văn phòng với số lương cố định công việc cố định... Cô chọn ước mơ của bố và đó là điều mà mãi đến cho tận bây giờ Hạ vẫn thêm vào trong mỗi câu chuyện như một sự tiếc nuối cho San hay đúng hơn là đang cố gắng để làm gì đó...

Hạ yêu một người gần 4 năm, rồi chia tay không tiếc nuối. San chỉ nhìn thấy nụ cười của bạn cô trong nỗi đau. Tình yêu không đủ lớn để cho người ấy có thể nắm chặt tay Hạ. Hạ để mối tình ấy qua đi, như một sự cao thượng và đầy kiêu hãnh...

- Mây à, tao thích một người. San thò thè với Hạ.

Hạ với cái kiểu ngạc nhiên nhìn San chăm chú, Hạ biết là cho đến tận bây giờ San còn chưa yêu ai, thậm chí đôi lúc Hạ còn trêu chọc San còn chưa có nỗi niềm tình vắt vai.

San kể cho Hạ về Lâm với sự quan tâm và niềm vui trong từng câu nói. Cả việc Lâm đã là người xuất hiện như thế nào, hôm sinh nhật San, rồi từng cử chỉ của Lâm rồi con ốc vân xanh và câu lạc bộ với những người khá lập dị cùng với những cuốn sách ngà màu.

- Có vẻ như mây đang cố gắng để “thích hợp”, nhưng tốt nhất mây nên là mây thì đúng hơn.

- Ý mây là sao chứ, yêu một người có đúng là làm tất cả mọi thứ để người ấy hạnh phúc không?

- Điều đó không sai nhưng không hoàn toàn đúng... mà thôi, nếu thích, mây cứ thích anh ta đi, tùy mây. Tao cũng tò mò muốn biết anh ta như thế nào.

“Nhưng mây biết không, anh ấy, bên cạnh anh ấy còn có một người khác...” San thờ dãi và nghĩ về Mai Chi.

“Nghĩ làm gì nhiều chứ, cuộc sống, đôi khi, mây sẽ chẳng hề khẳng định được điều gì, cho đến phút cuối cùng”. Hạ buông một câu có vẻ như chẳng mấy ăn nhập.

Nắng cuối chiều màu đỏ rực, những đám mây tụ thành từng vầng vàng màu trông lạ mắt...

Hạ và San trầm ngâm nghe bản nhạc không lời bên cốc cà phê đắng ngòm và lặng lẽ nhìn về xa xăm.

Hai đứa có hai tâm trạng khác nhau.

Phía xa chân trời, một màu xám âm đạm...

“Tao mới quen một anh làm về xuất bản sách, mây hãy viết đi, biết đâu... hãy cứ làm những thứ mà mây thích đi...”. Giọng Hạ chậm rãi.

San về nhà, cửa đóng im ỉm. San đã quen với sự tĩnh lặng đến chết người này. Chị gái San vẫn chưa về, khu phố lên đèn. Tự dưng San thấy sợ cái sự im ắng này.

Đôi khi đối diện với chính mình San lại có cảm giác sợ hãi... Tâm trạng San là những thứ hỗn độn và chồng chéo lên nhau. Câu nói của Hạ gọi lại cho San những dòng suy nghĩ trái ngược.

Gục đầu lên những trang viết còn dang dở. San nhìn vào đó với sự trống rỗng, cô còn không hiểu cảm xúc của chính mình...

Cô nhìn lại mình, rồi bất giác thứ cảm xúc nào đó làm cho những điều đã xưa cũ lại ủa về. Lật những trang còn đang viết dở, San thấy lòng mình đau. Nhưng nỗi đau nào thì cũng qua đi, chỉ còn những vết thương lòng còn ở lại...

Đó là một buổi chiều âm ỉm...

- Tao đã nói rồi, cảm mày được viết lách gì, học hành không học hành từ tể xuất ngày cảm đầu vào những thứ điên rồ. Mất bố đồ ngẫu giận dữ ném những trang giấy mà San viết.

- Bố không thể nói như thế, đó là điều con thích, đó là ước mơ của con, bố không có quyền...Mất San mọng nước, giọng lạc đi.

- Cái nhà này đã có một người đã đi vào con đường chết chỉ vì cái thứ văn chương vớ vẩn ấy, còn mày, mày định đi vào vết xe đổ ấy hả, tao cảm ! Đốt, đốt hết !

San im bất, nước mắt làm nhòe mờ những thứ đang diễn ra xung quanh, chỉ còn lơ mờ là thứ ánh sáng của lửa và những trang giấy đang bị nuốt gọn trong ngọn lửa ấy. San đứng bất động nhìn cái giấy báo nhập học ngành Sáng tác dần dần biến mất trong ngọn lửa bập bùng.

Trong ánh lửa ấy, San thấy có bóng dáng thân quen của một người...

.....

Chú là em trai của bố.

Chú San mơ ước trở thành một nhà văn. Đó là một người có hoài bão và đam mê viết. Cả nhà cô cho rằng đó là một ước mơ viễn vông, chú sống lập dị và khó hiểu. Ai cũng bảo chú sống không có thực tế, thậm chí người yêu chú cũng bỏ chú chỉ vì không hiểu nổi những gì chú làm. Trong câu chuyện của cả nói về chú thấp thoáng có bóng dáng một người con gái...

Cả nhà chỉ có San thân với chú nhất. Hồi bé San vẫn thích nhìn chú cầm bút mực và từng trang giấy. Chú là người đầu tiên dạy cho San biết chữ, câu chuyện đầu tiên mà San biết đọc là chính câu chuyện chú viết về một cô bé có hai bím tóc xinh xinh, có hàm răng bị sún và khi khóc nhe luôn đòi chú phải mua kem và chơi trò cá ngựa. Mãi sau khi có thể đọc hiểu được San mới biết chú viết về chính San. Cô còn đắm vào cái lưng to bè của chú và bảo sao chú không viết cháu như thế này, như thế kia giống như trong câu chuyện cổ tích. Lúc ấy, San vẫn còn nhớ rõ lắm, nụ cười của chú “Chú viết về SanSan của chú, vì SanSan chỉ là SanSan mà thôi”.

Cái tên SanSan chú đặt cho và cái cách chú gọi cô thân thương như thế.

San yêu từng trang giấy, yêu cái bút mực thỉnh thoảng vẫn bị dây mực làm bẩn tay chú, yêu những câu chuyện chú viết, yêu cái dáng cần mẫn và giọng nói thân thương gọi cô triu mến.

Nhưng cô không biết được rằng, căn bệnh của chú đang đến giai đoạn cuối...

SanSan !

....

Sau một đêm khi thức dậy San nhìn thấy chú gục trên bàn, chiếc bút mực còn chưa kịp đóng nắp lại. Chú không tỉnh lại nữa. Không có ai còn gọi cô là SanSan. Chú ra đi lặng lẽ như thế...

Chú không còn gọi SanSan nữa.

Không còn ai gọi cô là SanSan nữa.

Cả nhà cho đốt những trang giấy, những bản thảo của chú. San nằng nặc giữ lại những chỉ có thể giấu được chiếc bút máy còn mọi thứ tan theo mây khói biến thành thứ tàn tro màu xám ảm đạm trong một buổi chiều.

Nhiều năm qua đi, San lớn lên những kỉ ức về người chú vẫn còn nguyên vẹn. Mọi người tránh nhắc đến và nhất là cả nhà sợ San lại đi theo con đường của chú...Cây bút của chú San vẫn đem theo bên mình mặc dù nó không còn viết được nữa, thỉnh thoảng khi nhớ về chú San vẫn cầm cây bút nâng niu. Nhiều khi đứng đối diện với ngôi mộ của chú, San vẫn ao ước một lần được nghe chú gọi “SanSan !”

.....

Và rồi vào một buổi chiều cũng âm ỉm như ngày chú ra đi. San đã hứa không bao giờ dính đến nghiệp văn chương như chú.

“Con hứa !” Trong nước mắt San nhìn thấy khuôn mặt bố cô với ánh mắt nhìn cô cầu xin. Cô khóc, thổn thức trong vòng tay bố.

Cho đến tận bây giờ, trong giấc mơ cô vẫn còn thấy ánh lửa vàng bập bùng cùng với vết tro tàn màu xám.

San trở về với thực tại, bên chiếc máy tính cũ mèm phát ra những tiếng rè rè từ cái quạt gió bị hỏng và đồng giây lẫn lộn. Cô thấy mình cô đơn, cảm điện thoại lên, cô tìm số của Lâm.

Nhưng cô không đủ can đảm để bấm nút gọi.

Dây số chạy qua chạy lại một cách vô hồn...

San không đủ can đảm để gọi cho Lâm

Anh sẽ nghĩ gì về cô, cô sẽ phải nói những gì có chắc anh sẽ hiểu, cô không biết nữa...

Bóng tối bao trùm lấy cô, trong căn phòng với những thứ đều xa cách và đem lại cảm giác trống trải. Cô khóc, không biết lí do cho những giọt nước mắt ấy là gì. Chỉ đơn giản là cô muốn khóc nước mắt sẽ làm cho San cảm thấy nhẹ nhàng hơn...

Có người gọi điện đến. Không phải là Lâm

- Cô bé, đang làm gì thế? Từ đầu dây bên kia là giọng nói của anh chàng Rượu Vang.

San im lặng, nhưng chỉ vài thứ âm thanh phát ra anh biết San đang khóc. Tiếng Rượu Vang càng dồn dập hỏi tại sao, San càng nức nở hơn nữa.

- Nếu muốn khóc, cứ khóc đi, nhưng tôi chỉ cho cô 10p thôi...

San gặp Rượu Vang dưới thềm nhà, anh đến gặp San. San không biết mình nói gì với anh. San im lặng, trên mi, những giọt nước mắt vẫn còn lăn dài. Anh đưa tay lau nước mắt cho San và bảo “đi ngắm cảnh Hà Nội đêm nhé”

Lâu lắm rồi San không lang thang với ai đó, nếu có thì cũng chỉ với Hạ. Anh không hỏi lí do tại sao San khóc như tỏ ra tôn trọng sự riêng tư. Đứng từ trên cao nhìn xuống là khung cảnh thành phố ban đêm sáng rực với bao ánh đèn nổi bật lên trên nền đen của bóng tối. Đưa cho cô một cốc trà nóng. Anh đứng bên cô im lặng, đầy thông cảm và nhẫn nại chờ cho tâm trạng của cô sẽ bớt đi được phần nào.

- Cảm ơn anh nhiều lắm, em thấy đã khá hơn nhiều rồi.

- San...hãy luôn cười, San nhé, anh thích nhìn thấy em cười hơn.

Đêm, những ánh đèn trông xa như hàng ngàn ngôi sao trên trời đang lấp lánh.

Con gió thoảng qua trong đêm bắt gặp nụ cười của một cô gái trên đôi mắt là hàng mi ướt...

*****

Hạ mới tìm được cho mình một công việc part-time mới, cô ứng tuyển vào vị trí thiết kế trang bìa cho những cuốn sách. Cô quen giám đốc của công ty này qua một số mối quan hệ lòng vòng. Nhưng không phải vì thế mà cô được chọn. Hạ phải vượt qua hàng đồng những ứng cử viên sáng giá, Hạ cũng được nhận vào vì sự sáng tạo cũng như sự táo bạo trong những chi tiết. Hạ chăm chỉ với công việc trên công ty tới về lại bận bịu với những thiết kế của hàng loạt dự án sách sắp tới. Giám đốc của Hạ khá trẻ anh ta sống ở Mỹ và mới về Việt Nam thành lập công ty được gần một năm nhưng đã có những thành công nhất định. Với Hạ, ngoài công việc Hạ giám đốc coi Hạ như em gái, thỉnh thoảng hai anh em vẫn thường rủ nhau đi trà đá hay nhâm nhi những li rượu đời thường.

Hạ chọn cho mình công việc này vì để có được sự thực hành cũng như chút kinh nghiệm thêm về thiết kế bìa sách. Hơn nữa, trong những ngày tháng chờ đợi cấp visa du học thì đây cũng là khoảng thời gian để cho cô bớt rảnh rỗi và tránh cái cảm giác nhàm chán với cuộc đời.

Sau khi chia tay người cô yêu sau bốn năm, Hạ chọn cách ra đi. Cô muốn tìm cho mình một chân trời mới và một khoảng rộng mênh mông để vẫy vùng. Gặp lại người ấy trong đám cưới của anh, Hạ cười, nụ cười tươi tắn nhưng cô lại chính đang cười trong nỗi đau của chính mình.

Hạ là con gái tình lẻ, giống như San. Hạ yêu người ấy, người con trai Hà thành ngay từ những ngày đầu bước chân vào đại học. Hạ và anh gặp nhau như một sự sắp đặt mà Hạ đã từng tin rằng đó là duyên phận. Nhưng mọi thứ có lẽ chẳng ai đoán trước được điều gì. Gia đình anh biết anh yêu Hạ, họ không thích người như Hạ, một đứa con gái có tính cách mạnh mẽ, đứa con gái không được bố mẹ ở bên giáo dục từ nhỏ, một đứa con gái tình lẻ, không có nhà, không có tiền. Hạ chẳng có gì ngoài tình yêu dành cho anh. Tình yêu không phải với anh mà là với mẹ anh và gia đình anh thì điều đó là không đủ...Người con gái cùng anh đi đến suốt cuộc đời là một cô gái chuẩn mực, bố mẹ giàu có, được học hành tử tế, được học những thứ về nghệ thuật như piano, vẽ tranh và quan trọng hơn là cô ấy không phải là một đứa con gái nghèo giống như Hạ.

Anh không đủ mạnh mẽ để nắm tay Hạ và cô quyết định rời xa anh không một chút níu kéo. Cô bỏ lại sau lưng mọi kí ức tốt đẹp về những ngày tháng hạnh phúc, bỏ lại khung trời mộng mơ của ngày nào và bỏ lại anh trong khoảng trống kí ức vô hình.

“Anh biết không, bây giờ em thấy em chẳng có cái gì hết, gia đình không có tiền không có, nhà cũng không, cả một tình yêu rẻ rách cũng không có nốt” Đó là lời Hạ nói khi say.

Mọi người trong văn phòng đã về hết. Hạ còn ngồi lại để hoàn thành nốt vài chi tiết nhỏ.

- Cô chưa về hả? Anh không có nhiều tiền để trả cho nhân viên tự nguyện làm thêm giờ đâu nhé! Đứcc, vị giám đốc trẻ đứng bên cạnh cô từ lúc nào vẫn cái cách xưng hô đầy thân mật.

- Xong rồi đây sắp ạ. Hạ cười rồi tắt chương trình đồ họa.

Màn hình máy tính hiện ra... Một nụ cười và gương mặt rất quen...

Đức khẽ cười.

Quán rượu ốc vĩa hè trong buổi chiều của mùa thu. Màu xám âm đạm của bầu trời sau cơn mưa và xung quanh mọi thứ đều ẩm ướt đến khó chịu. Có hai người ngồi bên li rượu màu trắng nhạt và đĩa ống nóng, bà chủ quán thân thiết chào đón hai người khách quen. Một cậu thanh niên và một cô gái ăn mặc trông rất lạ với những thứ vòng vèo phụ kiện lạ mắt lúc nào cũng chỉ ngồi ở cái bàn ấy, gọi một đĩa ốc và một chai rượu, lúc nào cũng đến đây vào những buổi chiều. Hai con người có hai vị thế khác nhau, nhưng họ ngồi bên nhau với sự chân tình và những khoảng cách về tiền bạc, địa vị không còn...

- Sau này em đi rồi, không biết còn ai ngồi uống rượu ốc với anh nữa?

- Anh kiểm lấy ai đấy thay thế đi là vừa đấy.

- Cũng chỉ tại em, đầu độc anh đến quán này và cả cái vị rượu khó quên ở đây nữa.

- Một người như anh không nên ngồi đây, anh phải vào những nhà hàng sang trọng, uống rượu ngoại, nhân viên phục vụ niềm nở chứ không nên ngồi quán vỉa hè như thế này. Mất hết cả vị thế. Hạ nhìn Đức cười hục hặc.

- Em nghĩ thế là sai rồi, khi ngồi những chỗ như thế này, anh mới chính là anh, còn khi bước vào những nơi sang trọng ấy, anh phải cố gắng tỏ ra... gì nhỉ. biết đi đứng ăn nói... à... lịch lãm biết trả tiền tip đúng kiểu. Thậm chí chẳng bao giờ ăn hết phần trong đĩa... Chẳng thoải mái chút nào...

Hạ quen Đức cũng chưa lâu, nhưng thân thiết bởi Hạ coi anh như anh trai, còn Đức thì coi Hạ như đứa em gái cần được vỗ về. Anh biết hoàn cảnh của Hạ nhưng không tỏ ra thương hại vì anh biết Hạ ghét điều đó, anh luôn cố gắng đối xử với Hạ giống như những người khác. Cố gắng không để cho cô biết rằng anh thương cô như tình thương của một người thân.

Anh muốn Hạ ở lại, nhưng không có gì để níu kéo cô. Cô bảo rằng hãy để cô đi và sau này gặp lại chắc chắn anh sẽ nhìn thấy cô với nụ cười chứ không phải âm đạm như thế này. Đức tôn trọng quyết định ấy và đối với một người con gái như Hạ khi mà thứ duy nhất cô nâng niu là tình yêu cũng đã mất đi thì sẽ chẳng còn gì để ngăn bước chân của cô.

Hạ muốn anh giúp cô một việc trước khi đi, cô kể cho anh nghe câu chuyện về một cô gái có một niềm đam mê cháy bỏng nhưng bắt buộc phải từ bỏ. Đó là câu chuyện về người bạn thân tốt nhất của Hạ... Đó là lí do tại sao Hạ đang cố làm điều này dành cho người bạn ấy.

- Anh không có thói quen làm việc theo cảm tính hay do những mối quan hệ thân quen. Nhưng... nếu là bạn em và đúng như những gì em nói, hãy bảo cô ấy đến gặp anh...

Anh nói như thế là đã gần như nhận lời Hạ. Cô vui vì đã cô đang cố gắng làm một việc tốt cho San

- Cô bé chụp ảnh với em mà em để làm hình nền máy tính ấy, anh cũng nhìn thấy rồi đúng không?

- Ồ...!!!

Đức cười tủm tỉm, giấu đi sự ngạc nhiên. “Đúng là cuộc sống có những điều không ai có thể biết trước được, cho đến phút cuối cùng”

.....

.....

San nhận nhiệm vụ mới của hội tình nguyện để cùng với Lâm tổ chức chương trình đấu giá từ thiện cho những em nhỏ bị mắc bệnh tự kỉ. Đây cũng coi như là lần thử thách đầu tiên đối với San. San miệt mài nghiên cứu, tìm tài liệu trên mạng và học tập kinh nghiệm cho tổ chức sự kiện. Được biết rằng nhân dịp sự kiện này bố nuôi của Lâm và cũng là bố của Mai Chi sẽ đến dự. San thấy được tầm quan trọng của công việc mà Lâm giao cho nhưng thật sự cô vui và được làm việc với Lâm đó là điều cô hạnh phúc nhất rồi. San hỏi tại sao Lâm lại chọn San mặc dù San chưa hề có chút kinh nghiệm nào, mặc dù anh có thể chọn bất cứ ai đó chứ không phải một người mới như San, Lâm chỉ đơn giản giải thích bởi anh cần những ý tưởng mới sáng tạo chứ không muốn những kịch bản cũ đã lặp đi lặp lại quá nhiều lần. Và lại anh cũng muốn dành cho cô một cơ hội để thể hiện chính mình. “cứ thể hiện hết những gì mà em có, SanSan ạ, đừng ngại ngần” Lâm nói với cô như thế.

San thức gần hai đêm để hoàn thành kịch bản chương trình, tính toán để chương trình có thể chạy mà không vấp phải bất cứ điều gì. Tính toán chi phí đề xin kinh phí từ những nhà tài trợ. Sáng sáng cô vẫn lên giảng đường đều đặn, chiều chạy đón đón Lâm đến đi xin kinh phí, phân công nhiệm vụ cho những thành viên khác phụ trách âm thanh, ánh sáng, thuê MC, thuê diễn viên rồi đội ngũ phục vụ. Công việc ngập đầu nhưng San thấy vui, Lâm thấy vui thì chắc chắn cô sẽ vui rồi.

Cả tuần liền cùng Lâm chạy ngoài đường và mọi việc đã gần ổn. San đã quen với bận rộn tới mất, quên cả ăn, thậm chí cả Lâm cũng không nhớ đến ăn uống mà làm việc quên cả mệt mỏi. Lâm khá bận với việc ở bệnh viện, lại thêm vụ chương trình này nữa, buổi tối Lâm còn phải trực ca đêm. San thấy anh vất vả quá, San lo lắng cho anh, nhưng đáp lại anh còn lo lắng cho cô hơn. Từng việc cô làm anh đều cẩn thận check lại rồi góp ý kiến, cũng nhắc nhở cô ăn uống và đừng thức đêm nhiều quá sợ đến lúc bắt đầu chương trình lại không đủ sức nữa. Nhưng San vui lắm, hàng ngày cô được gặp anh, được nói chuyện được nghe thấy giọng nói ấm áp của anh, được nghe anh gọi hai tiếng “SanSan” đầy trìu mến. Mỗi lần gặp anh, trái tim cô dường như đập loạn xạ nhưng mỗi lần ấy cô đều cố gắng hít thật sâu và giấu đi điều đó.

Buổi chiều chủ nhật, khi mà cả ngày San và Lâm đã hoàn thành những công đoạn cuối cùng và buổi tổng duyệt khá thành công. Lâm mời cô đi ăn, quán ăn sang trọng yên tĩnh và mát mẻ có nhiều khách nước ngoài đến nơi này. Những món ăn lạ mắt mà San chưa biết đến tên, thậm chí việc đọc tên được chúng cũng thật là khó. Cô để Lâm tự chọn món bởi có vẻ như anh khá quen với những nơi thế này và rất lịch lãm nữa...

San thấy cũng hơi áp lực bởi cô chưa từng đến những nơi như thế này, nhìn phong cách từ tốn của anh với những chi tiết nhỏ, rất nhẹ nhàng và lịch sự với người phục vụ làm cho cô cũng không thể tự nhiên như bình thường được. Nhưng cô thích cái cách nhìn anh như thế.

- Em thử món này đi, rất ngon ấy, nó được làm theo phong cách Ý.

- Vâng, cảm ơn anh. San nhẹ nhàng.

- Đây là món anh thích nhất đấy.

- Thế à, em thấy nó khá ngon. San trả lời, như một cái máy, mặc dù cái món ấy cô không thấy hấp dẫn nhiều.

- Nói cho em biết nhé, anh ghét món sushi như cô gái bên cạnh đang háo hức ăn lắm, tanh và thật là khó chịu ! Lâm nói với cô rồi hướng mắt sang bàn bên cạnh có ý chỉ cho San thấy.

- À vâng, em... món đó, em cũng không hay ăn. San lưỡng lự rồi nói với Lâm.

San cũng không nói thêm nhiều nữa, có lẽ cô cũng không biết nói điều gì, cũng không hiểu tại sao cô nói thế, có thể San muốn có cái gì đó hòa nhập giống với Lâm. San chỉ nghe Lâm nói, rằng anh thích nơi này, yên tĩnh và đồ ăn ngon, thích cái cách phục vụ ở đây, thích cả bài nhạc không lời nữa. San chăm chú lắng nghe anh nói, San muốn hiểu thêm về anh, xem anh thích gì, San muốn hiểu sâu về anh hơn nữa.

Lâm thích sự nhẹ nhàng, thích những bản nhạc không lời cổ điển, không thích ồn ào và náo nhiệt, không thích những quán cóc vỉa hè mà mọi người vẫn đến. Anh tự nhận mình là người khó tính, và đầy qui tắc. San thầm nghĩ, anh khác cô nhiều quá, nhưng... liệu đây có phải là sự bổ sung tính cách cho nhau được không?

Ăn tối xong San và Lâm ngồi uống cà phê và thưởng thức những bản nhạc, anh bảo đó là một sở thích của anh, anh luôn thích nhâm nhi li cà phê với vị đắng trong nền tiếng nhạc du dương. San yên lặng, cô chỉ cười dịu dàng và cô cũng không biết phải nói những gì vì vốn dĩ kiến thức về âm nhạc cổ điển cô không hề có, những bản nhạc này lần đầu tiên San nghe và cảm nhận nó. Lâm yên lặng, thả hồn đâu đó như quên mất sự có mặt của San...

Lâm đưa San về, mùi hương hoa sữa thoảng quyện sương đêm. Vẫn là cái bóng cao lớn và đầy vững chãi, cô đi bên anh dịu dàng như con gió...

San về nhà căn nhà trống trải, chị gái San vẫn chưa về. Vốn dĩ những căn nhà trọ bao giờ cũng như thế, chỉ thuê để ở không xác định lâu dài không chăm chút cho căn nhà bởi biết nó không phải nhà của mình. Nhà San và chị gái thuê chỉ để có chỗ đi về, căn bếp vắng tanh cả năm chắc động đến được một hai lần vì ít khi có cả hai chị em cùng ăn cơm, đa số San ăn ngoài hàng, dù chẳng ngon nhưng ngồi trong quán ăn đông đúc cũng đỡ bị thấy lẻ loi hơn. San bật đèn căn phòng, nằm bẹp lên giường, cả ngày hôm nay lo lắng và làm bao nhiêu việc cùng với Lâm hoàn thành chương trình làm cho cô thấm mệt. Nhưng cô thấy vui, cuộc sống ít ra cũng có chút gì đó đỡ nhàm chán, ít ra có một công việc gì đó để làm, và một ai đó để nhớ đến...

Mở điện thoại, có một cuộc gọi nhớ của bố, một cuộc gọi nhớ của Dung, hai tin nhắn một của anh chàng Rượu Vang và một của Hạ. Vứt điện thoại lên giường San đi tắm cho thoải mái rồi mới vào gọi điện thoại và trả lời những tin nhắn ấy.

Bố gọi nhắc nhở Chủ Nhật về giỗ chú. San cũng đã nhớ đến và định về rồi vì những ngày giỗ của gia đình San thường nhớ rất rõ. Mỗi lần giỗ coi như là một lần anh em trong gia đình San về tụ họp vì có khi cả năm chỉ có ngày giỗ, ngày Tết mới có thể gặp mặt được đông đủ.

Dung gọi hỏi xem bài tập luận đã hoàn thành xong chưa và lấy tài liệu ở đâu hay tự viết. Chỉ có như thế.

Một tin nhắn của Rượu Vang hỏi han xem hôm nay San làm gì và có thể bao giờ mời anh ta đi ăn như lần trước San nói. Hừ, có vẻ như anh chàng này không có tính hay quên thì phải. San nhấn lại hẹn chiều thứ 3.

Một tin nhắn của Hạ hẹn cuối tuần cà phê. San ok luôn.

Vứt điện thoại sang một bên, San lăn ra ngủ, mệt nhoài, trong giấc mơ, miên man, có nụ cười của ai đó...

“Lâm à, em rất thích anh”

Một tuần chuẩn bị và tổng duyệt cuối cùng cũng đến chương trình chính thức. San nín thở theo dõi từng phần của chương trình diễn ra. Lần đầu tiên tổ chức một sự kiện khá lớn và hoành tráng như thế làm cho San không khỏi lo lắng. Nhưng cũng may mắn, tất cả đều diễn ra đúng như kịch bản và thành công vang dội với số tiền khá lớn từ cuộc đấu giá những bức tranh của các em nhỏ. Kết thúc chương trình, Lâm nhìn San triu mến và cười với cô. Còn San thì thở phào một cái, đưa tay lau đi những giọt mồ hôi trên trán. Lâm nói rằng thật sự chương trình đã gây ấn tượng tốt cho người xem nhất là các nhà tài trợ và các doanh nhân đến dự chương trình. Đặc biệt bố nuôi anh có sự khen ngợi đến cô, người đã tham gia tổ chức chương trình này.

- Anh biết không tìm em dường như rụng khi phần chuẩn bị của Mai Chi gặp trục trặc. Phù...!

- May là em nhanh trí xử lý nếu không thì sẽ không thành công được. Lâm khen ngợi.

“Anh Lâm, chúng ta về chứ, muộn rồi”. Mai Chi gọi Lâm, anh quay lại ra hiệu đợi cho Mai Chi rồi bảo với San “anh về trước nhé, anh còn phải đưa Mai Chi về nên anh không đưa em về được, em về cẩn thận nhé”. San khẽ gật đầu.

Phía xa, ánh mắt Mai Chi nhìn cô có gì đó đầy tức giận, San có cảm giác ánh mắt ấy như đang muốn biến thành một vệt sắc lẹm cứa vào da thịt cô vậy. San tự nhủ, tính của Mai Chi vẫn như thế, kiêu ngạo và lúc nào cũng coi Lâm là vật sở hữu của riêng mình. Chắc hẳn Mai Chi đang tức giận khi trong suốt thời gian tổ chức chương trình Lâm suốt ngày y kè kè bên San thay vì ở bên cô ta.

Có vẻ sự xuất hiện của San đang làm cho Mai Chi lo lắng bởi theo cảm quan của San thì cô ta cũng thích Lâm. Cho dù hai người đó lớn lên bên nhau nhưng những gì Lâm dành cho cô ta chỉ là một người trai chăm lo cho đứa em gái đồng đánh. Và có vẻ như cô nàng đã nhận thức được “đối thủ” của mình là San nên từng cử động của San và Lâm luôn trong tầm ngắm của cô nàng. Cô ta ghét San, thậm chí hôm nay khi San thấy chiếc váy của cô ta bị tung nát phần đỉnh đầu và có ý tốt bảo cho Mai Chi nhưng cô ta gạt phắt tay San ra đi tìm chị chuẩn bị phục trang chứ không hề nhờ đến sự giúp đỡ của San mặc dù trên tay San đang cầm kim chỉ và chỉ một thao tác nhỏ để đính lại thay vì làm mất thời gian và làm chậm chương trình. Vì điều nhỏ nhặt ấy mà Mai Chi làm cho cả ekip thực hiện suýt nữa không biết phải xoay sở như thế nào nhưng cũng may là San đã nhanh trí xử lý giúp đỡ thật nhanh sau đó cô ta có thể xuất hiện trên sân khấu với tiết mục múa của mình. San không nói điều này với Lâm, dù sao tất cả mọi thứ cũng đã qua và hoàn thành chương trình tốt đẹp, chỉ có điều là San dần dần đã cảm nhận được Mai Chi đang ghét cô và thái độ tức giận của cô nàng khi thấy Lâm quan tâm đến San.

San thích Lâm, Mai Chi cũng thích Lâm, rõ ràng đang có một sự cạnh tranh ngầm mà không ai nói với ai cả.

Chiều thứ 3, San nhắc cho anh chàng Rượu Vang dặn dò nhớ đến đúng giờ, nhớ phải đi xe máy, nhớ phải mặc quần bò áo phông thay vì bộ vest già khom. San đến nơi hẹn trước 5 phút rồi một lúc sau thấy Rượu Vang đi xe ô-m, ừ thì xe ô-m là đi xe máy rồi và cả quần bò áo phông nữa. Trông không hề giống mấy lần San gặp trước đó.

San nhìn Rượu Vang, cười hức hức, anh chàng ngó lại bộ dạng của mình như xem đang không ổn ở chỗ nào. San tìm tìm

- Em dặn anh 3 điều, anh chỉ làm được có hai thôi.

- Rõ ràng cả 3 điều mà.

- Em dặn anh đi xe máy cơ mà.

- À, anh...anh không biết đi xe máy ?

San lấy tay bịt miệng, miếng nước suýt làm cho San sặc vì câu nói ấy. “gì cơ, không biết đi xe máy á” Rượu Vang đỏ mặt vì thái độ ngạc nhiên thái quá của San và phân trần anh ta không biết đi xe máy vì từ nhỏ sống ở Mĩ chưa một lần biết đi xe máy như thế nào và thêm cả tình trạng giao thông ở Việt Nam nữa nên cũng không dám thử.

- Hôm nào đó em sẽ dạy, anh đừng là ngố !

- Lòng tốt ấy làm anh nghỉ ngơi, nhóc ạ.

- Với điều kiện gọi em là sư phụ, haha

Rượu Vang lấy tay cốc nhẹ vào đầu San rồi tỏ vẻ mặt không cần, rồi cả hai nhìn nhau phá lên cười. Quán bánh mì pate sốt vang này nhỏ nhưng lúc nào cũng đông khách bởi chủ yếu là sinh viên, nên San và Rượu Vang nói chuyện cực kì thoải mái chẳng sợ làm ồn hay phiền đến ai. Ban đầu San gọi hai suất ăn nhưng sau đó có vẻ như món này Rượu Vang cũng thích nên cả hai đồng ý gọi thêm hai suất nữa, thêm cả hai cốc sữa đậu và một đĩa khoai tây chiên to sụ. Món này Rượu Vang vừa ăn vừa gật gù khen ngon làm cho San cũng cảm thấy đỡ phần nào áy náy, chỉ sợ anh không thích hay chê quán mà San chọn quá rẻ tiền và đông đúc ồn ào. Nhưng cũng may Rượu Vang là người khá dễ tính và tính cách cũng gần giống San trong khoản ăn uống.

- Đây là món tủ của em hả?

- Hi, món này em vẫn hay đi ăn cùng một đứa bạn thân, lúc nào đến đây cũng gọi đầy bàn như vừa bị bỏ đói mấy ngày ấy.

- Chứ không phải là em còn thích susi nữa hả, hôm buffet ở hội thảo anh còn nhìn thấy em đem về.

- Có, em đã từng thích ăn lắm, nhưng bây giờ thì không.

- Sao thế?

- Có người nói nó khó chịu và tanh đến chết.

San cười, nói đến đây cô lại nghĩ đến Lâm, Lâm khác cô nhiều thứ, nhưng...cô vẫn thích anh chẳng một lí do, cô còn muốn thay đổi mình vì Lâm nữa. Rượu Vang không hỏi thêm nữa mà lắng sang vài chuyện khác.

Hai người ăn đến hết mà không bỏ lại thừa một chút nhỏ thức ăn nào. Ăn xong Rượu Vang vẫn không khỏi tấm tắc khen ngon. Và hứa hẹn với San “Lần sau chúng mình lại đến đây ăn nhé !” Rượu Vang nhìn cô nói chắc chắn. Và vì không có xe để đi nên hai người quyết định sẽ đi bộ ngắm phố phường. Thật tự nhiên và cũng không chút ngại ngùng, San kể cho Rượu Vang nghe thói quen thích đi lang thang vào những lúc rảnh rỗi, thích la cà phố xá ăn uống những quán hàng rong, thích cả ngồi phệt bên lề đường nhâm nhi cốc trà đá. Và đôi lúc khi buồn chẳng ngại ngần khóc rống lên như một đứa nhỏ giữa phố đông người.

Rượu Vang kể cho cô nghe về cuộc sống của anh khi ở Mỹ, khi 7 tuổi bố đón anh cùng mẹ sang đó sống và khi chỉ còn sống với bố, không biết đã bao nhiêu lần anh lạc lõng giữa phố đông người không một tiếng nói thân thuộc và biết bao lần anh ngủ ngoài đường dưới tuyết lạnh bởi không chịu được bố mẹ đã xung khắc nhau như thế nào.

Giữa phố đông, có hai con người đi bên nhau, bắt chợt, San thấy một sự đồng cảm giữa Rượu Vang và cô, thêm cả sự thành thật trong đôi mắt khi anh nói và cả sự giống nhau một cách kì lạ về những suy nghĩ trong cuộc sống.

Hai người ngồi xuống bên đường, dòng người vẫn đi lại đông đúc. Rượu Vang mua soda và đưa cho San một lon mát lạnh. Vừa uống vừa nhìn phố xá và nói chuyện.

- Này anh, Rượu Vang...

- Sao nhóc ?

- Sao anh chơi với em vậy?

- Lí do hả? Nhiều lắm...

- Tại sao anh chơi với một đứa như em, chẳng có gì hay ho ngoài chỉ biết lang thang ngoài đường, ăn uống như rồng cuốn và lê la những chỗ rẻ tiền.

- Vì anh thấy em đặc biệt, nhóc ạ.

- Đặc biệt ư?

- Uhm

- Nói cho em biết đi...

- Còn có một điều anh chưa nói với em, anh đã chú ý ngay từ lúc nhìn thấy em tát bóp vào lão yêu râu xanh trên xe bus ấy. Lúc đến hội thảo không ngờ lại gặp em ở tiệc buffe định nói chuyện để làm quen với em không ngờ bị cho nguyên một cốc vang đỏ vào áo. Tiếng Lâm cười sảng khoái.

San nhìn Rượu Vang ngạc nhiên, hóa ra anh đã biết San trước đó chứ không phải chỉ vì cốc vang đỏ ở hội thảo. Và vì hôm đó lái xe của Rượu Vang lỡ đâm vào một người đi đường nên anh phải quyết định xuống xe và mãi không bắt được taxi nên anh bắt xe bus để kịp giờ và và lái xe thì đến sau. San cứ ngỡ anh đang kể chuyện của ai đó vì không ngờ San đã bị “đề ý” trước chứ không phải đơn thuần vì cốc vang.

- Rất có ý chí khí nhóc ạ, nghĩ lại cái tát ấy anh vẫn thấy thương cho lão xấu xa ấy.

- Haha, một cái đấy vẫn chưa đủ gì cả, nếu lão ta còn có gan đứng lại em đảm bảo hai bên mặt lão sẽ cân hơn. San giờ tay lên biểu lộ sự tức giận khi nhắc lại.

- Thường thì những cô gái bị như em thường chỉ biết im lặng thôi nhưng anh thấy lạ vì em đã thẳng tay trừng trị mà không hề do dự, chính điều đó làm cho em đặc biệt và gây chú ý với anh.

San coi như đó là một câu khen ngợi nhưng thật tình sau khi kể với lũ bạn câu chuyện trên xe bus, chúng nó đã dọa San đủ điều là nhờ lão bệnh hoạn kia đánh lại hay trả thù thì làm sao. San cũng không biết từ đâu mà cô có đủ dũng khí để làm điều đó cả. Con người San là tổng thể của những mâu thuẫn, lúc mạnh mẽ, lúc yếu đuối và cả hàng trăm nghìn như hỗn độn tạo nên một con người tên là San.

Mưa...!

Mưa rồi !

Con mưa đến thật nhanh và nặng hạt dần, xung quanh mọi người tìm cách trú mưa và cả nhanh chóng làm sao để về nhà. San và Lâm đành đứng ở điểm chờ xe bus. Khá đông người cũng cùng cảnh ngộ như hai người. Con mưa bắt chợt quá, chẳng thấy có một dấu hiệu báo trước nào.

San trầm ngâm nhìn trời mưa, thỉnh thoảng những cơn mưa thế này làm cho San có cảm giác khó chịu. San đứng tránh một khoảng khá xa để cho những hạt mưa rơi xuống không bắn tung tóe vào chân. San không thích mưa.

Những hạt mưa rơi xuống hòa với ánh đèn đêm loang loáng nước. Nhiều người đi dưới mưa không chút khó chịu thậm chí còn thích thú bởi cái không khí oi nóng tự dưng có một cơn mưa làm dịu mát. Không khí đầy hơi nước mát mẽ dần lan tỏa. Rượu Vang cũng trầm ngâm nhìn mưa. Cả hai đứng bên nhau mà không nói với nhau một câu nào. Mãi thật lâu Rượu Vang mới mở lời trước.

- Anh đoán em không thích mưa.

- Uhm

- Anh cũng ghét nó nhưng chỉ một tý thôi, đôi lúc cần một cơn mưa mát lạnh như thế này.

San không thích mưa. Ai biết San cũng thấy lạ khi San có cái thái độ rất lạ lùng mỗi khi những cơn mưa chợt đến. Mọi người thường không thích mưa vì đó là điều không may gặp phải, nhưng với San, mặc dù chỉ bị vài giọt mưa vào người là như bị giấy nẩy dính phải nước sôi. Thật ra, cô đã từng rất thích mưa, nhưng...

Xe bus đến.

“Về thôi anh, có xe rồi”

San lúi Ruợu Vang cùng lên, cô chọn chỗ gần cửa sổ, trầm ngâm. Lúc này Ruợu Vang mới thấy thái độ kì lạ của San. Cô ít nói hẳn khi cơn mưa chợt đến. Anh không nói gì thêm nữa, có lẽ San cần một khoảng lặng. Ruợu Vang cũng trầm ngâm nhìn qua cửa sổ xe bus đường phố đêm loang loáng những ánh đèn trong mưa. Trên xe bus chỉ có khoảng hơn chục người, thỉnh thoảng gặp những ánh mắt lo âu vì cơn mưa bất chợt vẫn thôi không nặng hạt. Nhảy xuống xe bus giờ này chỉ còn cách dầm mưa hoặc tìm chỗ nào đó để trú.

- Xe bus gần đến nhà em rồi. San quay ra bảo Ruợu Vang.

- Điểm xe bus gần nhà em không?

- Cũng xa một tý thôi, không sao đâu.

- Anh đưa em về. Ruợu Vang đầy lo âu.

- Thôi, anh có ô đâu mà đưa em về, lại dầm mưa thêm nữa, một người là đủ rồi. Thôi em xuống điểm này đây.

- Ừ.

Xe bus dừng lại một cái. Điểm xe bus vắng người chỉ có San xuống. Mưa rào nặng hạt và có vẻ không hề suy giảm, bóng San đi dưới mưa đơn lẻ...

“Kít” tiếng phanh xe bus. Có một người con trai xuống khỏi xe buýt.

- San ! Chờ anh.

Tiếng Ruợu Vang gọi với theo San, nước mưa bắn tung tóe dưới chân.

San quay lại thấy Ruợu Vang đang đuổi theo, ngạc nhiên nước mưa chảy xuống mặt San và mặt Ruợu Vang. Cả hai người ướt nhẹp, nước mưa xối xả.

- Anh đưa em về.

Ruợu Vang đi bên San mặc kệ cơn mưa đang rào rào rơi xuống.

Có hai con người đi dưới trời mưa tầm tã. Ánh đèn đêm loang loáng in bóng hai người, những hạt mưa rơi xuống tạo thành những bong bóng như đang nhảy múa.

Có hai cái bóng đi dưới mưa. Họ đi bên nhau để cảm thấy không đơn độc.

Mưa xối xả, mưa không ngừng.

“Anh đi không muốn em đi một mình, em không thích mưa mà”

Bạn đang đọc truyện *Đường Như Em Đã Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Buổi sáng, căn phòng tràn đầy ánh nắng làm San thức giấc. Hơi cảm thấy đau đầu có lẽ vì do đi dưới mưa lạnh tối qua. Buổi sớm, nhìn mọi thứ, có vẻ như xung quanh San cảnh vật chẳng có dấu vết nào của cơn mưa hôm qua cả. Năng chan hòa, hơi gay gắt và bừng sáng mọi góc.

San với điện thoại, nhắn tin cho Ruợu Vang. Chắc giờ này Ruợu Vang đang bận đi làm với hàng tá công việc đang đợi. San đoán thế.

San bò khỏi giường tìm một cái gì trong tủ lạnh để ăn. Bụng bắt đầu có cảm giác đói.

Ăn xong, San đi lấy bộ quần áo tối qua ướt sũng San mới chỉ kịp để trong nhà tắm và lôi ra giặt.

Xong xuôi San vào bật laptop lên vào mạng check mail, toàn mấy cái thư spam và một loạt thư được gửi đến từ Facebook hệ quả của trình độ chém gió tài tình của lũ bạn rồi rai và thích thể hiện mình.

Thấy nick yahoo của Lâm bật sáng, mỗi lần như thế là tìm San lại run bắn lên. San cũng chẳng dám buzz bởi chế độ busy. San ít khi dám buzz cho Lâm trừ khi có việc nhưng luôn quan tâm xem nick yahoo của Lâm có sáng hay không hoặc đang để status thế nào.

San lên giường nằm, bật tivi xem có gì hay ho không, chưa nghĩ ra việc gì để làm mặc dù hôm nay San được nghỉ học. Có mấy đứa bạn thân thì giờ chắc chúng nó đang đi chơi với người yêu nên San cũng chẳng tiện gọi. Dung giờ này chắc cũng thế, từ ngày có người yêu, nó bỏ bê San quá thể.

Nhìn điện thoại, San vẫn không thấy tin nhắn từ Rượu Vang. Bình thường dù bận đến mấy vẫn thấy tin nhắn lại chứ không như lúc này. San hơi lo.

Vớ lấy máy, San gọi cho Rượu Vang chứ không đợi thêm nữa.

“hừ hừ, anh...nghe..đây”

Giọng Rượu Vang lạc đi, khản đặc suýt nữa thì San không nhận ra nữa. Thêm vào câu là San biết ngay Rượu Vang đang ốm, nguyên nhân do cơn mưa hôm qua rồi !

Tự dưng San thấy mình hơi có lỗi, vì hôm qua Rượu Vang đã đi cùng với cô một đoạn để đưa cô về nhà. Sau đó anh mới về nhà. Cơn mưa hôm qua xối xả...Có lẽ...

San đến nhà Rượu Vang sau hơn một tiếng từ cuộc điện thoại kia. Lòng vòng tìm đường với vài câu hướng dẫn cuối cùng San cũng đến. Mở cửa, trước mặt San là Rượu Vang mặt ửng đỏ có lẽ do sốt đầu tóc bù xù, trên người khoác cái khăn run lên vì lạnh và giọng không nói ra thành tiếng. Rượu Vang ra mở cửa rồi đi nằm luôn bởi còn không đứng vững được nữa. San đi tìm trong nhà bếp, tủ lạnh trống trơn, ngăn bếp gọn gang những cũng không có giấu hiệu nấu nướng. San đi vào lấy tay sờ lên trán Rượu Vang, nóng như than, San lấy khăn ướt rồi hơi han thêm mấy câu nữa, kết luận Rượu Vang bị cảm lạnh rồi đi mua thuốc và đồ ăn.

San kì cách nấu cháo, trong lúc đợi San làm một cốc nước gừng nóng, mật ong, chanh, muối và đường đây là thứ nước mà bà nội vẫn cho San uống mỗi khi bị ốm hay dính cảm lạnh.

Cháo chín, San ép Rượu Vang ăn gần hết lưng bát tô rồi cho Rượu Vang uống thuốc. Nhìn cái bộ dạng của Rượu Vang mắt nhắm nghiền có lẽ do đau đầu và run lên vì lạnh làm cho San cảm thấy tội lỗi quá. Chỉ vì cơn mưa tối qua...

San ngồi máy tính của Rượu Vang, rồi vào nick vẫn treo yahoo, lại nhìn thấy nick của Lâm đang sáng. San trầm ngâm nhìn, vô hồn...

Cứ khoảng 20 phút San lại lấy khăn đắp lại cho Rượu Vang, cơn sốt dần dần cũng có vẻ biến chuyển. Thỉnh thoảng Rượu Vang hé mắt nhìn ra rồi lại nhắm lại. Rượu Vang nhờ San check hộ mail, trả lời điện thoại hộ anh và gọi điện cho thư kí sắp xếp công việc vì anh không thể đến công ty được. San làm đúng theo những gì Rượu Vang nói, thành thạo như chính công việc của mình.

Chiều, nắng gần tắt hẳn. San hâm nóng lại cháo và bón cho Rượu Vang thêm một bát nữa, pha thêm cho anh một cốc nước gừng và cho uống thuốc.

San cầm cái nhiệt độ lấy ra từ người Rượu Vang và thấy chỉ 37 độ 8, cơn sốt đã giảm và Rượu Vang đã khỏe hơn.

- Em cứ như một bác sĩ thực thụ vậy.

- Em chỉ làm giống như bà vẫn chăm sóc khi em ốm thôi.

- Cảm ơn em, cháo em nấu rất ngon và cả cốc nước gừng nữa, nó làm cho anh thấy dễ chịu lắm.

San cười với Rượu Vang và lắng nghe như một sự khen ngợi dành cho cô. Thật tình là San cũng chưa chăm người ốm như thế này lần nào, cô chỉ cố nhớ lại và làm theo đúng như bà nội vẫn chăm sóc cô mà thôi. Thậm chí khi còn bé San vẫn làm nũng bà để được uống nước gừng với mật ong.

San trách mình vì chính cô là nguyên nhân làm anh bị cảm lạnh. Rượu Vang chỉ cười rồi phân trần vì anh không muốn cô đi một mình mà thôi và bởi anh cũng...tự nguyện như thế. Ít ra nhìn Rượu Vang bây giờ và những gì anh nói cũng làm cho San đỡ áy náy hơn.

San về nhà khi thấy Rượu Vang đã tự lo cho mình được, cũng không quên hẹn một lúc nào đó sẽ đi lang thang với cô nữa và một lời hứa San sẽ mời anh một bữa thật ngon nếu như Rượu Vang khỏi ốm nhanh.

Tối thứ 7, hẻm Hạ ở chỗ cũ, quán trà nằm trên một con đường nhỏ khá yên tĩnh, khách đây chủ yếu là khách quen. Hôm nay là một trong hai ngày trong tuần có hòa tấu sáo và guitar. Không gian ở đây được bài trí theo phong cách Trung Hoa với những đèn và vị trà khá lạ.

Quán vắng và yên tĩnh. Chỉ có những người thích thưởng thức âm nhạc và trà đạo mới đến đây. Quán này vô tình Hạ và San biết được và thỉnh thoảng vẫn đến đây vừa uống trà vừa nghe đàn. Khách đến quán thường rất lặng lẽ, không khí không quá ồn ào như những quán cà phê dành cho mấy nhóc tuổi teen.

- Mai tao đi này ạ. Hạ nói rồi nhấp nhấp li trà, mắt không nhìn vào San.

- Sao lại nhanh thế chứ?

- Thì cũng đến lúc phải đi rồi, ở lại, chỉ làm cho tao thêm chán nản mà thôi.

- Mà đi rồi, tao sẽ đến đây với ai được nữa.

San buồn rầu nghĩ đến viễn cảnh xa xôi ấy khi mà chỗ đối diện sẽ không còn bóng dáng Hạ nữa.

- Câu này hình như cũng có người nói với tao tương tự thế này. Hi, thì tìm một ai đấy thay thế cho đến ngày tao trở lại.

San mắt ngân ngán, cố nhìn Hạ thật lâu, cố lưu giữ hình ảnh đưa bạn thân thiết vào trong tâm trí. San sợ, nếu khi Hạ đi, ai sẽ ngồi đây với San? Hạ đi, cô sẽ đơn độc lắm. Nhưng San hiểu, chẳng còn lí do gì để Hạ ở lại nơi đau buồn này, nơi mà cứ mỗi con đường, từng hàng cây lại gọi lại cho Hạ những kí ức buồn.

Bản nhạc cất lên, du dương và êm dịu, hòa lẫn với cảm xúc của những người biết trước sẽ chia xa.

“không còn mùa thu, sao rơi bên thềm, không còn lời ru, quán quít bên nàng, em đi tiếc gì thu vàng tiếc gì xuân sang”

- San, ở lại nhớ hãy sống hạnh phúc nhé...

- Mà đừng nói nữa...

- Điều quan trọng nhất tao muốn mày được hạnh phúc, hạnh phúc thật sự với những gì thuộc về mày. Tao có cái này dành cho mày, hãy đưa những gì mày viết cho người này, biết đâu có thể... Mày có thể lựa chọn có hoặc không, tùy thuộc vào quyết định của mày. Đây là điều cuối cùng tao có thể làm được cho mày khi ở đây. Cũng đừng quên tao ở sân bay, tao thích ra đi mà không phải ngoái đầu trở lại...

Mắt San nhòe nhoẹt nước. Hạ không muốn tin vào hiện thực này. Cầm cái phong bì Hạ đưa mà San không biết phải nói gì thêm nữa. Hạ cười, nụ cười của Hạ hòa lẫn với những giọt nước mắt đang long lanh...

“em đi, tiếc gì thu vàng, tiếc gì xuân sang...”

Hạ đi rồi, San không ra sân bay tiễn đúng như Hạ muốn. Hạ đi thanh thản, nhẹ nhàng và cũng cô độc. Nhưng nơi này quá nhiều kí ức đau buồn, nơi này cũng chẳng còn ai để Hạ phải luyến tiếc nữa. Gia đình không có, bạn bè chỉ có mình San và tình yêu là những mảnh vụn.

San nhìn lên bầu trời, xanh, cao và rộng quá. Có những áng mây trắng bông bênh cuối chân trời, có những đàn chim tung cánh bay vượt gió ngàn. Kí ức về Hạ trôi theo những vệt nắng cuối ngày loang loáng...

- San ơi, có phải Hạ đi rồi không? Cô ấy đi đâu, sao cô ấy không nói với anh một câu nào.

- Anh lấy tư cách gì để nói câu ấy, anh đã lấy vợ, có con tốt nhất hãy quan tâm chăm chút đến gia đình của mình. Hãy để cho bạn tôi được yên!

- Anh xin em, cô ấy đi đâu, anh muốn tìm cô ấy.

San cầm cốc nước lạnh, hất thẳng vào mặt gã trai đang cố gắng van nài cô, gã chính là mà Hạ đã từng yêu và chính gã đã là tổn thương Hạ. “Choang!” San đưa chiếc cốc lên không trung rồi thả tự do xuống sàn nhà. Mọi người xung quanh quán cà phê hướng mắt nhìn về phía bàn nơi phát ra âm thanh chói tai ấy.

- Anh chưa bao giờ xứng đáng với tình yêu của bạn tôi, anh hãy tỉnh lại và nhìn xem anh đã làm gì được cho nó hay chỉ reo rắc những đau khổ. Hãy lau mặt, sau đó về nhà với vợ và con gái yêu của anh coi như không có chuyện gì. Quên người con gái có tên là Hạ đi, hãy coi như nó đã chết rồi. Tình yêu của anh, giờ cũng chỉ giống như chiếc cốc này, nó đã vỡ và không bao giờ có thể nguyên lành.

San nói xong, vứt cho gã một đồng giấy ăn và đi thẳng đến quầy thanh toán trả tiền nước và tiền cốc nước mà San cố tình làm vỡ. Gã trai với khuôn mặt sầu não ngồi lại. Cốc nước lạnh hắt lên mặt và chảy xuống áo thành một vệt loang lổ...

San đi ra khỏi quán cà phê, trời sáng, ánh nắng chan hòa. Ngược nhìn lên bầu trời về phía xa xăm. “Hạ ơi, đây là điều cuối cùng tao làm cho mày... khi mày không còn ở đây!”

San cầm cái phong bì mà Hạ đưa cho cô, đó là địa chỉ của công ty sách mà trước đó Hạ làm việc ở đó.

San gửi mail và xin thời gian có thể hẹn gặp để nói về những tác phẩm của mình. Dù sao, chưa bao giờ cô coi mình là một nhà văn, nhưng những gì cô đã viết ra, nếu có thể, cô cũng muốn một người có chuyên môn sẽ đọc nó, hay ít ra là cô làm điều này bởi Hạ muốn như thế.

Thư kí của công ty gọi điện cho San thông báo về lịch hẹn gặp.

San đến như lịch hẹn với một tâm trạng lo lắng, cô không biết mình sẽ phải nói gì và quan trọng nhất, có ai đó sẽ nhìn nhận những gì mà San viết một cách đúng đắn hay không?

San đợi ở phòng lễ tân.

Cô nhân viên niềm nở bảo San vào phòng Giám đốc.

San rón rén đi vào.

Người ngồi trong đó là một người khá trẻ so với tưởng tượng của San nếu như không có chức vụ Giám đốc đang để trên bàn thì San chẳng bao giờ nghĩ lại có một vị giám đốc trẻ như thế.

- Chào anh, tôi là San, hôm nay tôi đến. ...

- Chào nhóc !

Bắt gặp anh ta ngẩng mặt và bỏ mắt kính ra và cười với San

- Hà, là anh ư, Rượu Vang?

San đứng như chết lặng, tay run run, mắt vẫn mở to nhìn như kiểu đang xem mình có mơ hay không.

- Chào San, tôi xin tự giới thiệu, tôi là Đức và là giám đốc công ty phát hành sách này.

- Anh là giám đốc công ty này ư? Rượu Vang, anh có đang đùa em không?

- Tất nhiên là không, nhiều lần định nói với em nhưng lại không có cơ hội thích hợp nên lại thôi.

- Trời đất !

San ngồi phịch xuống ghế, nhìn Đức trân trân rồi im lặng như đang suy nghĩ nhiều lắm.

- Không phải nghĩ nhiều làm gì nhóc ạ, anh quen Hạ bạn em mà, không ngờ bạn thân của Hạ lại là em đây. Đúng là trái đất tròn.

Quả thực trái đất tròn và cuộc sống chẳng biết thế nào nữa.

San bắt xe về nhà, chiều thứ 6 San nhờ mấy đứa viết hộ đơn xin nghỉ học. San về một mình, chị gái bận việc phải chủ nhật mới về để kịp giỗ chú. Cứ mỗi lần đến ngày giỗ chú là San lại chuẩn bị về thật sớm, cùng mẹ đi chợ chuẩn bị hết đồ đặc cúng và nấu nướng. Rồi đêm hôm trước nằm ngủ với bà nội nghe bà kể về những kỉ ức xa xôi khi chú còn sống. Dù những câu chuyện ấy San đã thuộc lòng nhưng mỗi lần bà kể San vẫn muốn nghe bởi giống như chú chỉ vắng nhà đây đó thôi.

San đi chợ cùng mẹ và tính toán những thứ cần thiết, lần nào cũng thế rất thành thục và như một thông lệ. Mỗi lần San về, San chỉ nói chuyện với bà nội, hỏi han “ học hành thế nào ” San trả lời “ con vẫn bình thường ” thế là xong chuyện. Mẹ nấu nướng trong bếp, ít khi mẹ nói chuyện với San. Đôi khi San thấy cô đơn trong ngôi nhà của mình. Thỉnh thoảng San có sự so sánh. Mỗi lần chị gái về là cả nhà mừng rỡ, mẹ tíu tít hỏi han công việc rồi tâm sự chuyện tình cảm, hỏi han công việc rồi bàn luận thời cuộc, chính trị với chị gái rất hợp ý, bà nội lôi hết món này đến món nọ ra bắt ăn. San chỉ cười với những cử chỉ ấy, biết rằng mọi người cũng yêu thương San nhưng đôi khi San cũng thấy cảm thấy mình hơi ích kỉ khi có cảm giác ghen tỵ. Nhưng những suy nghĩ ấy qua nhanh, bởi San biết chị gái San là niềm tự hào của cả nhà, chị cũng tài giỏi hơn San rất nhiều nữa. ...

Đám trẻ con nhà cô dì, chú bác rất quý San, thường thì San chỉ gặp chúng trong những ngày như thế này. Giỗ Tết là ngày mà anh em và họ hàng quây quần gặp mặt. Những đứa trẻ nhà nào cũng tranh phần nằm ngủ với chị San, đòi ăn những món San nấu. Rồi đòi phụ giúp San. Trẻ con thật ngộ nghĩnh và đáng yêu, San thấy mình như bé lại khi mỗi lần gần chúng.

Năm nay gia đình San có một người khách lạ, bố nói đó là bạn của chú. Nghe nói từ Mỹ về, đó là một người phụ nữ khoảng ngoài bốn mươi, ăn mặc sang trọng, khuôn mặt mang vẻ đẹp mặn mà nhưng không giấu nổi những nếp nhăn của thời gian. Người phụ nữ ấy đứng trước bàn thờ thấp hương cho chú, không giấu nổi cảm xúc, San thấy những giọt nước mắt trên khuôn mặt ấy có gì đó xót xa và đầy những nỗi niềm. Người phụ nữ ấy nhìn San khi bố giới thiệu, bà ta tiến lại gần rồi bất chợt nắm lấy tay San, nhìn San dưng dưng, San cảm nhận rõ ràng bàn tay của người phụ nữ ấy đang run lên cầm lấy tay San như thế nào.

Cả nhà có thái độ hơi lạ khi có sự xuất hiện của người phụ nữ ấy, San hỏi bà nội, bà tránh đi câu hỏi của San chỉ ậm ừ đó là bạn ngày xưa của chú. San lơ mơ lục lại trí nhớ đến những câu chuyện xưa cũ về chú có thấp thoáng bóng dáng của một người con gái, phải chăng đây chính là người con gái ngày xưa chú đã từng yêu. Trong đầu San xuất hiện những câu hỏi mà chưa có ai giải đáp. ...

Khi cả nhà đang quây quần ngồi nói chuyện vui vẻ, San ra sau nhà lấy khế cho lũ nhóc. Chợt San bắt gặp người phụ nữ ấy đang trầm ngâm nhìn lên những chùm khế sai nhưng nhúc và những hoa khế màu tím li ti phát phơ rơi xuống.

- Cô không vào nhà sao lại ra đây?

- Ồ, SanSan !

- Ngày xưa chỉ có chú gọi cháu như thế. ... Cô tên là gì? Cháu chưa kịp hỏi.

San vừa nói vừa lấy cây chọn những quả khế màu xanh mướt và mọng đang nằm im trên cành.

- Cô là Vy. Cô rất vui khi gặp cháu, có lẽ đã quá lâu rồi, cháu lớn nhanh quá...
- Cháu chưa bao giờ nghe chú nói về cô cả, chỉ thấp thoáng biết có một người con gái...
- ....
- Cô...cô có phải người con gái ấy không?
- Cô đã có một khoảng thời gian hạnh phúc nhất...khi ấy, nhưng cô không biết trân trọng và có lẽ số phận đã an bài như thế.
- Cháu cũng phần nào tin vào số phận, nhưng số phận cũng là do mình lựa chọn.
- 20 năm trước cô đã sai, và bây giờ cô trở về để sửa chữa lỗi lầm ấy...
- ...
- SanSan, cô có thể làm bạn với cháu không?
- Tất nhiên rồi cô, chú yêu quý cô thì cháu cũng sẽ như thế.
- SanSan, cô muốn cháu biết....

“SanSan, đi vào nhà cho mẹ nói chuyện”. Mẹ từ đầu đó chen vào, nghiêm nghị nhìn San rồi bắt San đi vào nhà. San không nghe được họ nói gì, quay mặt lại nhìn San thấy những giọt nước mắt từ đôi mắt u buồn của cô Vy. San thấy có nỗi đau đớn cực độ và niềm sâu kín mà San không biết đó là gì. Thoảng trong suy nghĩ của San muốn hiểu thật nhiều về con người này, người mà cho đến 20 năm sau vẫn không khỏi day dứt với mối tình xưa.

Người mà có một sự liên hệ với người chú mà San yêu thương nhất...

Trở lại Hà Nội. San mang theo một câu hỏi lớn, hình dáng và nỗi niềm của người phụ nữ mang tên Vy ám ảnh San. Cô cũng không hiểu tại sao có một cái gì đó như sự liên hệ vô hình với San với người phụ nữ ấy. Có điều gì đó người phụ nữ ấy muốn nói với San thì phải, còn có những điều lâu nay San vẫn thắc mắc về chú nhưng vẫn chưa có ai trả lời...

Một sự đồng cảm nào đó có lẽ bởi cả San và người phụ nữ ấy đều rất yêu quý người chú đáng kính của San. San nghĩ như vậy.

Người phụ nữ có đôi mắt u sầu ấy ám ảnh San một cách vô thức. Đôi mắt ấy, San thấy thật quen như là San đã gặp ở đâu đó rồi...

Bạn đang đọc truyện *Dường Như Em Đã Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Lại những ngày tháng dài lê đàng đường chán ngắt. Đám bạn trong lớp túm tụm những nhóm chơi thân với nhau trò chuyện. Thực tế thì San đã nhận thấy sự buồn tẻ này lâu lắm rồi, ngay từ khi bước chân vào cổng trường đại học, ngay từ khi đặt bút viết tên ngành mà San sẽ học.

Lũ bạn chơi với San đa số là con nhà khá giả, ít phải lo lắng đến tiền bạc. Thậm chí nếu hỏi thì thừa biết rằng mối quan tâm không ngoài mấy thứ như: đi mua sắm, ăn uống, vui chơi, yêu đương và đa số đó là game sau đó là dành thời gian để ngủ. Mấy trò tiêu khiển hầu hết là suốt ngày ngồi trước máy tính và đua nhau chém gió trên mấy mạng xã hội.

San thấy nhàm chán, thật sự nhàm chán. Và sự cảm nhận ấy không phải riêng San mà hầu hết với những đứa bạn mà San quen. Toàn một đám không biết dùng thời gian vào việc gì ngoài việc đi chơi và đi chơi. Sinh viên ai cũng biết chỉ đến cuối kì mới vật mặt ra học chứ ngày thường chỉ cấp cập lên giảng đường ngồi hết tiết rồi về. Nói cho đúng mức thì trường đại học mà San đang theo học không phải danh tiếng gì, sinh viên cũng không phải cố gắng cố chết để vào được trường vì đầu vào số điểm cũng vừa tầm, ra trường cũng không phải lo lắng vì bố mẹ đều có mối quan hệ. Đa số lũ bạn của San không phải vất vả vì chuyện tiền bạc, cũng không phải lo trang trải cho cuộc sống trọ học mà hàng tháng luôn ung dung nhận tiền đầy đủ như lĩnh lương. San cũng có trong số đó, đôi khi San nhận thấy có lẽ San và đám bạn đang sống quá hời hợt và bỏ lỡ bao chuyện tươi đẹp của tuổi trẻ chẳng? Nhưng thực tế là như thế, có hàng tá thời gian rảnh rỗi chồng chéo lên nhau mà San phát ngán tới mức không biết làm gì với nó. Lang thang trên mạng, chat chit, facebook mãi rồi cũng cảm thấy đó thực sự là những thứ...quá nhàm.

Tuy nhiên có một điều San thấy ở đám bạn là chúng không phải những đứa hư hỏng, không bao giờ biết đến vũ trường, bia rượu hay đàn đúm thuốc lắc. San cũng có phần nào cảm thấy ít ra thì như thế tốt hơn, chứ với những sự sa ngã của tuổi trẻ thì đối với San và đám bạn thì đang sống đúng với tuổi của mình. Tuổi trẻ, tuổi hai mươi đầy trong sáng không chút vẩn đục...

Cả lũ gần chục đứa chen nhau xuống hai bàn cuối cùng của dãy giảng đường ngồi tán phét. Được dịp hôm nay chủ đề chính là chủ đề tình yêu của con bạn mới “tậu” người yêu mới, đây là một anh “đẹp zai”. Một lũ được bữa cười sung sướng chất vấn con bạn bắt kể lại tỉ mỉ câu chuyện tình hay ho của nó rồi cười ha hả mặc kệ cho ông thầy trẻ đang ngồi chúi đầu vào cái máy tính như kiểu “kệ muốn làm gì thì làm”.

San cười phụ họa theo, nhìn cả một lũ hồn nhiên không chút âu lo. San bỗng thấy có khi nào mình lại có suy nghĩ già hơn chúng nó không. Khi mà có những nỗi buồn cứ đến vô cớ rồi đi rồi lại lẩn quẩn trong vòng chán ngắt ấy. Đôi khi nỗi buồn của tuổi trẻ thật là khó hiểu.

Người phụ nữ bạn của người chú quá cố hôm trước gọi điện cho San nói muốn gặp San nói chuyện. San đồng ý rồi nhanh chóng biến khỏi cái giảng đường đầy buồn tẻ ấy và nhanh chóng bắt xe đến chỗ hẹn.

Người phụ nữ ấy đã đến từ lúc nào, kiên nhẫn ngồi đợi San đến. Tách cà phê đã voi có vẻ như đã đợi cũng khá lâu rồi.

Đón chào San là nụ cười tươi tắn, đôi mắt ánh lên mừng rỡ khi thấy San. San chào rồi ngồi xuống và giải thích lí do đến muộn bởi tìm được chỗ này San phải chuyển khá nhiều xe bus. Tuy rằng chỉ gặp San có một lần nhưng người phụ nữ này lại dành cho San những tình cảm đặc biệt thân thiết và tình cảm. San ngồi nói chuyện với bà Vy một cách vui vẻ, dường như người phụ nữ này khá khéo léo lại rất tâm lý. Lần đầu tiên nói chuyện với một người lớn tuổi San không hề có cảm giác ngại ngùng hay phải dè dặt tâm lý. Bà nói San có thể gọi bà là Di Vy. San đồng ý với cách xưng hô thân mật ấy hơn. Sau một hồi nói đủ chuyện, chủ yếu là chuyện của San thì bà rủ San đi mua sắm vì bà lâu lắm không về Việt Nam nên cũng không thạo đường và cũng không biết khu nào mua sắm và nên mặc như thế nào nữa. San vui vẻ đi cùng.

Khu trung tâm thương mại mua sắm chủ yếu dành cho những người có tiền chứ những đứa sinh viên như San thường chỉ vào đây gửi xe hay những ngày hè nóng bức vào tránh nóng. Có đi vào đây thì túi tiền sinh viên cũng chẳng bao giờ đủ mà thanh toán với những hóa đơn tính bằng tiền triệu. San đi cùng, lắc đầu lè lưỡi với con số 0 dài ngoằng.

San từ chối mọi thứ mà bà Vy mua cho, nhất định San không lấy một thứ gì mặc dù ước mơ được khoác lên mình những chiếc áo quần đồ hiệu là mơ ước của bao nhiêu đứa bạn San. Nhưng San không thích nhận quà của người khác, mà trong khi đó, San mới chỉ gặp người phụ nữ này có một lần và thêm lần này nữa là hai với tư cách là bạn của người chú đã quá cố.

- Con gái cô khéo chọn đồ quá, cái váy này hợp với cô lắm.

Nhân viên bán hàng nói với hai người khi San chọn một chiếc váy đưa cho bà Vy mặc thử. Thật tuyệt là nó vừa khít như may riêng cho bà Vy vậy. Hai người liếc nhìn nhau cười mỉm, không biết vì do lời khen khéo léo hay vì những cử chỉ của San và bà Vy khá giống như hai mẹ con. Còn đối với mẹ rất hiếm khi San và mẹ đi mua đồ cùng nhau, mẹ San là người có thể gọi là khá lạnh, trong cách sống của bà là các qui tắc những chuẩn mực và không dành chỗ cho sự ủy mị. Rất ít khi mẹ thể hiện tình cảm đối với San, nhưng sâu thẳm San biết bà luôn dõi theo những bước đi của San.

San bước xuống thang máy cùng với những thứ đồ linh kinh mới mua được, bà Vy gọi cho tài xế rằng hai người đang đứng trước cửa trung tâm thương mại và nói với San bà ta sẽ đưa San đi ăn tối rồi về.

.....

Tối San loay hoay với những bài tập dài ngoằng, cố gắng làm cho xong cho đến khi đồng hồ đã điểm 12h đêm. Nick yahoo San vẫn để sáng đèn mặc dù ít khi chat chit. Chợt thấy Lâm online, mỗi lần nhìn thấy đèn yahoo của Lâm sáng San lại thấy tìm mình hồi hộp một cách khó tả. Thậm chí San bỏ mọi việc đang làm dở chỉ để nhìn nick yahoo của Lâm mà không bao giờ dám buzz. Thậm chí mấy câu status đôi khi là vu vơ, đôi khi chỉ là một lời bài hát của Lâm cũng làm San quan tâm và thích thú..

“Buzz !” San đang suy nghĩ linh tinh thì bị giật mình. “à Lâm” San sững sờ. Dù đây chỉ là một điều cực kì bình thường nhưng San hạnh phúc lắm. Thật khó lí giải cho một tình yêu mà San lúc nào cũng chỉ tự mình tưởng tượng mọi thứ mà cũng không hiểu thứ tình cảm mà cô dành cho Lâm có phải tình yêu hay không?

Lâm chỉ dạn dỏ vài chuyện cho những chương trình sắp tới, ngoài ra chẳng có gì hơn. San hơi thất vọng. Nhưng dù sao thì San vẫn thích Lâm.

Thoảng qua vài suy nghĩ của San là Di Vy, đối với San thì người phụ nữ này là một dấu chấm khó hiểu. Thật tình San rất muốn biết người phụ nữ này đối với chú là người quan trọng như thế nào. Nhưng tất cả chỉ là một mớ bòng bong...

*****

Lại những ngày tháng đơn độc một mình, San lên giảng đường đều đặn, về nhà lại ôm mặt với cái máy tính xem phim rồi thức đến 1, 2 giờ sáng. Thỉnh thoảng lang thang cùng Rượu Vang, cứ cuối tuần gặp Lâm ở hội tình nguyện. Nhưng San cũng chẳng có thời gian ở bên Lâm vì bận rộn với hàng đống việc và tất nhiên Mai Chi vẫn kề kề bên Lâm chẳng rời lấy một bước. San lại chỉ có thể nhìn Lâm từ xa, thật khó chịu nếu như thích một người mà chỉ dám đứng từ xa nhìn lại như thế này. Đã có lần San tự nhủ mình sẽ giữ bỏ hết lòng tự trọng mà sẽ nói cho Lâm biết tình cảm của mình, nhưng có lẽ đó là một điều quá khó khăn...

San vẫn gặp Rượu Vang đều đặn, chat chit qua yahoo và nhắn tin hỏi han hàng ngày. Hình như Rượu Vang đã trở thành một thói quen của San, đó là người có đủ kiên nhẫn lắng nghe những câu chuyện không đầu không cuối, những âm ương, những nỗi buồn San vẫn gọi là “vô lí” và cả những câu chuyện hóm hỉnh đôi khi là bậy bạ San hóng được ở đâu đó.

Một lần đi giữa phố tập nập Rượu Vang quay ra bảo với San

- Anh rất thích em đấy nhóc ạ

San lặng đi một giây nụ cười đang trên môi cũng trở nên gượng gạo hơn. Nhìn thấy thái độ ngờ ngàng và bất ngờ của cô Rượu Vang quay ra xoa đầu cô

- Ngốc ạ, đừng nghĩ đây là một câu tỏ tình, anh chỉ nói lên cảm nhận của anh thôi.

- Hỳ, bỗng dưng có một người nói với em như thế tất nhiên em sẽ...lo lắng rồi.

- Đừng nghĩ nhiều, em biết thế thôi nhé !

San về nhà, vẫn vui với suy nghĩ nếu như hôm nay Lâm là người nói ra câu ấy, có lẽ, San sẽ vui thật sự. Nhưng, chi tiếc đó không phải Lâm, người con trai mà San vẫn thầm thương thầm nhớ.

“Lâm à, em thích anh lắm, anh có biết không?”

*****

San vẫn đến hội tình nguyện như bình thường, San vẫn gặp Lâm. Cho dù trong sâu thẳm trái tim cô vẫn đập nhanh khi Lâm bước tới gần. Công việc khiến cho cô và Lâm có cơ hội gần nhau thêm.

- Em chưa về à? Mình đi ăn tối nhé, được không.

- À, vâng, được ạ. San hơi lúng túng về lời đề nghị bất ngờ của Lâm.

San chọn quán ăn mà cả hai sẽ đi. Một quán ăn nhỏ và dân dã trong một hẻm vắng. Món ăn ở đây không quá cầu kì và khách hàng ở đây toàn người quen và bình dân.

- Lần đầu tiên anh đến những chỗ như thế này à?

- Cũng không hẳn thế, chỉ là không thường xuyên thôi.

- Em thấy lạ đấy, một người như anh, cẩn thận đến từng chi tiết nhỏ, thích lui tới những chỗ yên tĩnh và sang trọng, mà lại đến hội tình nguyện để chăm sóc cho đám trẻ, thấy vô lí làm sao ấy. San nói thẳng suy nghĩ của mình.

- Ban đầu anh cũng thấy khó thích nghi, nhưng bởi vì thế đã tạo nên hai mặt cuộc sống và điều đó cũng khá thú vị.

- Có còn lí do nào khác không?

- Anh muốn bù đắp những gì anh chưa làm được trước kia thôi, em còn nhớ đấy, anh vẫn thôi không day dứt về em gái mình.

- Em thật sự rất tiếc.

Lần đầu tiên San nói thẳng những gì mà cô vẫn nghĩ về Lâm, chẳng hề có một sự ngại ngùng, San chia sẻ và nói chuyện như một người bạn chân thành. Cho dù đi bên anh, trái tim cô vẫn đập thật mạnh không ngừng.

“Anh rất thích đi với em, lần sau chúng ta có thể gặp nhau và đến những nơi hay ho và ngon miệng như thế này nữa không em?”

“Tất nhiên rồi, nếu như anh có thời gian và thích thật sự”

Có vẻ như đã có một sự cởi mở và gần gũi hơn giữa Lâm và San. Cho đến khi về nhà rồi, San nghĩ lại và chẳng thể ngờ rằng hôm nay người con trai mà cô vẫn thầm thương nhớ lại ở bên cô thật gần. San hạnh phúc đến mức cô chẳng thể nào ngủ được và dường như trong cô lại có những tia hi vọng nhen nhóm.

Cô nghĩ đến những gì Rượu Vang nói, có lẽ cô chẳng nên ngại ngùng hay tự ti về bản thân nữa bởi có một điều chắc chắn rằng, cô cũng nổi bật và cũng là một người con gái đặc biệt.

“Mình sẽ cố gắng để nắm lấy tình yêu của mình” San quả quyết. Cô tin rằng đó là những tín hiệu thật khả quan để cô từng bước một chiếm được tình cảm của Lâm.

.....

.....

Những kì thi cuối năm thật căng thẳng, San bù đầu với sách và vở. Cho dù được ở nhà ôn tập nhưng San còn thấy tệ hại hơn bởi mọi thứ rối tung và làm cho cuộc sống thật khó chịu làm sao. San phải cố nhồi nhét vào đầu những thứ chẳng mấy thú vị, những con số khô khốc và những đêm dài bất tận mệt mỏi với cà phê.

San vẫn cố gắng dành ngày cuối tuần để đến với những đứa trẻ và quan trọng là gặp Lâm. Cho dù San cũng cảm thấy mình hơi lợi dụng việc đến đây cho

lí do cá nhân, nhưng rõ ràng rằng cô vẫn làm tốt mọi thứ chứ chẳng hề sao nhãng. Chỉ là thỉnh thoảng liếc mắt về phía Lâm và ngắm đôi mắt nâu và khuôn mặt tuấn tú kia mà thôi.

Đạo này San rất hay đi cùng với Lâm, đôi khi là lang thang trầm tư trên những con đường, dừng chân nghỉ ngơi ở một chỗ và im lặng nhìn ngắm mọi thứ đang chuyển động.

Hôm nay cũng là một ngày như thế. San đi bên Lâm, hai người đi bên nhau, im lặng, cô không hề biết anh đang nghĩ gì. Nhưng đối với San, điều ấy chẳng mấy quan trọng.

Lâm đưa San về, bất chợt anh kéo cô lại thật gần.

“San à, em biết không, đi bên em lúc nào anh cũng có cảm giác thật an toàn và bình yên” Thật nhẹ nhàng, Lâm nắm lấy tay cô và thật nhẹ nhàng đặt lên trán cô một nụ hôn.

“Cảm ơn em gái!” Giọng Lâm thì thầm bên San thật gần, thật gần.

Trái tim San như tê cứng lại, nó dường như không đập nữa, không gian và mọi thứ có cảm giác như đang lắng lại. San ước sao cô có thể giữ mãi được giây phút này để thời gian thôi không trôi nữa.

Bóng Lâm khuất dần và San cứ đứng mãi như thế. Cô hạnh phúc, chỉ muốn hét lên thật to cho cả thế giới biết điều ấy.

*****

San về nhà, chẳng thể nào quên nụ hôn ấy.

Nhưng rồi cũng không thấy Lâm liên lạc cho cô.

Có thể anh đã quên nụ hôn ấy nhưng với San đó là một điều kì diệu mà San đã mong chờ lâu lắm rồi.

.....

Mai Chi hẹn gặp San. Cô hơi bất ngờ về cuộc gặp mặt này. Nhưng San cũng đoán trước được những gì Mai Chi định nói với cô.

- Đùng gặp anh Lâm nữa.

- Tại sao?

- Vì tôi ghét như thế !

- Cô có biết rằng cô thật ích kỉ không?

- Tôi có quyền ích kỉ vì tôi yêu anh ấy, còn cô, đừng có chen ngang vì hãy nhớ tôi mới thật sự là người phù hợp với anh Lâm...về mọi thứ...

San cười, tự dưng nhớ đến nụ hôn lên trán của Lâm, có thể nó không là gì đối với người khác, nhưng thật sự, San tin vào nụ hôn ấy.

Không hiểu khuôn mặt San có biểu lộ ra điều gì đó không, nhưng có vẻ như Mai Chi cũng lờ mờ nhận ra và đoán được điều ấy. Cô ta tức giận đứng dậy trước. Có vẻ như San vừa chính thức tuyên chiến.

Sinh nhật Lâm, San đã vui sướng đến phát điên khi cô được Lâm mời. San cười toe toét, lú láo như một đứa trẻ. San nghĩ xem sẽ tặng quà gì cho Lâm, tìm mọi thứ trên mạng, rồi hỏi han bạn bè, nhưng rút cuộc San chẳng thể nghĩ ra được thứ gì hay hơn cả. Tặng những thứ đắt tiền thì hiển nhiên San chẳng thể nào có thể có đủ tiền, và tất nhiên San thừa biết Lâm cũng sẽ chẳng thiếu những thứ như thế.

“Mình sẽ làm bánh sinh nhật tặng Lâm”

San sung sướng với ý nghĩ ấy, hí hục đi mua đồ và vật dụng để làm, hí hục và tỉ mỉ với từng chi tiết và cuối cùng San cũng ra lò được một chiếc bánh trông cực kì đẹp mắt, tất nhiên đó là tất cả nỗ lực và tình cảm San đều dồn hết vào đó. San cầm chiếc bánh, hạnh phúc khi nghĩ đến lúc Lâm cầm chiếc bánh do chính San làm lên và thưởng thức nó, chỉ cần nghĩ đến điều đó thôi San đã muốn nhảy tung tung như một con búp bê bật bông.

Nhưng San gặp một vấn đề cực lớn đó là San chẳng có bộ váy nào cả, nhìn vào tủ quần áo chỉ toàn áo phông quần bò San thấy ngán ngẫm. Có lẽ, bây giờ San mới biết sự quan trọng của váy vùng đối với một đứa con gái là như thế nào, bởi lẽ San đã từng kêu ca với Dung là sao mua lắm váy áo chật tù đề làm gì cơ chứ. Thêm nữa, San cũng chẳng biết make up cho chính mình như thế nào nữa.

“A, mình sẽ nhờ cái Dung”

Thế là vấn đề to đùng của San đã được giải quyết, cái tủ váy áo chật cứng của Dung làm cho San có cảm giác đầy giống như một cửa hàng quần áo vậy, lại còn phụ kiện, vòng đeo và cả một đồng túi tăng đề tông duyệt tông như Dung nói.

- Mở mắt ra được rồi đấy, mày thấy thế nào. Dung bảo San mở mắt sau khi make up và làm tóc cho San.

- Ôi, tao đây á, khác quá ! San ngạc nhiên khi nhìn vào gương, chính San còn chẳng nhận ra chính mình nữa.

- Xinh nhó, thế mà chẳng bao giờ biết điệu đà, ôi, nhìn tao còn thích nữa là. ....

- Hehe, cảm ơn nhé, thôi tao đi đây không muộn mất.

San bắt taxi để đến, chật vật mãi vì ngày cuối tuần taxi thường đông hơn nhưng rồi cũng đến kịp. San hồi hộp, hít một hơi thật dài, chiếc bánh nhỏ San gói và để trong túi, định sẽ đưa cho Lâm khi nào thích hợp.

- Ôi SanSan, hôm nay em xinh quá, anh suốt nửa không nhận ra đấy. Lâm niềm nở chào San rồi đưa cô vào nhà.

Căn nhà quá sang trọng giống như một biệt thự vậy, San hơi choáng ngợp bởi sự xa hoa này. Có rất đông người, mọi người đều toát lên vẻ sang trọng và nhìn là biết đều là những người có tiền và quyền thế. Thật sự, San hơi lo lắng bởi chưa bao giờ San đến những nơi như thế này. San nhìn lại mình, cô chẳng thể nào sánh bằng những cô gái chân dài trog những bộ đầm sexy phô diễn cơ thể cả. San không tự tin, chiếc bánh vẫn nằm im trong túi.

Mai Chi nhìn thấy San rồi khẽ gật đầu chào kiểu hãnh, cô ta lướt mắt nhìn từ đầu đến chân San rồi cười. San biết, nụ cười ấy là sự khinh thường. Cô ta kéo Lâm đi và San đành đứng một mình trông chờ.

Mai Chi dường như là tâm điểm của bữa tiệc, mọi người vây quanh tán tụng, cô ta đứng bên Lâm với vẻ kiêu sa và đầy tự hào như kiểu muốn nói cho cả thế giới biết rằng “chàng trai này là của tôi” vậy.

San muốn về, có lẽ bởi cô không biết mình sẽ nói chuyện với ai hay ở đây để làm gì.

Những món ăn trên bày bày đẹp mắt, San chẳng bụng dạ nào muốn ăn. Một bữa tiệc sang trọng của những người giàu có và không khí như thế này San cảm thấy ngột ngạt và khó thở trong lồng ngực.

San lúng túng liệu chẳng biết cô ở thêm đây để làm gì nữa. Cô rút điện thoại, cô tìm số của Rượu Vang, cô muốn anh đến đón cô thoát khỏi chỗ này, thoát khỏi cái cảnh nhìn thấy Lâm và Mai Chi tay trong tay đến khó chịu điên người.

Tay San run run, chẳng hiểu sao San lại đánh rơi, luống cuống, San định cúi xuống nhặt. .

Có một ai đó cầm chiếc điện thoại, San lí nhí cảm ơn, ngược lên nhìn. ....

- Rượu Vang, sao anh....? San ngỡ ngàng.

- Suyt, đừng có hét lên thế chứ.

- Sao anh lại ở đây...

- Minh ra ngoài đi, chỗ này chẳng thoải mái chút nào cả.

San vui mừng và cũng ngạc nhiên vô cùng khi Rượu Vang đột ngột xuất hiện ở đây. Cô không ngờ rằng cuộc sống lại nhỏ bé như thế. Hóa ra, Rượu Vang và Lâm là hai người bạn thân của nhau từ nhỏ cơ. Và tất nhiên Rượu Vang cũng thừa biết Mai Chi và sự có mặt của Rượu Vang ở đây là hiển nhiên rồi, một người bạn thân từ nhỏ tất nhiên phải có mặt ở bữa tiệc sinh nhật của người bạn ấy rồi.

- Em có gì mà cứ giấu mãi trong túi thế.

- À, cái này... San rút rờ rờ từ từ lòi trong túi ra chiếc bánh nhỏ được gói cẩn thận trong hộp.

- Cái này em định tặng Lâm, nhưng...

- Thế thì vào đưa cho cậu ấy đi chứ, đi nào, mạnh dạn lên...

Rượu Vang vừa nói rồi vừa kéo San đi. San đi theo cùng Rượu Vang đi tìm Lâm. Bữa tiệc vẫn diễn ra với ánh sáng, với hoa và nhạc nhưng nhân vật chính lại biến đâu mất.

Cả hai cố gắng đưa mắt về mọi phía tìm Lâm nhưng không thấy đâu, rồi Rượu Vang bảo San có lẽ nên tìm ở tầng hai. San đi chậm rãi và rụt rè đi tìm Lâm, Rượu Vang thì bảo San tìm bên phải còn anh sẽ tìm hướng còn lại. Ngôi nhà rộng lớn làm cho San có cảm giác ngột thở, giống như San đang bước đi những bước trong cung điện của chàng hoàng tử trong cổ tích vậy. Nhất định San phải gặp Lâm để đưa cho anh chiếc bánh do chính cô làm và nhất định, cô sẽ nói hết tình cảm với anh.

“Lâm à, em thích anh” Liệu San có đủ cam đảm để nói được câu ấy không, nhưng cô đã quyết định rồi bởi vì San không muốn phải đợi chờ thêm nữa. Mà San cũng biết, đối với Lâm thì San cũng không phải là hình ảnh quá mờ nhạt. Chắc chắn là như thế.

Cửa phòng khách trên tầng hai để mở lối đi ra ban công, San nhẹ nhàng bước những bước chậm rãi, San đã nhìn thấy bóng của Lâm qua những ô kính. Ban công lộng gió, ánh đèn đêm hắt những đốm sáng le lói.

San hít một hơi thật sâu, cố gắng bước thêm vài bước nữa, nhưng... chân San tê cứng lại và như đóng đinh một chỗ.

San sững sờ...

Lâm và Mai Chi đang ôm lấy nhau, hai bờ môi dính chặt, họ dường như quên mất mọi thứ xung quanh và tất nhiên chẳng bao giờ biết đến sự có mặt của San.

San thấy nước mắt mình, rất nhanh, chảy xuống khóe miệng. San đứng lặng, nắm chặt chiếc túi có chiếc bánh San làm định dành cho Lâm. Nụ hôn mà Lâm dành cho San hôm ấy, thật khác, khác xa so với những gì cô đang phải chứng kiến.

Rồi như một phản xạ, San lùi lại, từng bước, San vẫn đủ tỉnh táo để chào mọi người ở bữa tiệc và ra về.

Đêm, dáng San nhỏ nhắn và đơn độc, bóng đèn đêm hắt bóng San thành vệt đen dài... Chiếc túi nhỏ San vẫn nắm chặt, chiếc hộp nằm im trong túi, San đưa tay vào lấy ra, giờ lên trước mặt nhìn, San định vứt nó đi...

- Em có thể cho anh không? Tiếng ai đó thật quen làm San bừng tỉnh.

- Anh...

Rượu Vang đi theo sau San tự bao giờ bây giờ anh mới lên tiếng. San quay lại, thấy Rượu Vang đứng đó nhìn cô và rất tự nhiên, cô chạy đến bên anh, chẳng một chút ngại ngùng, cô đổ gục vào ngực anh. Cô khóc, như một đứa trẻ.

Anh đứng đó, vững chãi và yên bình để cô dựa vào, để cho cô khóc thỏa thích như một đứa trẻ. Anh im lặng, bởi chẳng cần cô phải nhiều lời, chẳng cần anh phải nói mà chỉ đơn giản để hai con người ở bên nhau thật gần cũng có thể hiểu hết về nhau.

- Em thật ngốc đúng không anh? Em cứ nghĩ rằng anh ấy yêu em, em đã cứ tin và nụ hôn ấy, em khờ khạo quá...

San và anh lại đến nơi quen thuộc, nơi lộng gió, nơi mà không gian như thật gần với bầu trời. Ban đêm, mọi thứ xung quanh đầy huyền ảo, có cảm giác những ánh đèn đêm dưới kia như sao ngàn lấp lánh.

San kể cho anh nghe về tất cả tình cảm của mình, rằng cô đã thích Lâm như thế nào, cô đã cố gắng thay đổi bản thân để mong được một lần Lâm nhìn về phía cô. Cô đã tin vào nụ hôn kia dù nó chỉ được đặt lên trán. Nhưng, mọi thứ chẳng hề như mong đợi, có lẽ, điều đơn giản bởi Lâm chẳng hề thích những cô gái bình thường như San, và con người San cũng dung dị như chính tình yêu của cô vậy.

“Em sẽ quên anh ấy, như thế này là quá đủ với em rồi, em không thể biến mình thành con ngốc như thế này được” San nói với Rượu Vang. Và anh nói với cô một câu có vẻ như chẳng mấy liên quan.

“Em biết không, những ngôi sao vẫn luôn tồn tại cùng với mặt trời nhưng chúng ta chỉ nhìn thấy nó vào ban đêm bởi ban ngày nó bị ánh sáng mặt trời làm lu mờ, nhưng nếu để ý thật kỹ và biết cách thì rõ ràng những vì sao kia vẫn luôn tồn tại thật là đẹp đến mê hồn đúng không?”

Rượu Vang nắm lấy tay cô, siết nhẹ, anh nhìn thẳng vào mắt cô “cố lên, em là một cô gái mạnh mẽ, đừng nghĩ rằng mình tầm thường, bởi với một ai đó, em là cả thế giới này đây”

- Cảm ơn anh vì vẫn luôn ở bên em, sao anh tốt với em như thế?

- Đừng nghĩ nhiều...

Bạn đang đọc truyện *Dường Như Em Đã Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

San không liên lạc với Lâm nữa, cô đến hội tình nguyện nhưng tránh những ngày có mặt anh, cũng chẳng hề muốn nhìn thấy cảnh Lâm và Mai Chi bên nhau. Cô buồn thật sự, cô nói với Rượu Vang rằng hình như cô đã bị lấy đi một thứ gì đó thật quý giá.

Những ngày khủng hoảng chỉ có duy nhất Rượu Vang bên cô, anh thấu hiểu và trầm ngâm lắng nghe mọi thứ San nói cho dù chẳng có đầu cuối hay chẳng thể hiểu được cô đang nói về chuyện gì. San hết cười rồi lại trầm ngâm, hết vui lại buồn, rồi lại khóc. Lâm đã làm cô tổn thương quá lớn. Nhưng cũng chỉ có duy nhất Rượu Vang chứng kiến những cảnh ấy. Đôi khi San thấy nếu không có Rượu Vang có lẽ cô sẽ đơn độc và bị bỏ rơi tàn tạ trong cuộc sống tẻ nhạt của chính mình.

San không đến lớp, San tìm đến thứ mà khi buồn người ta thường tìm đến đó là rượu. San triền miên trong những cơn say. San muốn quên đi mọi thứ về

Lâm, muốn uống để những hình ảnh về Lâm tan biến hết. Lần đầu tiên San mới có cảm giác tình yêu làm cho con người ta đau khổ như thế nào.

Quán rượu vắng tanh, trước kia chỉ có Hạ hay đến đây và rồi San là người đưa Hạ về. Nhưng lần này chính San lại tìm đến đây. San uống thật nhiều, chẳng cần biết có bao nhiêu rượu được tống vào người nữa, San say và khi chẳng thể nào đứng vững được. Rượu Vang xuất hiện đúng lúc và đưa San về, chẳng hề nói gì, chẳng hề trách mắng cho dù trong con say San lải nhải đủ thứ trên đời, thậm chí nói anh chẳng ra gì.

- Anh buông tôi ra, anh là đồ tồi, anh cũng giống như anh ta thôi, đồ đều.

Sáng thức dậy đầu đau như búa bổ, San thấy mình trong căn phòng của Rượu Vang, anh gục bên cạnh cô, có lẽ vì đêm qua anh đã thức trông cô. Nhìn bộ dạng của anh, San tự cảm thấy mình giống như một đứa trẻ mắc lỗi.

Nhưng anh chẳng hề trách mắng, cũng chẳng hề nói gì đến việc đã xảy ra hôm qua.

- Cháo anh nấu trên bếp, tý dậy rồi ăn nhé, anh đi làm đây.

Rượu Vang dặn dò. Anh không nhìn vào mắt cô. Chẳng hề thấy anh biểu lộ một điều gì. San thấy anh lạ lùng và xa cách.

San gật đầu, chẳng dám nói thêm điều gì, cô định nói lời xin lỗi anh nhưng lại thôi.

Khi Rượu Vang đi rồi, San bật dậy, đầu cũng đã đỡ đau hơn. San nhìn mình trong gương, trông thật tệ hại. San thở dài. Cô không muốn mình sống như thế này nữa, cô muốn sống thanh thản hơn, không phải chờ đợi hay hi vọng vào bất cứ một ai nữa. San bắt đầu có những suy nghĩ khác, mạnh mẽ và quả quyết hơn.

Căn phòng của Rượu Vang sạch sẽ và ấm áp, gió ủa vào thổi tung những tấm rèm trắng làm nắng mỏng ngập tràn, San mở cửa sổ hít một hơi thật sâu. Đường như mọi u sầu cũng phần nào tan biến. San tự dung thích căn phòng này, thích cái cách mà Rượu Vang bài trí mọi thứ, tất cả mang lại cho cô cảm giác vui vẻ và yên bình. Dù anh đang không ở bên cô nhưng rõ ràng cô vẫn nhận thấy cảm giác được chở che trong chính căn phòng của anh.

San đi lại xung quanh và nhìn ngắm mọi thứ. Trên giá tủ, San bỗng bật cười vì những thứ nhỏ nhặt mà có lần San tặng cho Rượu Vang được anh cất cẩn thận, mấy bức ảnh chụp cùng anh khi hai đứa lang thang cũng được anh lồng trong khung ảnh một cách trang trọng.

“Anh ấy thật tốt với mình.” San tự nhủ, không hiểu tại sao nhưng San có cảm giác tội lỗi đối với Rượu Vang.

Cả ngày hết đứng lại nằm San bắt đầu thấy chán nản, nhưng San cũng chẳng muốn đi đâu và cũng chẳng có chỗ nào để đi. Về nhà ư, căn nhà trọ ấy thì cũng đâu có khá khẩm gì hơn ở đây. Chị gái San đi công tác hàng tháng trời vẫn chưa về. San đã cảm thấy đỡ buồn, và dường như hình ảnh Lâm không còn vương vấn gì nữa. Sau mọi chuyện xảy ra, San tự nhủ lòng mình sẽ quên Lâm đi, điều đơn giản bởi rằng cô và anh là hai thế giới khác biệt. Thật khó khăn để San có thể bước vào thế giới ấy.

Để cảm ơn những gì mà Rượu Vang đã làm cho mình San quyết định đi chợ mua đồ và để nấu cho Rượu Vang một bữa thật ngon coi như để “xin lỗi” anh. Cô sẽ nói cho anh biết rằng, cô sẽ thay đổi, cô sẽ không buồn nữa và chắc chắn cô sẽ sống khác đi. Cô sẽ quên và sẽ để hình ảnh Lâm ra khỏi cuộc sống của mình.

San đi chợ, chuẩn bị mọi thứ kỹ lưỡng rồi hí hục nấu nướng. Lâu rồi không nấu nướng nhưng San thấy thật vui khi những món ăn vẫn thật ngon và đẹp mắt. San bày ra bàn và nhìn ngắm mọi thứ, thích thú với cái cảm giác khi anh sẽ nếm từng món ăn này do chính tay cô nấu.

Trời mùa Đông tới đến thật nhanh, nhìn dòng người hối hả, San từ trên ban công nhìn xuống xem có khi nào là Rượu Vang đang hòa vào dòng người ấy chẳng? Cô đợi anh về, có lần anh nói với cô rằng anh rất thích ăn những món nấu ở nhà. San nhìn mâm cơm, vui với cảm giác là Rượu Vang sẽ ăn từng món và thích thú.

San đợi, đợi mãi.

Những ánh đèn đêm leo lắt.

San đợi...dòng người đông đúc nhưng không có bóng dáng quen thuộc của Rượu Vang.

10h đêm...San không thấy anh về. Mâm cơm ấm đạm và lạnh lẽo.

“San à, mày đang đợi chờ điều gì thế này?”.

Cô giật mình với suy nghĩ ấy.

San đóng cửa cẩn thận và đi về. Nhìn lại mọi thứ trong căn phòng, San thấy trống trải...

Những cảm xúc hỗn độn khó diễn tả thành lời.

*****

Đã gần một tuần kể từ lần cuối San gặp Rượu Vang, cũng không thấy anh liên lạc với cô. Cô vẫn thỉnh thoảng nhìn vào điện thoại nhưng chẳng hề có số quen thuộc gọi đến, cũng chẳng hề có một tin nhắn. Đường như Rượu Vang đang muốn tránh mặt San, cô có nhiều điều muốn nói với anh. Nhưng giờ

cũng chẳng có cơ hội. San định đi tìm anh nhưng rồi lại có một cái gì đó ngăn cô ạ.

Dường như San đã quen nhận được sự quan tâm của anh và bây giờ, khi không có Rượu Vang bên cạnh cô có cảm giác hụt hẫng và trống trải vô cùng. Cảm giác như mọi thứ xung quanh đều rời bỏ cô. Lâm, người đã từng làm cho cuộc sống của cô đảo lộn giờ cũng không có ý nghĩa gì nữa. Hạ, đứa bạn thân nhất giờ cũng đang ở một nơi xa lắc mà chẳng hề có một sự liên lạc và Rượu Vang nơi vững chãi và yên bình mỗi khi San mỗi một giờ cũng biến mất và rời xa cô. San chán ngán với những suy nghĩ ấy. Trống trải và đơn độc biết chừng nào.

San đến lớp học, sự trở lại sau một tuần nghỉ học làm đám bạn có vẻ quá khích khi thấy cái bộ mặt của San. Lấy lý do là có việc riêng nên đám bạn cũng chẳng tra hỏi gì thêm. Vài chuyện nhí nhố của đám bạn làm cho San cười thích thú. Nhưng sau đó, nụ cười của San sao cứ nhàn nhạt. Hình như San thấy thiếu thiếu một điều gì đó và nhớ nhớ một thứ thật thân thuộc nhưng San quên mất đó là gì.

Cuộc sống của San quay về với những thứ trước đó: giảng đường, về nhà ôm mặt với máy tính, vài người bạn chẳng mấy thân, gia đình ở xa và chỉ qua quýt bằng vài cuộc điện thoại.

San vẫn mở máy điện thoại hàng đêm nhưng chẳng hề thấy có số gọi đến...

Day dứt...

Khó hiểu...

Cảm giác khó chịu cứ thế len lỏi trong con người San.

*****

Chiều Đông ảm đạm. Tiết học cuối ngày làm cho đám sinh viên khá mệt mỏi. Xe bus chen lấn, tắc đường. Mọi thứ xung quanh khiến cho San chán ngán đến tận cổ.

Về nhà, thấy sáng đèn. Hình như chị gái San đã đi công tác về. Gần một tháng nay chị đi vắng cũng chỉ có mình San đi đi về về ở căn nhà này. Những chuyến công tác dài ngày và bất thường của chị gái đã là điều khá quen thuộc với San. Mọi thứ có vẻ như chị mới đi về. San vui mừng định mở cửa bước vào nhưng tiếng ồn phát ra có vẻ giống như một cuộc tranh cãi khiến San dừng lại và lắng nghe.

Sau cánh cửa là chị gái San và một người phụ nữ trung tuổi. Cái dáng quen ấy làm San nhận ra đó là người bạn của chú mà San đã gặp và thân thiện gọi là “di Vỹ”. Họ vừa xảy ra một chuyện gì đó. Chị gái San lạnh lùng và phẫn tức giận còn người phụ nữ kia như đang khóc lóc và cầu xin. Tiếng cãi vã chột to dần lên.

- Cô hãy tránh xa gia đình cháu ra, từ trước tới giờ mọi thứ như thế nào thì cô hãy để nó trôi đi như thế. Đừng có đảo lộn để làm gì.
- Cô xin cháu, cô muốn gặp con gái cô, cô muốn nó biết rằng cô là mẹ nó.
- Cô không phải là mẹ nó, cô đã bỏ nó và người chú đáng thương của tôi để chạy theo người khác. Bây giờ cô đừng về đây mà giả ân nghĩa nữa.
- Cô biết cô có tội với gia đình cháu, với chú nhưng SanSan vẫn là con gái cô và nó có quyền biết điều ấy.
- Khi chú còn sống chú đã không muốn SanSan biết được cô là mẹ nó và cũng không muốn nó phải chứng kiến cảnh chú ra đi. Cô đừng gây thêm chuyện nữa, tốt nhất hãy để SanSan có bố, có mẹ và có gia đình như bây giờ. Cô đi đi.

San lặng đi “SanSan... là mình!”. Trong một giây, San lơ mơ nhận thức được những gì họ đang nói, nhưng mọi thứ lẫn lộn.

Trong tâm trí San là hình ảnh chiếc bút mực chưa kịp đầy nắp và người chú chẳng bao giờ tỉnh lại nữa, là hình ảnh người phụ nữ đã rời bỏ đứa con của mình. “Họ chính là bố mẹ của mình” Có tiếng nói phát ra trong tâm trí San, rồi như vô thức San chạy đi, nước mắt nhòe mọi thứ nhưng San vẫn chạy. Đằng sau là tiếng hai người phụ nữ đang cố đuổi theo San.

San chạy, chạy mãi, chân như đi và rồi đổ sụp xuống. Đường phố vắng tanh, đèn kéo lát, bóng đêm bao xung quanh đáng sợ.

Mọi thứ lẫn lộn trong tâm trí San dần dần ghép lại. Những mảnh quá khứ và hoài niệm chấp vá. Cuộc sống vốn dĩ trước đây dường như tan biến và vụn vỡ, những con người xung quanh, cuộc sống San đang sống như lúc này hóa ra chẳng thuộc về San. Sự thật và sự dối trá lẫn lộn, San đã sống 20 năm qua trong sự giả dối ấy. Nhìn lại mình, San có gì? Chẳng có gì hết, người cha đã mất, người mẹ đã bỏ rơi San, gia đình của San giờ chẳng còn thuộc về San, người con trai mà San thầm yêu chẳng dành cho San mấy may dù chỉ là ánh mắt nhìn, đứa bạn thân giờ chẳng biết nơi nào. Còn người duy nhất là Rượu Vang giờ cũng rời bỏ cô. Mọi thứ đều rời bỏ cô, đắng cay và đau đớn đến tận cùng!

Nước mắt cứ thế chảy, San ôm lấy chính mình. Sao cô đơn độc thế này. Sao cuộc sống cứ trêu đùa cô mãi thế? Hai mươi năm đối diện với sự thật rằng cô không phải con đẻ của bố mẹ đã nuôi nấng cô, bố mẹ đẻ của cô người đã chết, người ruồng rẫy khi cô còn chưa biết gì về thế giới này. Ai đã tạo nên cuộc sống này cho cô? Cô muốn đi thật xa, muốn những điều vừa xảy ra đây thôi chỉ là một giấc mơ, nhưng mọi thứ vẫn hiện hữu và cầu xé đau đớn.

Những mảnh chấp vá, quá khứ và hiện tại đan xen...

Những mảnh vỡ...

Những giọt nước mắt...

Những kỉ ức...

Tất cả vấp vúi thành nỗi đau...

*****

Ở một góc khuất của một quán bar đã vắng người. Đức ngồi đấy với chai rượu đã quá nửa. Rượu hôm nay có vị thật lạ lùng. Nhàn nhạt. Anh đang muốn say, nhưng thật kì lạ, anh lại rất tỉnh. Anh muốn uống và quên đi mọi thứ, cả những việc điên rồ mà anh vừa làm.

- Có chuyện gì mà hôm nay lại gọi tớ ra đây thế này? Lâm đến với sự ngạc nhiên.

- Cậu ngồi đi.

Hai người đàn ông ngồi bên chai rượu mạnh. Lâm không uống. Đức xoay xoay li rượu trên tay rồi đưa mắt nhìn Đức, người bạn thân từ nhỏ của anh. Cả hai đã cùng bên nhau qua bao sóng gió, nhưng anh đâu có ngờ rằng lại có ngày cả hai ngồi bên nhau giữa tình thế như thế này.

- Cậu là thằng tởi... cậu biết không?

- Cậu say rồi.

- Tớ không say. Tớ đang tỉnh táo hơn bao giờ hết. Đức nhếch mép cười.

- ...

- Tớ không hiểu nổi cậu có điều gì mà San lại thích cậu đến như thế, và cô ấy nguyện chết vì cậu. Cậu cũng chỉ là một thằng tởi thôi đúng không?

- Cậu vừa nói gì?

- Tớ vừa nói rằng San rất thích cậu, đồ ngốc ạ.

- SanSan ư... tớ phân nào cũng biết điều đó.

- Biết sao cậu lại làm cô ấy đau khổ như thế?

- Thật ra ngay từ lần đầu gặp tớ đã rất ấn tượng với cô bé ấy, nhưng cậu có thể hiểu được không, tớ còn có Mai Chi. Cô ấy không can đảm và mạnh mẽ được như SanSan...

- Cậu mang tình cảm của mình lên bàn cân như thế sao? Tớ chỉ cần biết một câu thôi, cậu... có thích SanSan không?

- Tớ... tớ thừa nhận rằng tớ cũng thích SanSan. Nhưng còn... còn cậu, Đức?

- Đừng nói gì thêm nữa, cậu hãy đến với cô ấy đi. Nhìn SanSan những ngày vừa qua tớ không thể chịu nổi hơn được nữa. Hãy kệ tớ.

Người con trai kia nhanh chóng rời đi, bàn rượu lại chỉ còn lại một người. Đơn độc, chai rượu đã hết và chỉ còn chút cuối cùng trong chiếc li. Anh nhếch mép cười. Nụ cười cay đắng và chua xót. Anh buông tay, chiếc li vỡ tan thành những mảnh vụn...

Bạn đang đọc truyện *Dường Như Em Đã Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Khi ấy, có một cô gái ngồi dưới bóng tối của một con hẻm. Nước mắt, đau đớn nức nặn nhưng không thành lời. Cô muốn đi, cô muốn đi tìm...

- SanSan, sao em lại ở đây?

Lâm đưa tay chạm vào người San. Cô giật mình, lùi lại. Nhìn lên, ánh mắt vô hồn. Lâm nhìn cô với xót xa.

- Anh muốn nói với em... SanSan!

Im lặng, chỉ nghe được gió thoảng qua và xào xạc những chiếc lá rơi bên đường.

- Anh xin lỗi, anh đã để em phải chờ đợi quá lâu. ...

Lâm nói rất nhiều rồi đưa tay ôm San vào lòng.

Hai cơ thể kề sát bên nhau.

Im lặng, sự im lặng đến chết người. Đôi mắt của San vô hồn, toàn thân cô cứng đờ như một pho tượng

- Anh sẽ đưa em về nhà, mọi chuyện sẽ qua thôi.

- ...

- SanSan ! nghe anh nói gì không?

- ...Tôi muốn đi tìm...Rượu Vang !

Lâm buông tay, nhìn San vô thức. Đôi mắt vô hồn, cô không nhìn anh. Lâm thấy anh không hiểu San lúc này. Đứng trước San không phải là cô bé e ấp và chẳng dám nhìn thẳng vào mắt anh nữa mà là một người lạnh lùng chẳng hề có cảm xúc.

- SanSan !

“Tôi phải đi tìm Rượu Vang”, cô chỉ lặp đi lặp lại câu nói ấy. Và rồi, San ngã gục và lịm đi. ...

*****

Lâm đưa San về nhà. Lâm cảm nhận được dường như San vừa phải trải qua chuyện gì đó rất đau đớn. Suốt đêm thức bên trông San. Anh thấy cô khóc trong mê man. Những giấc mơ dường như đau đớn đến cực độ. Lâm thấy cô sợ hãi như muốn chạy trốn một điều gì đó nhưng cũng đang kiếm tìm ai đó.

Cả đêm thức bên San khi nhìn cô vật vã và đau đớn trong những cơn mê, Lâm xót xa. Giá như anh có đủ mạnh mẽ để yêu thương và che chở cho người con gái này sớm hơn. Giá như anh đừng chạy trốn và bỏ mặc cô như thế này.

Sáng thức dậy, Lâm đi xuống bếp. Định sẽ nấu một thứ gì đó cho San để khi cô thức dậy có thể ăn.

Lâm khẽ giật mình. Mẹ Lâm ngồi ở đó từ bao giờ, có vẻ như cả đêm và không ngủ.

- Mẹ dậy sớm thế.

- Con xuống bếp làm gì giờ này, mà cũng chưa đến giờ dậy mà.

- Con tìm thứ gì đó có thể nấu cho SanSan ăn.

- SanSan ư? Bà ngạc nhiên hỏi.

- Vâng, hôm qua con gặp cô ấy nhưng không biết có chuyện gì. Cô ấy bị ngã đi. Lúc con đưa cô ấy về cũng khá muộn con nghĩ mẹ đã ngủ nên không gọi.

- Thế...con bé, con bé đâu?

- Cô ấy đang ngủ trong phòng con.

Lâm không để ý đến thái độ của mẹ mình. Đối với Lâm, bà là một người mẹ tốt. Chính bà đã là người nhận nuôi Lâm từ trại trẻ mồ côi và cho đến bây giờ bà vẫn rất tốt với Lâm. Có điều, bà không giống như những bà mẹ khác. Lâm chưa bao giờ hiểu được bà. Không chỉ riêng Lâm mà chính Mai Chi cũng có cảm giác như thế. Sự trở về Việt Nam lần này cũng là một dấu chấm hỏi khá lớn.

- Anh và mẹ vừa nói chuyện gì, ai ở trong phòng anh? Mai Chi cũng vừa thức dậy và chen vào câu chuyện của hai người.

- À,...là SanSan...cô ấy bị....

- Sao anh cứ tốt với con bé ấy thế, nó là đứa gian xảo, nó thích anh từ lâu rồi và đang bày trò...Hừ, em sẽ...

Mai Chi tức giận, quay người định đi thẳng đến phòng mà San đang nằm để làm ầm lên nhưng rồi bà Vy lên tiếng.

- Mai Chi, lên phòng ngay !

- Mẹ, sao mẹ lại như thế, sao mẹ lại bênh nó? Anh, có phải anh thích nó rồi không? Mai Chi hậm hực, mặt biến sắc.

- Anh...Lâm lúng túng với câu hỏi ấy.

- Con sẽ giết nó ! Mai Chi gào lên.

“Bốp” cái tát từ tay bà Vy dành cho Mai Chi. Lâm đứng giữa và ngỡ ngàng với phản ứng của mẹ. Mai Chi ôm mặt.

- Mẹ...sao mẹ lại đánh con !

“Có một sự thật mà các con cần biết. SanSan... chính là ...con gái của mẹ”. Giọng bà Vy chậm rãi, dường như lúc này bà cũng chẳng còn sức lực mà đứng vững được nữa, bà ngồi xuống chiếc ghế. Ba người trong căn bếp. Lặng đi, dường như tất cả những lời từ miệng bà Vy phát ra làm cho mọi thứ như đông cứng lại. Lâm mở tròn mắt và rõ ràng biết rằng anh không nghe nhầm một từ nào cả. Mai Chi đứng nhìn bà Vy trừng trừng và bỗng dưng như chẳng đứng vững được, cô ngồi phịch xuống nền nhà.

- Mẹ, chuyện này là như thế nào? Không, con không muốn tin. Có phải mẹ đang bị làm sao không? Có nhầm lẫn gì không?

Trong cái không khí ngột ngạt ấy. Bà Vy chậm chạp kể lại mọi chuyện, như một thước phim quay chậm. Quá khứ, hiện tại chập vá và đan xen...

*****

San thức dậy, thấy mình ở trong một căn phòng lạ lẫm. Cô bước xuống và đi ra khỏi phòng.

Cô mở cửa và sững lại với cảnh tượng trước mắt.

Ba con người đang nhìn về phía cô.

Ánh mắt bà Vy van nài cầu xin.

Lâm nhìn cô với thái độ lạ lẫm và dò xét dường như anh chưa tin vào sự thật vừa được nghe.

Mai Chi mắt ngập nước nhìn cô với ánh mắt như muốn nuốt chửng cô.

San biết, mình phải đi thật nhanh, thoát khỏi nơi này thật nhanh và cô cũng không hề muốn nhìn thấy những con người này.

- SanSan, hãy tha thứ cho mẹ.

San thấy ngột ngạt, mọi thứ nghẹn lên đến tận cổ. Dường như con ác mộng này chưa hề qua. Cô muốn chạy ra khỏi căn nhà có những con người này...

- SanSan, nghe mẹ nói đã !

San quay đi, cố gắng bước thật nhanh.

.....

.....

Đường phố đông đúc, San đi giữa dòng người, phở dài tí tấp. Trông trái và cô độc.

Chẳng còn đủ nước mắt để khóc nữa, chẳng đủ sức lực để quần quai với những nỗi đau. Chẳng còn chút nghị lực để đối mặt với sự thật đang phơi bày trước mắt này. San bước đi những bước chân vô định.

Những kí ức xa xưa chợt ủa về. Hình ảnh người đàn ông gầy gò nước da xanh xám cặm cụi bên bàn giấy viết lách. Chiếc bút như một kỉ vật mà ông nâng niu, nhưng nó cũng giống như một vết cắt đau thương bởi thỉnh thoảng San vẫn bắt gặp ông thờ dài trầm ngâm nhìn cây bút ấy.

Chiều âm ảm và xám xịt, những mảng kí ức đó chẳng bao giờ San quên, màu trắng của đám tang và màu khói sương tan...Cứ ám ảnh San cho đến trong giấc ngủ, thì ra...Tất cả những điều ấy là hoàn toàn có sự liên hệ.

Nhưng San hận ông, người đã dàn dựng lên cuộc sống của San trong 20 năm qua. San không biết cha đẻ của mình. San chẳng may may biết đến nỗi đau của ông. San cứ hồn nhiên sống. San giận ông đã hờ hững với San chẳng nhận San là con, chẳng để cho San có thể gọi ông một tiếng “cha ơi”. Làm sao ông có thể tàn nhẫn nhìn San sống như thế, San chỉ biết đến nỗi đau mất đi người thân nhưng chẳng hề biết đó là cha đẻ của mình...Và bây giờ, người phụ nữ nhận là mẹ của San trở về, đảo lộn mọi thứ. Bà đã ruồng bỏ San 20 năm trước thì sao bây giờ lại nhận San để làm gì. Cho dù thế nào đi chăng nữa, San hiện tại chẳng có đủ nghị lực để đối diện với sự xáo trộn này. Những người thân thiết giờ đây trở nên xa lạ với San, gia đình, giờ có trọn vẹn nữa không?

Những suy nghĩ ấy cứ đeo đuổi trong San. Cô nhìn bầu trời, sáng và trong. Hít một hơi thật sâu cố để cân bằng lại mình, nhưng San cũng chẳng thể thấy khá hơn, mọi thứ giống như hàng tấn đá đang đổ lên người San, nặng trĩu và dai dẳng.

.....

.....

Những ngày nặng nề cứ bám riết.

San muốn tìm gặp một người, Rượu Vang, cô cần anh lúc này. Nhưng anh biến mất như chưa từng tồn tại... San cô độc.

San đến quán bar. Tìm quên trong men rượu và tiếng nhạc ầm ĩ. San muốn uống cho quên cuộc đời này, nhưng mọi thứ cứ hiện ra, mồn mồn và rõ ràng đến từng chi tiết nhỏ. San càng uống và càng thấy mình tỉnh táo hơn bao giờ hết.

Trên sân khấu, cô gái với thân hình nóng bỏng đang dần dần trút bỏ y phục. San cười khẩy, dù không phải là người thích phán xét người khác nhưng với những hành động tương tự như thế kia thật là ngu ngốc.

Khuôn mặt cô gái đang trở thành trung tâm trên sân khấu kia thật quen.

“Mai Chi !!!!!!!!!!!!!”

San nhận ra Mai Chi cho bởi lớp trang điểm chẳng đủ để che đi khuôn mặt kia.

San tức giận, cơn giận ngùn ngụt bốc lên. Cảm xúc rất tự nhiên nhưng bất cứ ai thì San không hề muốn quan tâm nhưng đằng này đây lại là Mai Chi. Người vẫn có một sự liên hệ nho nhỏ trong cuộc sống của San.

- Buông tôi ra !

San lôi Mai Chi thoát khỏi đám đông kia rồi ra ngoài. San vút cho Mai Chi cái áo khoác vì nhìn toàn cơ thể Mai Chi đang run lên qua những mảnh áo quần mỏng tang.

- Chị nghĩ chị là chị tôi hay sao mà có quyền can thiệp vào cuộc sống của tôi? Chị rút đi.

Mai Chi nhìn thẳng vào mặt San với thái độ tức giận và hỗn hào, vốn dĩ cô ta đã chẳng coi San ra gì từ lâu rồi.

- Về nhà đi.

- Tôi không về.

“Thế thì tùy, có nhiều cách để quên đời nhưng cách vừa rồi là cách ngu ngốc nhất mà tôi từng thấy”. San nói rồi định quay đi.

- Chị cũng hơn tôi ư, đồ tôi, hóa ra vì chị mà tôi đã khổ sở sống trong sự lạnh nhạt của mẹ 20 năm nay, hóa ra vì chị mà anh Lâm lúc nào bên tôi cũng như người mất hồn. Chị là đồ phá hoại. Chị nên chết đi.

San chết lặng. Quay lại nhìn Mai Chi, mắt nhòe nước và đầu óc rối tung. Đôi mắt căm giận nhìn cô.

- “Tôi xin lỗi !”

- “Chị xin lỗi mà được ư, trả mẹ cho tôi, trả anh Lâm cho tôi”

Mai Chi tiến đến và giật lấy áo của San, giằng co, như muốn xé đôi người San ra vậy. San bất lực chẳng thể buông được cánh tay của Mai Chi đang bám chặt vào người San. Mặc kệ cho dù San đang bị giằng xé.

- “Chị hãy biến đi, biến khỏi cuộc sống của tôi”

Mai Chi buông người San ra, bước chân loạng choạng....

.....

“Kít !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

“Mai Chi!”

Trong một tích tắc, chiếc ô tô lao đến, toàn thân cô gái mặc bộ đồ trắng bị hất tung và rồi rơi xuống. Vết máu loang lổ.

Đám đông xúm xùm lại, mọi thứ hỗn loạn.

Mối giao thông tắc nghẽn, tiếng xe cảnh sát, tiếng xe cứu thương ầm ĩ cả một con đường.

Cô gái đứng bên cạnh mặt trắng bệch, dò dẫm đứng dậy và lần từng bước đến bên vũng máu, chạm lên thân hình màu trắng. Cô gái run rẩy, như một phản xạ hất mình ra xa khỏi cô gái đang nằm bên vũng máu kia.

.....

.....

“SanSan, sau này con thích làm gì”

“Con thích trở thành người giống như chú”

Khuôn mặt người đàn ông sạm lại, hằn lên những vết lo âu.

“Nếu sau này chú đi thật xa, SanSan có buồn không?”

“Con sẽ không buồn, vì con biết chú chỉ đi xa rồi lại về thôi”

“SanSan của chú ngoan lắm”

Một người đàn ông và một đứa bé ngồi bên thềm nắng chiều, dưới căn nhà gỗ.

Đó là một buổi chiều của 15 năm về trước

.....

Bệnh viện.

Phòng cấp cứu.

Cánh cửa của phòng mổ vẫn đóng chặt hơn 4 tiếng đồng hồ qua.

Cô gái son phấn nhòe nhoẹt, tóc rối tung ngồi khóc thút thít, những mảng thịt thâm lại vì lạnh qua bởi bộ đồ mỏng tang.

Hai người phụ nữ và một người đàn ông dựa vào thành ghế, mắt đỏ hoe.

Hai người con trai đứng ngồi không yên, thỉnh thoảng lại đi lại hay nháp nhồm mỗi khi có người đi từ căn phòng ấy.

Người ở trong căn phòng ấy là ...SanSan.

.....

Gần 10 tiếng đồng hồ trôi qua.

Vị bác sĩ già đi ra, tháo khẩu trang y tế để lộ khuôn mặt căng thẳng bởi hơn 10 tiếng qua ông phải từng giây từng phút đối mặt với sự giành giật giữa cái sống và cái chết cho cô gái.

Ông nhìn những người ở ngoài đang mong chờ từ ông một câu trả lời. Ông khẽ gật đầu “qua con nguy hiểm rồi, cô gái cần được đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt”

Như trút được một gánh nặng, không khí như được giãn ra. Những khuôn mặt tràn đầy âu lo trút tiếng phờ phào nhẹ nhõm.

.....

.....

Trong những con mê trắng xóa, những mảnh kí ức chập chờn nối ghép. San thấy mình lơ lửng giữa một vùng toàn tuyết trắng. Cô lạnh, phía xa có bóng dáng thật thân quen nhưng quay lưng về phía cô. San cứ chạy, chạy mãi, cố đuổi theo chiếc người ấy nhưng rồi không kịp.

Đó là người cho San cảm giác yên bình tĩnh lặng như mặt hồ, đó là người có bờ vai thật chắc để San dựa vào, đó là người mà San vẫn cảm thấy an toàn và chẳng cần phải che giấu bất cứ điều gì khi ở bên. Đó là người mà bất cứ khi nào San làm gì dù ở đâu San cũng biết anh đang dõi theo từng bước đi của San.

San chạy, chạy mãi, đưa tay với nhưng chẳng thể nào với tới anh.

San cất tiếng gọi, nhưng sao, mọi thứ cứ nghẹn lại.

Những con đau triền miên và kéo dài. Những gương mặt thân quen, những kí ức chập vá chạy chậm chậm trong tâm trí San.

.....

.....

- Đức à, con về nghỉ ngơi đi, đã 3 đêm con không ngủ rồi, bác ở lại với San cũng được.

Bà Vy đưa tay đặt lên vai Đức, anh quay lại, khuôn mặt thiếu ngủ. Bàn tay vẫn nắm chặt tay của San. Nhìn khuôn mặt hốc hác và bộ dạng của Đức, bà Vy xót xa. Chàng thanh niên giờ trông quần áo xộc xệch, đôi mắt thâm quầng và dường như tâm lý quá xúc động khi nhìn thấy San bất động nằm trên giường. Cho dù là một người mẹ, nhưng lúc này, bà Vy cảm thấy mình phải mạnh mẽ hơn bất cứ khi nào để có thể là chỗ dựa cho San, đứa con gái mà bà đã mang tội với nó 20 năm qua.

Đức bước những bước chân loạng choạng, có lẽ vì đã ngồi bất động quá lâu bên San. Lâm nhìn Đức với ánh mắt thương cảm, nói một câu gì đó động viên rồi nói sẽ cùng Đức về nhà.

Bà người mẹ tội lỗi ấy ngồi lại, lấy tay vuốt lại tóc cho San. Lần đầu tiên bà có thể đến thật gần và có thể chạm tay vào con gái mình, nỗi day dứt 20 năm qua của bà. Bà có lỗi với San, có lỗi với người cha đã mất và có lỗi với tất cả những thảm kịch mà bà đã gây ra cho San suốt 20 năm.

San vẫn bất động, dường như do tác dụng của thuốc mê, toàn thân San bị băng bó bởi một màu trắng toát. Đôi chân cũng bị băng bó và qua những lớp băng bà vẫn xót xa khi nhìn thấy máu vẫn từ đó thấm qua một màu đỏ đau đớn đến xót xa.

Chị gái, và bố mẹ của San đứng bên ngoài. Họ không muốn cắt ngang chút thời gian giữa San và mẹ đẻ của mình. Có thể nói được gì, trách móc được gì khi San vẫn đang bất động nằm trên giường như thế. Người phụ nữ kia dù có thế nào đi chăng nữa đó cũng vẫn là mẹ của San và sự thật chẳng thể nào thay đổi được. Cho dù 20 năm qua, tất cả đều cố giấu đi sự thật ấy đúng như ước nguyện của cha đẻ San là muốn cho San có một gia đình thật sự, chứ không phải bơ vơ đứng giữa cuộc đời với số phận của một đứa trẻ có mẹ bị ruồng rẫy và mồ côi cha.

.....

.....

- Tình trạng của bệnh nhân San tuy đã qua con nguy hiểm của vụ tai nạn nhưng lại phát hiện ra một số vấn đề khác. Tôi có điều muốn biết là trong gia đình ta có ai đã từng mắc căn bệnh ung thư não chưa?

- Ung thư não ư, ý ông là gì?

- Xin bà hãy trả lời câu hỏi của tôi.

- Có...đó là chú, à không, cha đẻ của San.

- Đây là một dạng bệnh di truyền và đang trong giai đoạn mới hình thành khối u...

Cánh cửa khép hờ...

San mở mắt, toàn thân đau ê ẩm...

Câu chuyện vô tình lọt vào tai San, từng từ, từng từ một. Bác sĩ nói rất nhiều, những khuôn mặt âu lo của những người thân. Tai San ù đi và cô lại ngất lịm đi một lần nữa.

.....

.....

Sáng sớm, gió thổi tung bay rèm cửa trắng, nắng mỏng nhẹ vào phòng. Căn phòng trắng tinh. Đức ra kéo lại vạt rèm cho ngay ngắn lại. Rồi nhẹ nhàng đến cầm lấy tay San.

- Em có muốn ra ngoài đi dạo không?

Đức dìu San ra khỏi giường để ngồi trên xe lăn. Hai chân San vẫn trong thời kì cần cố định và tránh việc đi lại, nhưng với việc cố định San trong căn phòng này quả là một cực hình. Đức biết điều ấy, nên anh cố gắng dành thật nhiều thời gian bên San để cô chẳng khi nào thấy đơn độc. Anh tìm những câu chuyện vui kể cho San, bón cho San ăn từng thìa cháo, nhả nài đợi San sau những ca xét nghiệm và đều đặn cho San ngồi lên xe lăn để cô có thể đón ánh nắng mặt trời vào những buổi sáng.

- Rượu Vang, những cánh chim kia bay về đâu? San ngược nhìn lên bầu trời, đưa tay chỉ cho Đức nhìn những cánh chim trắng.

- Chúng đang đi về nơi có niềm vui và hạnh phúc.

- Nơi ấy có phải thiên đường không?

- San...đừng nói như thế, hứa với anh!

Đức vòng tay ôm lấy San, cô nằm gọn trong lòng anh. Nhưng có chút gì đó là một khoảng cách thật xa, cô đang ở rất gần, nhưng anh vẫn chẳng thể nào lí giải nổi. San giống như một pho tượng im lìm, xa cách.

Anh muốn ôm cô thật chặt, bên cô thật gần để xua tan đi bao suy nghĩ lẫn khuất trong tâm trí cô. Đức không muốn nhìn thấy cô như thế này, Đức muốn cô cười, muốn cô quay trở về là cô bé dễ thương bướng bỉnh ngày nào. Nhưng người ngồi đây rõ ràng là cô bé ấy nhưng lại không phải. Xa xôi và lạnh lùng.

.....

....

Lãng đãng đã là những ngày cuối năm. Mùa Đông năm nay giá lạnh và ẩm đậm. Đã hơn 1 tháng rồi. San vẫn những tháng ngày dài dằng dặc trong bệnh viện, mặc quần áo bệnh nhân, đi lại bằng xe lăn, mùi thuốc truyền, những vết tiêm và những ca phẫu thuật cộng thêm xét nghiệm này xét nghiệm nọ làm cô chán ngán. Đức vẫn vào với cô hàng ngày, đều đặn, chẳng thiếu một hôm nào. San bức bối với sự quan tâm ấy. San cấu kính với anh vô cớ và cố gắng làm cho Đức chán nản khi ở bên San. Nhưng Đức vẫn bình thản với những lời nói vô tình ấy, với những câu kính chẳng đầu chẳng cuối của San, Đức vẫn đến và ở bên San để che chở cho cô, cho đến khi cô nhắm mắt ngủ anh mới yên lòng để ra về.

Tóc San bắt đầu có dấu hiệu rụng. Những đám tóc chỉ mới chạm nhẹ vào đã rơi ra từng mảng. San cấu kính rồi bật khóc, những sợi tóc rơi xuống nền gạch men trắng toát.

Đức đứng bên ngoài, xót xa, anh chỉ muốn chạy đến bên cô và để làm sao cho San vui đi mọi nỗi đau. Nhưng, mọi cố gắng giờ này đều vô vọng, thậm chí cô còn chẳng nghe những lời anh nói. Chẳng muốn gặp mặt anh.

San trở nên lãnh đạm với mọi thứ, nỗi đau và quá nhiều chuyện mà cô phải trải qua biến cô trở thành con người hoàn toàn khác. Những người thân đau xót khi nhìn thấy San, nhưng họ càng cố gắng để an ủi San thì cô càng cảm thấy đây là sự thương hại ngán ngấm. Lâu rồi không thấy San cười, nụ cười ấy tắt lịm từ bao giờ không ai biết, San cứ trầm ngâm, lặng im, chẳng nói chuyện với ai, đôi mắt trở nên vô hồn.

Giáng sinh.

Mùa Đông lạnh lẽo và trắng xóa, trong bệnh viện người ta không bao giờ cần biết hôm nay có phải là Giáng Sinh hay không.

Những sắc đỏ thay vào đó chỉ thấy trắng xóa, những khuôn mặt âu lo, những tấm áo blouse trắng toát đi lại.

Lâm vẫn đến thăm San hàng ngày, kiểm tra mọi thứ, đọc bệnh án. Lâm rất ân cần, đôi mắt nhìn San cảm thông và lo lắng. Nhưng San vẫn như một pho tượng, khuôn mặt lạnh và đôi mắt xa xăm.

San đã mất hết mọi cảm giác... mọi thứ xung quanh, những người bên San giờ trở nên vô hình, khoảng cách xa vời. Có một bức tường chắn thật lớn giữa San và mọi thứ đang diễn ra xung quanh.

- Anh San, anh luôn ở đây, hãy nhìn anh đi ! Lời Đức nói ấm áp, anh vỗ về San.

- Anh đi đi, em không muốn gặp anh, đừng đến đây nữa.

-

- .....

San còn lại một mình. Sợ hãi nhất đối với cô lúc này là cô đã nhận ra, mình đã yêu người con trai ấy khi nào mà không biết. Cô đã yêu cái tên Ruợu Vang thân thiết ấy từ bao giờ và không biết rằng mỗi lần gọi anh như thế cô đều vui và thích thú lắm. Cô đã yêu anh từ bao giờ, yêu cái cách anh nói chuyện, yêu cả những nhận xét thấu hiểu cô đến từng centimet, yêu anh, yêu tất cả về anh.

Nhưng, cuộc sống không cho phép cô nói trước về tương lai. Hiện tại, cô biết, cô yêu anh và chắc chắn anh cũng vậy.

.....

.....

Một buổi sáng sớm đầy nắng, nắng Đông chẳng đủ gay gắt, chẳng đủ xua tan đi cái lạnh mỗi khi những cơn gió ùa về.

Có một người thanh niên, ăn mặc chỉnh tề. Rõ ràng rằng anh đang có chuyện gì đó rất vui, nụ cười mấp mé trên môi anh, trên tay là bó hoa hồng nhưng đồ thẩm được gói kĩ lưỡng và đẹp mắt, trên tay là chiếc hộp nhỏ xinh, bên trong có thứ gì chỉ người thanh niên ấy biết. Anh đến bệnh viện, đợi chờ. Anh đợi chờ một điều chưa hề báo trước.

Anh biết anh không thể im lặng thêm nữa, anh tin và anh mong vào những điều anh sắp nói. Anh tin rằng, dù cho cuộc sống có chuyện gì đi chăng nữa, dù sóng gió đang đợi anh thì có một sự thật rõ ràng rằng anh sẵn sàng bước đi cùng cô gái ấy, nắm tay người con gái mà anh yêu. Không cần biết, không cần quan tâm cuộc sống đang có những trò đùa vô tình, anh sẽ giành giật lấy hạnh phúc cho dù nó ngăn ngại, cho dù đó chỉ là một khoảnh khắc.

.....

.....

Cô gái đã quyết định. Cô sẽ đi, sẽ rời khỏi nơi này, nơi có những mảnh tối, những kí ức đau thương và có cả người yêu thương cô nhất. Cô không muốn anh phải đau đớn vì cô. Có lẽ, đây chính là điều cô nên làm. Cho dù cô biết, cô sẽ rất nhớ anh...Điều cô muốn là anh được hạnh phúc, hơn là phải ở bên một người không còn biết tương lai có đứng vững được hay không?

Cô gái nhìn mọi thứ, căn phòng màu trắng, chắc chắn người ấy sẽ đến đây... Cô muốn nhìn anh một lần thôi, nhưng đã đến lúc phải đi rồi.

.....

San đồng ý theo mẹ ra nước ngoài chữa bệnh. Cô cần một nơi khác, cần để có thời gian cho cô học cách tự vượt qua mà không có anh. Nếu có tình yêu, nếu có duyên phận, chắc chắn sẽ có ngày ấy....

.....

Nắng, vẫn chẳng đủ gay gắt, vẫn là nắng vàng, gió heo hút và mây thật gần với bầu trời.

- Cô ấy đã đi rồi !

Bỏ hoa rơi xuống, những cánh hoa rơi tả, chiếc hộp bên trong là chiếc nhẫn im lặng.

Chàng thanh niên đi lang thang giữa phố phường. Bóng anh trải dài trên đất, cô độc. Những kí ức xưa hiện về mồn một. Anh đến những nơi cũ, nơi anh và người con gái ấy đã có những giây phút vui vẻ, nơi có những kỉ niệm bỗng chốc giờ đây tan theo mây khói...

Bạn đang đọc truyện *Dường Như Em Đã Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chương 9 - End

Hạ và Đức ngồi bên quán rượu. Vẫn vị rượu cũ, hai người gọi nhưng không uống.

- Mai em đi rồi.

- Anh sẽ tiễn em.

Hạ cười, xua tay.

- San cũng nói với em câu này, nhưng em không muốn, em muốn đi mà chẳng phải tiếc nuối cái gì cả.

- ....

- Anh thích bạn em đúng không? Hạ nhìn thẳng vào mặt Đức rồi cười thật dịu dàng.

- Đúng, nhưng em đừng nói gì nhé, anh muốn mọi thứ đến thật tự nhiên

- Anh ngốc lắm, thích người ta thì nên nói đi, đừng im lặng như thế. Bạn em nó cũng ngốc, vô tư quá mức, ngốc ngếch đến mức chẳng biết cái gì mới là của mình.

- ...

- Anh hãy ở bên San nhé, nó đơn độc lắm đấy. Em chỉ biết nhờ anh thôi.

Đó là những kí ức như vừa đây, nhưng xa, xa lắm.

Đức ngồi ở quán cũ, quán rượu vỉa hè, gọi rượu và nhấp nhấp từng li một. Anh cười “ngay cả điều đơn giản là ở bên cô ấy thôi anh cũng chẳng làm được rồi Hạ ơ?”

.....

.....

Duyên số cho con người ta gặp nhau, nhưng đôi khi cuộc sống đùa giỡn. Những người thuộc về nhau có đi tìm nhau giữa những biển người và đôi khi có những sự nhầm lẫn, dù nhỏ thôi nhưng cũng làm cho cuộc kiếm tìm ấy dài và xa hơn. Cuộc sống còn mang đến bao cảm xúc vui, buồn, xót xa...tất cả

tạo nên một bức tranh mà người ta vẽ bằng màu cuộc sống. Cuộc sống còn có những chia cách, những chờ đợi. Chờ đợi trong những khoảng cách xa và rộng, những trái tim dù chẳng ở bên nhau nhưng vẫn kiếm tìm nhau.

San đã đến một nơi khác, nơi chỉ có tuyết trắng xóa vào mùa Đông, nơi mà thật khó có thể tìm thấy màu vị cũ. Những ca mổ, những trị liệu làm cho cô mệt mỏi. Nơi này cô có nhiều thời gian hơn, để suy nghĩ về mọi thứ đã qua. Cô đã từng tha thiết thích Lâm, nhưng cô nhận ra đó là chỉ là một thứ ánh sáng khiến cô chói lóa. Cô thấy cô giống như đứa trẻ cứ nằng nặc đòi bằng được thứ đồ chơi mới nhưng khi có được thì chẳng biết làm gì với nó.

Thích không có nghĩa là yêu. Thích suy cho cùng cũng chỉ là một trạng thái tình cảm giống như bị mê hoặc, nhiều người thích rồi yêu nhau, nhưng cũng nhiều người, thích, và phát hiện ra rằng, đó chỉ là thứ cảm xúc lãng đãng nhất thời. Người ta chỉ cần một 1 s để thích một ai đó, nhưng phải mất rất lâu để nhận ra liệu đó có thể là tình yêu hay không.

San bắt đầu đặt bút viết, cô tự nhủ rằng, sẽ chính tay cô viết lên hạnh phúc của cả cuộc đời mình.

.....

Hai năm sau.

Cũng là một mùa Đông lạnh lẽo. Nắng mỏng, mây trắng và cái lạnh se se. Cuộc sống vẫn hời hợt trôi đi và thời gian với những vết thương dù chưa phai nhạt nhưng đủ để thôi không còn nhức nhối nữa.

Những kí ức khép lại nhưng đủ để tạo thành những vết dấu trong tim mà mỗi khi bước chân qua những con đường xưa cũ thấy tim nhói đau và không thôi thương nhớ.

Lâm mới mở phòng khám và phát thuốc miễn phí cho những đứa trẻ có hoàn cảnh khó khăn. Đây là tâm nguyện lớn nhất của anh và sau bao nhiêu cố gắng anh đã làm được. Nhờ có phòng ấy mà bao nhiêu số phận đã được anh cứu khỏi bàn tay tử thần, bao nhiêu nụ cười lại nở trên mỗi những tâm hồn thơ trẻ. Lâm cần mẫn và bận rộn với công việc, nhưng anh vui và hạnh phúc với điều giản dị ấy. Thình thoảng, anh vẫn nhớ tới một cô gái đặc biệt...

Mai Chi đã trở thành một giáo viên huấn luyện múa chuyên nghiệp, cô đến phòng tập hàng ngày với niềm đam mê và sự yêu nghề. Giờ cô đã trưởng thành hơn, cứng cáp và có độ sâu sắc hơn. Ai cũng ngạc nhiên với sự thay đổi của Mai Chi, có lẽ, khi có nhiều chuyện xảy ra dù không phải với cô nhưng cô cũng cảm nhận rõ ràng số phận đã cho cô may mắn biết bao nhiêu.

Còn Đức, anh vẫn bận rộn với công ty sách, bận rộn với những bản thảo, những dự án. Ngày nào người ta cũng nhìn thấy vị giám đốc trẻ tuổi ấy đến công ty sớm nhất và cũng ra về muộn nhất, dường như anh làm việc như một cỗ máy mà chẳng biết đến mệt mỏi.

Nắng, nắng Đông hanh hanh, se se gió, những đôi má hồng hồng lên trong nắng và mây mùa về...

Trời bỗng gần hơn với đất và tim bỗng thấy như đầy tràn tin yêu.

....

Những bản thảo xin xuất bản mới được gửi đến được để trên bàn, trong đó có một bản thảo được đánh giá cao và đang chờ xin ý kiến của vị giám đốc trẻ.

Anh bỗng rung mình, mỉm cười từ những dòng chữ đầu tiên ở trang đầu tiên và cho đến những trang cuối cùng.

“Là... cô ấy !”

Mọi thứ quay trở lại hai năm trước, không thiếu một chi tiết giống như mọi cuốn phim ghi lại đầy đủ và được viết bằng cả trái tim tác giả.

Anh mỉm cười. Anh nhìn vào cuốn lịch được để trên bàn. Cũng đúng vào mùa Đông, cũng đúng cái không khí này cách đây hai năm. Mọi thứ sao nhanh quá ! Chỉ có điều anh chưa bao giờ quên...

Anh chưa bao giờ quên người con gái có nụ cười và trái tim ấm áp ấy.

Anh chưa bao giờ quên cái cảm giác thật dễ chịu mỗi khi anh bên người ấy, mỗi khi mệt mỏi và mỗi khi anh đi bên cô thật gần.

Anh chưa bao giờ quên vòng tay thật rộng của anh ôm lấy người ấy, để chở che và yêu thương.

Tình yêu là những cung bậc cảm xúc thật lạ.

Anh rất thích người con gái ấy và anh biết rằng, anh cũng rất yêu, yêu nhiều, nhiều lắm.

Nhưng bản thảo ấy còn đang dở, đoạn kết dường như đang chờ để viết tiếp...

....

....

Nắng Đông hanh hanh.

Trời lộng gió...

Một ngày bận rộn, Lâm khép cửa phòng khám để ra về.

Một bóng dáng rất quen đứng trong nắng chiều, gió thổi ngược làn tóc.

“SanSan, là em ư?”

Cô đứng đấy, giữa nắng ấm, mỉm cười. Nụ cười của cô đẹp đến mê hồn, làn da trắng, đôi má ửng hồng vì nắng.

Lâm khề dụi mắt, anh không tin rằng cô đang đứng đó, bên anh, thật gần như thế này.

Họ ngồi bên một quán cà phê yên tĩnh.

- Trông em rất khỏe mạnh, và còn rất... đẹp nữa.

- Cảm ơn anh, suýt nữa em không còn nhận ra anh nữa đấy, giờ trông anh giống bác sĩ thật rồi.

- Thật may khi nghe em nói thế đấy. À, thế em về bao giờ?

- Mới thôi, em về và đến tìm anh luôn.

Họ ngồi bên nhau, những câu chuyện được nhắc lại. Họ kể cho nhau nghe về cuộc sống của mỗi người. Cả Lâm và San đều muốn biết thật nhiều về những gì đã đến trong hai năm qua, hai năm không gặp và hai năm không một tin tức về nhau.

Lâm giờ đã có một phòng khám cho riêng mình, còn San, đã mạnh mẽ hơn, đã cứng cáp hơn sau những sóng gió. Những cơn đau giờ đã qua rồi.

- Lâm à, anh biết không, ngày xưa em rất thích anh.

- Thế còn bây giờ. Lâm nhìn thẳng vào mắt San.

- Em không còn cảm giác ấy nữa. Cho đến phút cuối, em mới nhận ra, em chỉ thích anh, nhưng người em yêu không phải là anh. Đáng lẽ, em nên nhận ra điều này sớm hơn, nhưng giờ cũng không phải là muộn đúng không anh? San nhìn Lâm như muốn nói một lời xin lỗi.

- ....

- ....

- Em đã gặp cậu ấy chưa ?

...

Cô gái im lặng, mỉm cười rồi bước đi. Quay đầu lại vẫn thấy Lâm đứng nhìn cô. Vẫy tay chào anh thêm một lần nữa. Cô bước, những bước chân tự tin và thanh thản, cô nhìn lên bầu trời, thấy những cánh chim trắng như đang trở về...

Đám cưới của chị gái San.

Chị gái cười hạnh phúc lộng lẫy và xinh đẹp bên chú rể.

Đám cưới tràn ngập tràn nhạc và hoa, khách mời đến đông đủ và vui mừng chúc phúc cho đôi uyên ương. Lâm và Mai Chi đến từ rất sớm, họ sánh bước bên nhau. Họ rất đẹp đôi và vẻ đẹp của Mai Chi đậm thắm hơn. San vẫy chào hai người. Rõ ràng thấy được những người mình yêu thương giờ đều hạnh phúc. San liếc nhìn chị và người đứng bên chị gái, cô tin vào sự lựa chọn của chị, cô cảm nhận được anh là người yêu thương chị gái cô nhất mực và chắc chắn họ sẽ sống hạnh phúc mãi mãi.

San cười rạng rỡ.

Giữa tiếng nhạc và hoa, giữa tiệc rượu, giữa đám đông.

Bỗng chốc thấy nhịp tim như đang gần, thật gần.

Ánh mắt vô tình lướt qua..

Có hai con người bỗng chốc tìm thấy nhau.

San đứng đấy, mỉm cười với Đức

Anh đặt li rượu trên tay xuống, rõ ràng anh đang run lên. Anh bước tới thật nhanh chen qua những người khách.

Anh cầm lấy tay cô, rõ ràng là cảm nhận một hơi ấm của da thịt. Rõ ràng là anh không phải đang mơ.

“Rượu Vang, lâu rồi không gặp anh”

Chẳng cần biết mọi thứ diễn ra xung quanh, anh ôm lấy cô thật chặt sợ như nếu chỉ cần buông tay ra, cô sẽ tan biến mất.

“Em đã về rồi đây !”

“Anh đã rất nhớ em !”

Những trái tim đã thật gần bên nhau. Hạnh phúc đã đến và vẹn tròn.

Đám cưới diễn ra trong tiếng nhạc rộn ràng, không khí ngập tràn niềm vui và hạnh phúc.

Ở đó còn có những đôi bàn tay nắm chặt bên nhau.

.....

.....

Nắng lên, xua tay cái lạnh.

Trời cao và rất trong đón một mùa mới đang về.

- Em biết không, ngày xưa, anh thích em lắm nhé...

- Ngày xưa thôi ư, thế còn bây giờ?

- Anh... yêu em

- Em cũng yêu anh.

Họ đi giữa phố, bàn tay nắm chặt bàn tay và trái tim hòa cùng một nhịp. Chẳng còn rào cản, chẳng còn nước mắt và những nỗi đau nữa. Mọi thứ khép lại và mở ra một trang mới. Những cảm xúc rộn ràng và mới mẻ đang đến. Đôi khi tình yêu có một chặng đường để đến được với nhau nhưng điều thật sự quan trọng là những trái tim vẫn hướng về nhau dù trong cách trở.

Đôi khi những cảm xúc lằng đằng làm cho con người ta đi chệch hướng, đôi khi thích vẫn chưa phải thật sự là yêu và đôi khi yêu người ta cần phải có sự chờ đợi.

Họ bước đi dưới nắng, và trao nhau những chiếc hôn nồng nàn.

Như thế đấy, hạnh phúc và tình yêu vẫn ngập tràn...

Đôi khi, là cuộc sống có những điều chẳng thể nào khẳng định được...cho đến phút cuối cùng...

“Ngày xưa, anh thích em lắm nhé...”

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Dường Như Em Đã Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.